LABDARÚGÁS

ÁRA: 13,50 Ft. 1978. JÚNIUS—JÚLIUS. XXIV. ÉVF. 6—7. SZ.

Argentína—Magyarország 2-1. A felső képen Csapó (jobbról) megszerzi a vezetést, Fillol hiába vetődik. Az alsó képen Luque (14) egyenlít, Gujdár tehetetlenül esik a föl dre. A háttérben balról: Houseman (9) és Nyilasi. A jobb szélen Török (2). (Telefoto, MTI Külföldi Képszolgálat és PETROVITS LÁSZLÓ felvétele)

A címlapon: az argentínok két csillaga, Luque és Kempes

KÉSZÜLŐDÉS AZ ÚJ BAJNOKI ÉVRE

– Ismét bajnokok leszünk!

Tizenhat oldalon, tavaly is az NB I-ben szerepelt 16 egyesület készülődéseiről írunk.

Zámbó Sándor, az Ú. Dózsa középpályása továbbra is csapata rendelkezésére áll, nem hagyja abba. Talán ez lesz az újpestiek legigazibb erősítése, hiszen a játékos tapasztalatára, okos játékára, ritmusváltásaira, lelkesedésére akár csereként, akár kezdőként még jó ideig szüksége lehet a lila-fehéreknek.

— Ameddig szükség van rám, maradok — mondta egyik beszélgetésünkkor Zámbó. — Egyelőre még nem tudom elképzelni az életemet a labdarúgás nélkül.

Tóth Zoltán teljesen egészséges, ismét újraéled a verseny az elmúlt idényben jó formába lendült Rothermel és a fiatal kapuvédő között. Ez pedig egyértelműen az együttes javára válik.

Várhidi Pál vezető edző véleménye szerint továbbra is előtérben marad a védelem felgyorsításának ügye. *Dunai III* játékát nagyra értékeli a szakember, neki mindenképpen helye van a csapatban, de az együttes nemzetközi találkozóin, idegenbeli összecsapásain jól jönne egy gyors ember a beállós, vagy a söprögető helyére. Ehhez azonban olyan játékost kell igazolniuk az újpestieknek, aki nemcsak ígéret, hanem képes is beváltani szerepléséhez fűzött reményeket.

Az újpestiek játéka színesedett, ez a nyárelőn véget ért bajnokság pozitív tapasztalata. Olyan játékosok lépnek pályára az együttesben, akik sokoldalúan hasznosíthatók. *Kolár* például jól áll helyt a védelem jobb oldalán, de nagy munkabírása a középpályás sorban is kamatoztatható. *Schumann* és *Sarlós* emberfogó erényei közismertek, ezeknek a játékosoknak elsősorban gyorsaságukon kellene javítaniuk. Schumann-nál nem is elsősorban a futógyorsaságra gondolok, hanem a reakcióidő, a cselekvés gyorsaságára, és az összjátékban való eredményesebb közreműködésre, no és a lövőkészségre. Az idegenbeli mérkőzéseken és a rangadókon az újpestiek általában biztonságosabb harcmodort választanak, ilyenkor *Nagy László* is a középpályás sort erősíti. Ebben az esetben általában négy hátvéddel, három középpályással — közülük kettő, Tóth András és Nagy László jól kamatoztatja a pálya bal oldalán támadó erényeit is — és három csatárral szerepelnek.

A támadók játéka megérne egy külön fejezetet. *Fazekas László,* a csapatkapitány másodvirágzását éli, s ha nem is olyan látványos a játéka, mint pár évvel ezelőtt, feltétlenül hasznosabb és eredményesebb. Egyre jobban alárendeli magát a csapatnak, olykor már-már kifejezetten önzetlennek hat. *Törőcsik* kulcspozíciót foglal el az újpestiek támadó gépezetében. Ha megy neki a játék, és „bejönnek" cselei, akkor szinte feltartóztathatatlanná válik ez a csapatrész. Jól egészíti ki Törőcsiket *Fekete* is, elsősorban kivételes futógyorsasága és fejjátéka révén. Feketének örvendetesen fejlődött állóképessége is, ma már nem ritka, hogy a középpályán és a védekezésben is kisegít. A kiegészítő emberek, talán Kellner és Kerekes kivételével még nem bizonyították, hogy beugrásaikkal feledtetni tudnák az állandó csapattagokat. Ez tehát ma is élő probléma Újpesten.

— *Többször elmondtam már, valójában így is érzem* — mondta Várhidi Pál, az Ú. Dózsa vezető edzője —, *bajnoki címünket mindenekelőtt annak köszönhettük, hogy hosszan tartó sérülések nem sújtották a csapatot. Véleményem szerint egy bajnoki címre törekvő együttesnek, ha az a nemzetközi porondon is a jogos elvárásoknak megfelelően akar szerepelni, legalább húsz közel egyforma képességű labdarúgóra van szüksége. Mi még nagyon messze tartunk ettől.*

Annyi jót leírtunk az Ú. Dózsában szereplő labdarúgókról, hogy szinte érthetetlennek tűnhet, ahol ilyen sok kiváló labdarúgó játszik, miért kapnak ott olyan sok gólt.

— *A védekezésből a támadásba való átmenet sokszor hibátlanul és általában látványosan megy már labdarúgóinknak* — vázolta a helyzetet Várhidi Pál. — *Ez azonban nem mondható el a támadásból a védekezésbe való átmenetről. Csatáraink keveset vállalnak a védekezésből, ha elvesztik a labdát csak várják, hogy más szerezze nekik azt vissza. Még akkor is csak ritkán jönnek vissza segíteni, ha pedig erre mindenki által jól érzékelhetően óriási szükség lenne. Ezen feltétlenül változtatnunk kell, az a cél, hogy mindjobban közelítsünk az úgynevezett totális labdarúgáshoz. Ezt csakis még jobb erőnléttel, a fizikai képességek további fejlesztésével érhetjük el.*

Várható-e, hogy az újpestiek megismétlik sikerüket, és kik lehetnek a legveszélyesebb ellenfelek?

— *Egyelőre nem nagyon lehet arra számítani* — válaszolt a kérdésre Várhidi Pál —, *hogy bármelyik együttes, ebbe saját csapatomat is beleértem, évekre kibéreli a bajnoki dobogón az első helyet. Kiegyensúlyozottabb a mezőny, mint évekkel ezelőtt volt, és azt gondolom, ez örvendetes. Érzésem szerint a következő bajnokságban ismét a kispestiekkel, rajtuk kívül a Vasassal, a Videotonnal és a Ferencvárossal vívhatunk majd versenyt.*

— *Már harmadik éve játszom Újpesten* — mondta Tóth József, az együttes válogatott balhátvédje —, *és csak most először sikerült bajnokcsapat tagjává válnom. Mondhatom, nagyszerű dolog, szeretném még egypárszor átérezni. Hogy kik lehetnek a legveszélyesebb ellenfelek? A Bp. Honvéd bizonyosan, aztán az MTK-VM és a Vasas. De számítani kell a vidékiek újabb előretörésére is.*

— *Sajnos az utolsó pillanatban megsérültem* — mondta Fekete, a gárda egyik legeredményesebb csatára —, *ezért nem utazhattam el Argentínába. Borzasztóan elkeseredtem, de már túl vagyok rajta. Érzésem szerint újra bajnokok leszünk.*

Zsengellér Zsolt

Nemzetközi Kupa '78: Ú. Dózsa—Genoa 6-3. Az újpestiek harmadik gólját 11-esből Bene szerezte (MTI Fotó)

Helyzeti előnyben

A Bp. Honvéd ősszel prolongálni akarja tavaszi jó szereplését. A kispesti piros-fehérek az új bajnokságban arra törekszenek, hogy ismét főszerepet játsszanak a labdarúgás élvonalában. A törekvés szinte magától értetődő. 76—77-ben negyedikek voltak, 77—78-ban pedig a második helyen végeztek, s csupán egyetlen ponttal maradtak el a bajnokságot nyert Újpesti Dózsa legénységétől.

— *Az ezüstérem egész évi munkánk eredménye volt* — emlékezett vissza *Komora Imre*, a szakosztály technikai vezetője. — *Már ősszel jól ment a játék, de tavasszal jött ki igazán a lépés. Sajnos egyetlen mérkőzésen, az Újpesti Dózsa elleni rangadón vétettük el a ritmust. Ha akkor sikerült volna nyerni, most mi lennénk a bajnokok.*

A siker — mert így könyvelték el végül is Kispesten az ezüstérem megszerzését, elsősorban annak köszönhető, hogy a Honvéd jól birkózott meg gondjaival. Az átszervezett együttes — főleg stabil védelme révén eljutott oda, hogy megszűntek a nagy hullámzások. Az együttest egyértelműen a kiegyensúlyozottság jellemezte.

Kitűnő védelem, jó középpályás sor — de gyengébb támadójáték. Egy mondatba sűrítve ez a tegnapi Honvéd.

— *Nekünk erre az alapra kell támaszkodnunk a jövőben* — fejtegette Komora. — *Ez most már a mérce. Nekünk is, de hasonlóan jó szereplést várnak a szurkolók is — eredményesebb csatárjátékkal.*

A bajnokság befejezése után, már a válogatottak nélkül a Nemzetközi Kupa '78 mérkőzéssorozatán vett részt a Honvéd. A IX. csoportban a Den Haag, a Braunschweig és a Marseille volt az ellenfél. Az együttes megállta a helyét a tornán, értékes győzelmeket aratott. Játékával többször érdemelte ki a közönség és a szakemberek elismerését. Pedig meglátszott az összjátékban, hogy nincs ott a csapatban Gujdár, Kocsis István és Pintér.

— *Ez a mérkőzéssorozat jól szolgálta a felkészülést az őszi kupaküzdelmekre* — mondta a tapasztalatokról *Tichy Lajos* vezető edző. — *Ősszel szeretnénk jól szerepelni a kupákban.*

Vegyük sorra a lehetőségeket.

A KK-ban megálltak a dolgok, s a Honvéd csak őszre vállalta a döntő két összecsapását... És itt van augusztusban a labdarúgó MNK is. A Bp. Honvéd a legjobb 16 között van. A D-csoportban játszik. Ellenfelei az MTK-VM, a Haladás és a PMSC. Tavaly egy fordulót már játszottak. Ezen a Honvéd 1-0-ra győzött a pécsiek ellen. Augusztus 2. és 20. között dől el a kupa sorsa.

— *Megpályázzuk az elsőséget* — így Komora. — *Az UEFA Kupában már biztos a helyünk. Erre feljogosított minket a bajnoki ezüst, de a KEK-ben való szereplés is csábító...*

Így tehát még minden lehetséges. Lehet, hogy ismét döntőt játszik a Honvéd a Népstadionban a Magyar Kupáért.

A nyár természetesen az erőgyűjtés és a gyarapítás időszaka is a Honvédnál. Kézenfekvő volt a dolog, adódott a csapat szerkezetéből, hogy elsősorban csatárokat akart igazolni az együttes. Két név merült fel legtöbbször, amikor erre a témára kerítettek sort.

— *Terveinkben szerepelt a csepeli Ozsváth és a kaposvári Kiss megszerzése* — fejtegette a technikai vezető. — *Tudvalevő, hogy nem volt igazi vonalszélsőnk ebben a bajnokságban. Ezért gondoltunk arra, hogy Ozsváth nyereség a számunkra. Kiss pedig jó adottságokkal rendelkező középcsatár, akivel új elképzeléseket lehet begyakorolni.*

— *Az új évadra az az elképzelés, hogy a Honvéd az első három között végez* — fogalmazta meg az elvárásokat a technikai vezető. — *Ezt az eredményt joggal várják tőlünk erdményeink alapján.*

— Nem lesz könnyű a teljesítés — jegyeztük meg. — A Vasas, az FTC, s nyilván a Videoton is erős vetélytárs lesz ebben. Nem is beszélve az Újpesti Dózsáról, s az MTK-VM-ről.

— *Így igaz! Ezzel tisztában vagyunk. Ellenlábasaink nyilván többre törekednek, mint amit most elértek. De nekünk annyi előnyünk van most velük szemben, hogy van sikerélményünk. Van eredményünk, amire építhetünk. S ez feljogosít minket a reménykedésre.*

Ezt erősítették meg azok a beszélgetések, amelyekben a válogatott játékosok voltak a partnereink.

Pintér Sándor így fogalmazott:

— *A Honvéd tavasszal sokkal többre volt képes, mint az őszi idényben. Nemcsak számokban mérhető ez, hanem játékban is. A rangadókon, leszámítva a Dózsa elleni összecsapást, már azt nyújtottuk, amit joggal várnak el tőlünk. Nemcsak erővel bírtuk, de a csapatmunkában is volt fejlődés, s ezt nagyon örvendetesnek tartom. Ősszel erről a szintről rajtolunk.*

Gujdár Sándor, akinek jelentős része volt abban, hogy a Honvéd mindösszesen 22 gólt kapott a 34 mérkőzésen azt fejtegette: a csapat ma olyan szinten tud védekezni, s a középpályán a játékot szervezni, amire ma alig képes együttes a magyar mezőnyben.

— *Ha így fejlődik az együttes, s ha sikerül a támadójátékban új elemeket meghonosítani, akkor nagyon jó évünk lesz.*

— *Jobb mint a mostani* — vette át a szót Kocsis István. — *Mi, védők is tanultunk. Például a rangadókból. Azt, hogy nem szabad soha megijedni. A Dózsa elleni sorsdöntő meccset a mi hibáink döntötték el. Általában pedig ránk az volt a jellemző, hogy egy-két góllal kevesebbet kaptunk, mint amennyit a csatáraink rúgnak. Ezt a szintet úgy kell javítani, hogy a rangadókon is hasonló legyen a helyzet. Ezért mi védők is tehetünk, de a támadók is. Ha erősítéseink beválnak, akkor tovább léphetünk előbbre. Utoljára 1955-ben volt bajnok a Honvéd... De szeretném megérni, hogy bajnokcsapatban játszom. Azt hiszem, nem lehetetlen kívánság!*

Varga Béla

Nemzetközi Kupa '78: Bp. Honvéd—Den Haag 0-0. Holland sorfal (MTI Foto)

– Folytatni, amit elkezdtünk

„Úgy vettem észre, hogy a magyar klubcsapatokat mindig feldobja az új edző személye, ideig-óráig. Én megkísérlem tartósítani az időleges jelenséget. Nem lesz könnyű! Labdarúgásunknak van egy érdekes sajátossága. Néhány együttes régóta kisajátította magának a felsőbb régiókat, rendkívül nehéz a sorrendiségen változtatni, az újonnan jöttnek elfogadtatnia magát. A közép- és a kiscsapatok beletörődnek, ha a Dózsától, vagy a Vasastól kikapnak. De azt „személyes sértésnek" tekintették, hogy az MTK-VM megverte őket. Elkönyvelték, hogy mi a középmezőnyhöz tartozunk, ellenünk lehet keresnivalójuk. A vezető együttesek közti helyfoglalásunkat jövőre is jó teljesítménnyel kell ellenfeleink tudtára adni." (Részlet Mezey György közelmúltban tett nyilatkozatából.)

...én megkísérlem tartósítani az időleges jelenséget. Nem lesz könnyű!

Nem! Sőt...

Az MTK-VM játékosállományában ugyanis jelentős változások lesznek. Az életnek vannak törvényei, s ennek „eredményeként" Varga, Turtóczky, Fülöp és Hornyák bevonul katonának. Nem kis érvágás, hiszen Varga a védelem, Turtóczky a középpályás és Fülöp pedig a támadósor kulcsembere. Akár egynek is a pótlása nehéz lenne, nemhogy háromnak!...

Akarva, akaratlanul is felvetődik a kérdés: a triót neves, vagy névtelen emberekkel helyettesítik, azaz: igazolnak-e kész játékosokat a helyükre?

Mezey határozottan tiltakozik:

— *Nem! Szó sem volt róla, s szó sem lehet róla. Nekem vannak elképzeléseim, s eszerint „névtelen", tehetséges fiatalok kerülnek hozzánk, alacsonyabb osztályból. Neves, NB I-es labdarúgót nem igazolunk! Terveink szerint körülbelül 15 játékost igazolunk le, velük elsősorban az utánpótlást, a 21 éven aluliakat erősítjük. És leszerel, visszakerül Gáspár és Szijjártó.*

Kötöm az ebet a karóhoz:

— De hát akkor, ki lesz a középhátvéd, ki szerepel a középpályás sor közepén, s ki lesz a középcsatár?

Mezey elmosolyodik:

— *Nagyon sokan kérdezték már ezt. Tehát: mindenekelőtt leszeretném szögezni, hogy azok, akik az 1977—78. évi bajnokságban szóhoz jutottak az NB I-es mérkőzéseken, azok maradnak.*

— Siklósi is?...

— *Igen! Nekem is a fülembe jutott, hogy elterjed: nem újítunk vele szerződést. Marad!*

— De visszatérve a három utódra...

— *Több elképzelés is foglalkoztat. Ahogy mondani szokták: még mindegyikre alszom egyet-kettőt. Elképzelhető, hogy a középhátvéd Egervári lesz, aki Szegeden egy évig ezen a poszton szerepelt, de számításba veszem itt Siklósit is. A középső középpályás Krómer, vagy Burg lehet, a középcsatár posztra többen is pályáznak. A fiatal Pekker, valamint Koritár, esetleg Takács.*

— Más-más ember, más-más taktikai lehetőség...

— *Így van. Az biztos, hogy a játékrendszerünk is változik majd, természetesen erről részletesen nem akarok beszélni, egyelőre csak annyit: mást játszunk majd védekezésben és támadásban is. Módosítunk!.... Emellett az edzésmunkában is lesz változás, méghozzá minőségi. Dióhéjban annyit erről: rengeteg segédeszköz használatával speciális gyakorlatokat végeztetünk a játékosokkal.*

— Jól értettem, végeztetünk?...

— *Jól. Az edzői kar is változik. Szőke az utánpótlás vezető edzője lett, de az első csapatnál tevékenykedik majd, Mihalecz mellett. A két edzőn kívül még egy segédkezik a délelőtti és a délutáni edzéseken is. A 21 éven aluliaknál 2 edző dolgozik. Egyébként hozzánk került egykét edző.*

Mezey kicsit elgondolkodott, majd így folytatta:

— *Türelmet senkitől sem kérhetünk! Most csak megértő támogatást. Elsősorban a szurkolóktól. A feladatok megemelkedtek, hiszen nemcsak a bajnokságban, hanem a nemzetközi porondon is bizonyítani szeretnénk, hogy ez az MTK-VM, nem a régi kék-fehér gárda. Az biztos, hogy a most következő bajnoki esztendő nehezebb lesz, mint az, amelyik már a hátunk mögött van, a bronzéremmel. Tőlünk joggal várnak el bizonyos szintet, s nemcsak itthon, hanem külföldön is. Hangsúlyozni szeretném azt, hogy az, ami az elmúlt bajnoki esztendőben történt, nem kiforrott gárda produktuma volt. Szeretném, ha játékosaim nem felejtenék el egyetlen pillanatra sem, hogy nincs megállás, folytatni kell azt, amit elkezdtünk. És magas hőfokon! Mert: aki megáll, az lemarad. Ezt pedig gondolom senki sem szeretné.*

Az utolsó szavakat Bakos Antal intéző is hallotta. Nagyot bólintott, majd ezt kérdezte:

— *Mondhatok valamit?*

— Természetesen.

Mély levegőt vett.

— *Huszonegy éve vagyok a labdarúgók mellett, s örömmel mondhatom, hogy Mezey olyan kollektívát hozott össze, amelyre csak az illik: csodálatos. Itt mindenki együtt sírt és együtt nevetett, s a közös munkának, amely szó szerint vállvetve folyt, a bronzérem lett a jutalma. A 3. hely azonban sok mindent követel! Remélem, ezzel a srácok tisztában vannak. Ha az 1957—58-as bajnokságban is így küzdenek, akkor nem félek.*

— Melyikben?...

— *Mit melyikben? Miért, mit mondtam?*

— 1957—58...

— *Tudat alatti nyelvbotlás! Akkor nyertünk utoljára bajnokságot... De: küzdjenek úgy, mint akkor, most — 1978—79-ben.*

Ez csak a játékosokon múlik!

Lantos Gábor

Orth György, az MTK volt világhírű játékosának szobrát az MTK-VM—Bayern München (0-0) mérkőzés előtt avatták fel a Hungária körúti pályán. Koszorúval a két csapatkapitány, Gerd Müller és Borsó (MTI Foto)

Villanyfény és – fiatalítás

Elöljáróban arra kérjük a Videoton nagy öregjeit, a 31 éves Fejes Gábort, Karsai Lászlót és Nagy II Jánost, a 29 esztendős Kovács Józsefet és Tieber Lászlót és a 28 éves Nagy III Jánost: egy pillanatig se essenek kétségbe, nem akarjuk „megfúrni" őket. De amikor a Videotonról írunk és arról beszélgetünk a vezetőkkel; hogyan tovább? — akkor feltétlenül felmerül a közelgő generációváltás ideje és a fiatalok fokozottabb bekapcsolása.

— *Általában nagyon is elégedett vagyok az idősebb játékosainkkal* — mondja Lantos Mihály vezető edző. — *Fejes Gabi, Kovács Jóska és Tieber Laci például mindvégig a legjobbjaink közé tartozott s nincs panaszom a többiekre sem. Viszont idejében kell gondolnunk rá, hogy egy-két év múlva talán három-négy játékosunk sem lesz képes olyan teljesítményre, mint napjainkban. Elsősorban tehát a saját nevelésű fiataljainkra kell majd támaszkodnunk.*

Lantos Mihály őszintén megmondja: amíg az egyazon posztra pályázók közül az öreg, azaz a régi játékos legalább annyira képes, mint a feltörő fiatal, addig helye marad a csapatban. Senkinek sem kell tehát attól félnie, hogy máról holnapra kimarad az első csapatból.

— *Mindössze arról van szó* — így az ötvenes évek aranycsapatának nagyszerű balhátvédje —, *hogy a fiataloknak fokozatosan több bizonyítási lehetőséget adunk. Azoknak a tehetséges ifjaknak, akik eddig csak egy-két alkalommal mutogathatták meg oroszlánkörmeiket. Talán még nem is a bajnoki mérkőzéseken, hanem csak a hazai kupameccseken. Disztl, Olajos, Brettner, Nováth, Porogi, Nagy és még néhány fiatal nevét már jól ismerik szurkolóink.*

Hogy miben akarnak előrelépni a fehérváriak?

— *Felsorolni is sok* — hangoztatja a vezető edző. — *Védelmünk biztonságosabbá tételében, például. Háromszor kaptunk négy gólt, kétszer pedig hármat. Öt meccsen tizennyolc gól, ez — ahogy mondani szokták — gombócból is rettentő sok, hát még gólból. Hatékonyabbá kell tennünk középpályás-játékunkat. Nem elég vagy csak a csatársor támogatása, vagy csak a védelem segítése. Mindkettőre szükség van, kilencven perceken át. Bár javulást tapasztaltam a támadójátékban az elmúlt idényben, hozsannáznunk nem szabad. Tavasszal például hat mérkőzésen csak egy-egy gólt lőttünk, négyen meg egyet sem. Egyszóval van tennivalónk bőven.*

Joggal említi Lantos a tavaszi idényben elszenvedett sérüléseket. Kovács József például hármat, Csongrádi ötöt, Tieber kilenc mérkőzést volt kénytelen kihagyni sérülés miatt. Nagy III, Végh és Nagy II két-két mérkőzésről hiányzott, hasonló okból kifolyólag.

Mi úgy véljük, hogy ősztől kezdve még fegyelmezettebb csapatmunkára van szüksége a Videotonnak az előrelépéshez. Lantos helyesel s említi a csapatrészek közt szükséges jobb összhangot, azt, hogy mind a tíz mezőnyjátékosnak még többet kell mozognia labda nélkül is.

— *Meggyőződésem, hogy így lesz* — fűzi hozzá —, *s akkor valóban előrelépünk. Nemcsak játékban és teljesítményben, hanem a bajnoki táblázaton is.*

A játékosok közül Kovács József kap szót tőlünk.

Végh és Májer furcsa helyzetben a DVTK elleni mérkőzésen (KOPPÁNY GYÖRGY felv.)

— *A csapatban több van, mint amit a legutóbbi bajnoki helyezésünk mutat* — magyarázza Kovács. — *Nos, mi minden erőnkkel azon leszünk, hogy ez a több — gólokban és helyezésben is kifejezésre jusson az 1978—79-es bajnoki esztendőben.*

Bencsik István, a Videoton sportköri elnöke fontos pozíciót tölt be a hatalmas gyár vezetésében, de a sportra — társadalmi munkában — mindig van ideje.

— *Legutóbb lényegesen több pontot szereztünk, mint amennyit az idény előtt beütemeztünk. Célunk a 2—5. hely valamelyikének a megszerzése volt s ezt teljesítettük. A szakvezetés feladatként tűzte ki a csapat szerkezetének módosítását és finomítását. Erre is sor kerül, de persze mindez nem ment zökkenők nélkül. Bár nem szoktam a balszerencsére hivatkozni, meg kell mondanom: három-négy mérkőzést olyan hallatlan balszerencsével vesztettünk el, amire különben ritkán van példa.*

Megemlíti az elnök (aki különben valaha maga is fehérvári labdarúgó volt), hogy az úgynevezett totális futballra való áttérést tulajdonképpen már megkezdték, de igazában csak a következő bajnokság őszi idényében tudják megvalósítani.

— *Játékosaink olyan edzésmunkát végeznek* — fűzi hozzá —, *ami biztosítja a nagyszerű erőnlétet és állóképességet. Magam is elég sok edzést végignézek ahhoz, hogy ezt megállapíthassam.*

Még ha közhelynek tűnik, akkor is el kell mondanunk: az eddigi sikerek egyik záloga az, hogy az egyesület és a szakosztály vezetősége fehérváriakból, régi videotonosokból áll, akik a szó szoros értelmében szívükön viselik az egyesület és a szakosztály, vagyis a csapat és a játékosok sorsát. Nem véletlen az sem, hogy nemcsak a város, hanem az egész megye magáénak érzi és vallja a csapatot.

— *Nekünk, vezetőknek és játékosainknak sok-sok tartozásunk van szurkológárdánkkal szemben* — hangoztatja Bencsik István. — *Mi ezt a szeretetet és ragaszkodást tettekben is gyakran igyekszünk kifejezésre juttatni. Egyik ilyen megnyilvánulásunk lesz, hogy őszre elkészül a pályánkon a világítóberendezés, s attól kezdve szerdánként és szombatonként — a fővárosi nagycsapatokhoz hasonlóan — villanyvilágítás mellett rendezzük meg bajnoki mérkőzéseinket. Biztos vagyok benne, hogy az esti mérkőzéseinken az eddiginél is nagyobb számban lesznek kint szurkolóink. Meggyőződésem az is, hogy csapat és szurkolótábor még jobban lelkesíti majd egymást az őszi idénytől kezdve.*

Szűcs László

Elégedetlenség – az elégedettek miatt

A fővárost képviselő NB I-es csapatok közül az 1977—78-as bajnokságban a legtöbb kritikát a „bukott" Ferencváros mellett az aranyérmes helytől búcsúzó, s végeredményben az ötödik helyen kikötő Vasas kapta. Nem lett utolsó az elsőből, de a várakozástól így is alaposan elmaradt.

A legjobban a szurkolókat, a klub és a szakosztály vezetőit, de a játékosokat is, a hazai eredménytelenség bántotta.

A Fáy utcai fiaskokról *Kiss András* elnök nem is tud megfeledkezni.

— *Illovszky Rudolf szívós, következetes munkával, türelemmel és szakértelemmel bajnokcsapatot nevelt a Vasasból, olyan gárdát, amely képes lehetett volna az első hely megtartására* — állítja a klub első embere. — *Meggyőződésem, hogy*

soha nem ismételhettünk volna ilyen könnyen,

mint most, ha nem vesztünk tizenegy pontot a Fáy utcában.

— Az egyesület elnöksége arra a véleményre jutott, hogy a labdarúgó szakosztály legexponáltabb képviselője, az első csapat mélyen a várakozás alatt maradt. Melyek azok a tanulságok, amelyeket az új bajnokságban hasznosítani lehet?

— *A legnagyobb elégedetlenségre az elégedett játékosok adtak okot! Tudjuk, hogy több labdarúgónk még a bajnoki mérkőzéssorozat hajrája előtt is hitt abban, hogy a dobogóról semmiképpen sem marad le a Vasas. Kovács Ferenc pedig váltig hangoztatta, hogy egyetlen csapatot sem szabad lebecsülni, egyetlen mérkőzést sem lehet félvállról venni. A bajok az MTK-VM elleni hazai találkozónkon kezdődtek, amikor 1-0-ra vezettünk, s az utolsó hat percben a kék-fehérek a maguk javára fordították az összecsapást. Attól kezdve sokan hazai komplexusról beszéltek, meg arról is, hogy csak azért nem megy, mert görcsössé vált a játék. Szerintem más volt a baj. Nem titkolom, az, hogy több labdarúgónk még ekkor sem változtatott rossz felfogásán.*

— Közrejátszott-e az is a hanyatlásban, hogy Illovszkyt új vezető edző, Kovács Ferenc váltotta, aki ráadásul még hozzá hasonlóan új segítőtársakat választott?

— *Minden fontos játékosértekezleten jelen voltam, s a hallottak, a tapasztalatok alapján védelembe kell vegyem Kovács Ferencet* — hangsúlyozta Kiss András. — *Meggyőződésem, hogy jó elképzelés végrehajtására törekedett, s ő is azon az úton haladt, amelyen Illovszky megindult. Szembetűnő volt, hogy az 1976—77-es bajnokságban elért száz gólunkkal szemben legutóbb csak 58-at rúgtunk, s emellett szerény vigasz, hogy hárommal viszont kevesebbet kaptunk, mint az előző tavaszi-őszi mérkőzéssorozaton. A csatársor teljesítménye bármilyen szempontból vizsgáljuk, sok kivetni valót hagyott maga után. Izsó egyéni alakításai nem voltak igazán veszélyesek, Kovács sokszor túlzásba vitte a cselezést,*

Váradi „ezüstcipője" se csillogott.

Kulcsszerep várt volna Gassra, a középpályán és a támadásoknál is, a védelem pedig Török és Hegedűs sérülése miatt bizonytalankodott olyan sokat. Hires mindent megtett, hogy jó helyettesítő legyen, de túl nagy feladat hárult rá, ugyanúgy Orosházira, akinek a beilleszkedése nem a legjobban sikerült. A felsoroltaktól az őszi bajnoki szezonban sokkal többet várunk, s ha valakitől még az átlagosnál is többet, az a csapatkapitány, Müller Sándor.

— Milyen a csapat hangulata az újabb rajt előtt?

— *Tudják, hogy a klub és a szakosztály vezetése nem enged igényességéből, a cél tehát továbbra is az egyik dobogós hely megszerzése. Nem engedjük, hogy a Vasas a középmezőnyben tanyázzon, hát még a sereghajtók táborában.*

— A Vasas legutóbbi nemzetközi kupaszereplése tiszavirág életű volt, jött a Mönchengladbach, az Aranylabdás Simonsennel, és még a Népstadionban is megleckéztette a piros-kékeket. Igaz a vendéglátók — kényszerhelyzetben — tapasztalatlan, összeszokatlan védelemmel léptek pályára.

— *Nem titkolt célunk, hogy*

a Magyar Népköztársasági Kupában megszerezzük az első helyet,

s ha ez sikerül, akkor kettős célt teljesítünk — folytatja a klub elnöke. — *Ezzel a remélt sikerrel sok „jó pontot" gyűjthetnénk a szurkolók előtt, arról nem is beszélve, hogy az MNK győztese egyben a KEK szereplője.*

A Fáy utcában az 1977-es nyárhoz hasonlóan az idei, két bajnokságot elválasztó periódusban is jelentős változások történtek. Kíváncsian várják, hogy a sok újdonság milyen hatással lesz a piros-kékek további szereplésére.

Szalay Péter

FTC és Vasas vegyes—Foggia 4-0. Müller szédíti olasz ellenfelét (MTI Foto, KOVÁCS GYULA felv.)

Nehéz idény előtt állnak

De régen volt — vagy 18 esztendővel ezelőtt —, hogy a Diósgyőri VTK csapata ötödik lett az NB I-ben és a vidék legjobbja címet vívta ki. Azóta aztán sok minden történt, kedvező és kedvezőtlen események váltogatták egymást Diósgyőrött. Az elmúlt bajnoki évben aztán — remélhetőleg végleg — kitisztult az ég a DVTK fölött. A 25. fordulótól kezdve a 6. helyre került az együttes és ezt a remek helyezést mindvégig megtartotta.

— *A játékosoké a fő érdem* — mondja *Árvai B. Endre*, az egyesület elnöke, s azt szerényen elhallgatja, hogy nekik, a vezetőknek is jelentős szerepük volt a szakmai munka elismertetésében, s a most már valóban NB I-es szakosztályvezetés megvalósításában.

Kovács Pál technikai vezető, aki alig 2—3 éve még a DVTK védelmének oszlopa volt s szinte a játéktérről hívták be annak idején a szakosztály vezetésébe, ugyancsak rendkívül mértéktartó. Azt mondja:

— *Úgy vélem, abban, hogy előreléptünk, nemcsak a játékosok szereztek nagy érdemeket, hanem Szabó Géza, a vezető edzőnk is. Hite a következetes és kemény munkában soha, egy pillanatra sem ingott meg. Mi, a szakosztály felelős vezetői, Józsa László szakosztályelnök és jómagam, mindenben igyekeztünk segíteni neki. A játékosok is hittek a kemény edzésmunkában és a hozzáállásuk valóban kifogástalan volt. Külön kell szólnom a legidősebbekről, Salamon Jóskáról, Veréb Gyuriról, Kutasi Laciról, Váradi Ottóról. Nemcsak a játékhoz, az edzésmunkához való hozzáállásuk, hanem magánéletük, egész magatartásuk példamutató volt és biztosan az lesz a továbbiakban is.*

(Személyes élményekkel kell alátámasztanunk és megerősítenünk a technikai vezető igazát. Az elmúlt két évben legalább öt-hat esetben jártunk Miskolcon, illetve Diósgyőrött, beszélgettünk Salamonnal, Verébbel, Oláhval, Váradival, Kutasival, jártunk a lakásukon, megismertük családjukat. Szót váltottunk több fiatallal, így Borostyánnal, Fükővel, Magyar Balázzsal. Szívet melengető érzés volt hallani, ahogy ezek a játékosok a DVTK-ról, a játékról, a kötelességekről, a családról beszéltek. Salamont és Veréb Gyurit még ifiválogatott koruk óta jól ismerjük, vagy 12 éve együtt voltunk Isztambulban az UEFA ifjúsági tornán s még mindig emlékszünk a labdarúgásról, a sportról, a munkáról és az életről tett hitvallásukra. És végtelenül örülünk, hogy a fiatalok hasonló szellemben gondolkodnak, játszanak és cselekszenek.)

Az őszi tervekről különben Kovács Pál ezt mondja:

— *Jól tudjuk, hogy az elért hatodik helyezést a nagy versengésben nehezebb lesz megtartani, mint azt kivívni. Örülünk természetesen a sikernek, de nem vagyunk elbizakodottak, sőt teljes mértékben elégedettek sem. Javulnunk kell ősszel a helyzetek kihasználásában, a csatársor gólképességének növelésében. Van más tennivalónk szakmai tekintetben, ezt vezető edzőnk, Szabó Géza tudja a legjobban. Az őszi idényre mindezek tudatában készülünk fel. Annyit talán még elmondhatok, hogy a saját nevelésű fiatalok fokozottabb figyelembevétele mellett kétháróm külső erősítésre is szükségünk lesz. Még a legnagyobb csapatok sem tudják megoldani saját erőből a mindenkori erősítést. Ha nem is mindenkit az első csapat számára akarunk igazolni, a felnőttkorúak közül csak szükség lenne egy-egy játékosra — minden csapatrészbe. A többiek talán az ifjúsági első csapathoz kerülhetnének.*

Szabó Gézát mindig csöndes szavú, kevés beszédű embernek ismertük, akinek az a ki nem mondott jelszava: az eredmények beszéljenek helyette. Amelyeknek „szülőatyja" végeredményben ő volt. Néhány vezető segítségével, a játékosok megfelelő hozzáállásával.

Oláh Ferenc (SZABÓ JÁNOS felv.)

— *Bízom benne, hogy ezt a segítséget a továbbiakban is megkapom* — magyarázza lelkesen. — *A szerződésem 1979 nyaráig szól, s nekem csak az a vágyam, hogy a fiúk az új bajnokságban is úgy viszonyuljanak az edzésmunkához, meg a mérkőzésekhez, mint 77—78-ban.*

Hangoztatja: tudja, hogy jó néhány dologban javulniuk kell, így például az idegenbeli mérleg további javításában, a támadósor eredményességének növelésében és így tovább.

— *Örvendetes, hogy a fiatal Magyar felépült hosszantartó sérüléséből. Természetesen a csatársor közepén veszem számításba s bízom benne, hogy vele még nagyobb átütőerejű lesz a csatársorunk.*

Szabó Géza közvetlen segítője *Fekete Ferenc* és *Kiss László*. A hajdani kitűnő DVTK-játékosok nemcsak szívvel-lélekkel, hanem megfelelő szakmai tudással felvértezve segítenek Szabó Gézának. A klubszeretet náluk is ifikoruk óta beléjük oltódott.

— *Nálunk a szertáros is bennszülött dévétékás* — így Fekete Ferenc edző. — *Nem szólam, nem kifejezés, hanem valóság: a DVTK mindannyiunk második családja, a stadion mindannyiunk második otthona. Szerintem különben így lehet igazán eredményes munkát végezni.*

Majdnem elsiklottunk felette, de szerencsére időben fellapoztuk házi „mindentudó" füzetünket, amelyből kiderül — ez különben nem újság —, *hogy a DVTK az egyetlen csapat, amelyikből a múlt bajnokságban nem állítottak ki játékost.*

— Lehet ez véletlen? — kérdjük *Váradi Ottótól*, a csapatkapitánytól.

— *Erre nem tudok válaszolni* — mondja. — *Más csapatokról én nem szólhatok, de az valóban nem véletlen, hogy tőlünk nem állítottak ki senkit. Elég sokat beszélgettünk egymás közt a sportszerű magatartásról, a fegyelemről. Nem mondom, néha nem könnyű dolog vigyázni magára az embernek. Viszont azért vagyunk sportemberek, hogy mindenkinél jobban tudjunk uralkodni az indulatainkon.*

Salamon Józseffel is váltunk néhány szót.

— *A csapatban már játszó fiataloknak is ugyanazt jelenti ez a négy betű, hogy DVTK, mint nekünk, öregeknek. És ha az esetleg még hozzánk kerülő ifjaknak is ugyanazt jelenti majd, akkor joggal bizakodhatom a következő bajnoki évek sikereiben. Mert egyébként mindannyian jól tudjuk: nagyon nehéz idény előtt állunk.*

Sz. L.

„Lejjebb nem tehetjük a mércét!"

Az utolsó három évben nagy utat tett meg a Dunaújvárosi Kohász. Megnyerte a másodvonal bajnokságát, azután biztosította a bentmaradást, a következő évben pedig a legjobbaknak is méltó versenytársa volt. Nem véletlen, hogy a csapat szakvezetőjét, az edzőként még igen fiatal *Novák Dezsőt*, a Ferencváros visszahívta. Novák azonban nem ment, s elsősorban nem azért, mert félt a nagyobb feladatoktól, hanem azért, mert szereti a várost, a játékosokat, azt a környezetet amiben él, amely számára nyugalmat, s jó lehetőségeket jelent. De beszéljen inkább az edző, Novák Dezső:

— A két év amit Dunaújvárosban töltöttem hamar elrohant, mégpedig úgy, hogy a vezetőkkel és a játékosokkal nagy egyetértésben tevékenykedtünk, s elértük azt amit akartunk. Ma egy olyan csapata van a Kohásznak, amely átlagélet korát tekintve fiatal, ütőképes, lelkes, s képes az igényeknek megfelelő eredményes, sőt azt is mondhatnám: tetszetős játékra is. Arra vagyok a legbüszkébb, hogy a támadójáték képviselői vagyunk. Mi idegenben is megpróbáljuk azt játszani, amit az edzéseken is sokat gyakorolunk, pontosabban végrehajtani a begyakorolt támadó taktikai sablonokat. A mi csapatunk akar valamit, például azt, hogy játékfelfogását ráerőltesse az ellenfélre. Ez persze csak a nagyjából azonos képességű ellenféllel szemben sikerülhet, akkor sem mindig, de a nagyobb tudású, nevesebb együttesekkel szemben sem voltak gátlásaink, otthon is, idegenben is megpróbáltuk legalább időszakonként irányítani a játékot. Bátran vállaltuk a vereség kockázatát is, s nemegyszer az lett a vége, hogy nyertünk. Így törtünk egyre feljebb a táblázaton.

— Persze most mindenkit az érdekel, hogy milyen lesz a folytatás? Nem neheztelek azokra, akik úgy vélik, hogy megtorpanunk, s szerencsés körülményekkel magyarázzák hetedik helyünket. Válaszul csupán anynyit, hogy többek között azért maradtam Dunaújvárosban, mert a csapattal végig akarom járni azt az utat, amelyet elkezdtünk, s vállalni akarom azokat a veszélyeket, amik leselkednek egy olyan csapatra, amely feljutott egy bizonyos magaslatra. Onnan ugyanis le lehet zuhanni... Azt, hogy feljebb is törhetünk arról nem beszélek, mert az pillanatnyilag még nem reális lehetőség, ahhoz még nem vagyunk elég erősek. Azt viszont őszintén remélem, hogy az új bajnokságban is megőrizzük az eddig kivívott rangunkat. Jogos az az igény, hogy megmaradjunk a középcsapat szintjén. Lejjebb nem tehetjük a mércét, hiszen erre semmi okunk. A játékosok nagyon igyekvőek, szorgalmasak, most már van önbizalmuk is, kevésbé kell hitet, lelket önteni beléjük, mert maguk is meggyőződhettek arról, hogy az ellenfelek többsége nem tud többet. Ma már nem kell attól félnünk, hogy remegő lábakkal lépnek pályára, s az idegfeszültség bénítólag hat rájuk. És azt hiszem, hogy őszintén hisznek is abban, hogy egyre többet tudnak majd, hiszen két-három játékostól eltekintve valamennyien fejlődőképesek. Gondoljunk csak arra, hogy Pásztor, Sulia, Szűcs, Sajó még nagyon fiatal, miként az Kuti, Holló és mások is. Bódi és Szepesi a legidősebb, de ők is csak 28 évesek. Ezért aztán elvárható, hogy a csapat most is, sőt jövőre méginkább többet tudjon, erősödjön, formálódjon

— A remények azonban csak úgy valósulhatnak meg, ha ennek érdekében valamennyien teszünk is. Ha a jelenlegi nagyszerű közösségi szellem tovább erősödik, vagy legalábbis megmarad olyankor is, amikor esetleg nem megy minden mint a karikacsapás, s felhők tornyosulnak a szakosztály felett. Azután ha az egészséges önbizalomból nem lesz önteltség, ha a fiúk éppolyan szorgalmasak, igyekvőek lesznek mint eddig voltak. És mi vezetők is erőnk megfeszítésével fáradozunk. Egy csapatnak mindig keresnie kell az erősítési lehetőségeket. Nekünk is! Nincs például megoldva a középcsatár kérdés, s szükségünk lenne még egy jó szélsőhátvédre is. Egy-egy, erre alkalmas új játékos beépítése hatékonyabbá tenné a csapatjátékot. Mindezt nem panaszként mondom, hiszen a játékosanyagunk jó, minden posztra van két szinte azonos képességű ember, s ez lehetővé teszi a fegyelmezést. Nem ismerünk pardont, aki nem felel meg a követelményeknek azt félreállítjuk! De remélem erre nem kerül sor, az összhang továbbra is töretlen marad.

— És én is szeretnék többet adni magamból. Most már rutinosabb, felkészültebb vagyok, jobban ismerem a helyi viszonyokat, nagyobb bizalmat is élvezek, tehát a lehetőségekkel továbbra is tudni kell élni. Kitartok a támadójáték mellett, olyannyira, hogy újabb befejezési formációk begyakoroltatásán töröm a fejem, tovább kell fejleszteni azt amit eddig csináltunk, precízebben végrehajtani azokat a játékhelyzeteket, amelyek tudatosság révén kialakulhatnak. Arra is gondolok, hogy fel kell gyorsítani a csapatjátékot, hamarabb kell támadási területet nyernünk, hogy meglephessük az ellenfelet. Méginkább erőltetni szeretném a partvonal menti lerohanásos játékot, mégpedig nemcsak szélsők révén. A hátvédek felfutása nélkülözhetetlen, miként mások gyors felzárkózása is. Beállósunknak Tóthnak például fedezetszerűen kell játszani, olykor még a befejezéshez is felzárkózni. Az ilyen formáció viszont azt jelenti, hogy Judiknak esetenként egyedül is tartania kell az ellenfél középcsatárát. Az lenne a nagyszerű, ha időszakonként WM-rendszerre emlékeztető módon tudnánk rohamozni, tehát öt csatárral! Nem szeretném ha mindez nagyképűen hangzana, de nekem ezek a vágyaim, ezt szeretném elérni! Más kérdés, hogy sikerül-e? Én mindent megteszek majd, hogy igen, s másoktól is elvárom ezt. És akkor nem tehetünk majd magunknak szemrehányást akkor sem, ha netán némi hátrálásra kényszerülünk.

A Fradiról nem beszélt, mert szívében ugyan őrzi az Üllői út emlékét, de most már sok minden a Vasmű városához köti.

Bódi a Ferencváros ellen Szokolai és Magyar között (ZÁHONYI IVÁN felv.)

Németh Gyula

Bátrabb játékot!

— A hat-hét-nyolcadik helyezés valamelyikének megszerzését tűztük ki célul az elmúlt bajnokságban — mondta *Országh József*, a Tatabányai Bányász egyesület elnöke.

Nos, a célkitűzés legszerényebbikét valóra is váltotta az egyesület labdarúgó szakosztálya, a csapat a nyolcadik helyezést szerezte meg az NB I-ben. Érdemes lehet azonban egy kicsit elgondolkozni, mit is jelent az, hogy a jelek szerint a Tatabánya stabil középcsapattá vált a magyar labdarúgás élvonalában.

Országh József elnök elmondta, hogy a jövőben tovább folytatják az alacsonyabb osztályokban játszó tehetséges labdarúgók felkutatását, és a saját nevelésű játékosokon kívül, elsősorban velük szeretnék megoldani az első csapat utánpótlását.

Monostori Tivadar vezető edző, akinek még egy évig érvényes szerződése van Tatabányán, átvette a 21 éven aluli válogatott keret irányítását. Vezetésével előbb Csehszlovákiában, majd Toulonban is sikert értek el az ígéretes fiatalok. Ebben a csapatban is jó néhány tatabányai labdarúgónak nyújtott szereplési lehetőséget. *Halásszal* és *Csapóval* együtt, akik a magyar labdarúgó-válogatott argentínai küldöttségében kaptak helyet, már a csapat felének nyílt alkalma, hogy különböző válogatottakban a nemzetközi porondon is bizonyítsa rátermettségét.

A Tatabánya hatalmas meglepetést okozott a Fáy utcában. Felvételünkön egy utánpótlás válogatott védő, Lakatos, és egy nagyválogatott középpályás, Halász, a Vasas válogatottját, Váradit szereli együttes erővel. FARKAS JÓZSEF felv.

A Tatabánya nyolcadik helyezésével két budapesti csapatot is megelőzött, a Ferencvárost és a Csepelt. De ez a helyezés egyben azt is jelentette, hogy három vidéki csapat a bányászok elé került. A Videoton, a DVTK és a Dunaújváros. Ezek közül csak a Videoton ért el sokkal jobb eredményt a bányászoknál, a székesfehérváriak éppen tíz ponttal szereztek többet, mint a tatabányaiak. A másik két együttes egy ponttal és valamivel jobb gólkülönbségével múlta fölül a Tatabánya együttesét.

Hallgassuk meg *Országh Józsefet*, az egyesület elnökét, a következő bajnoki idény feladatairól:

— Csak az őszi idényben mutatott játék elégített ki bennünket. Tavasszal visszaesett a csapat, ennek okát közösen kell megkeresnünk. A szakosztálynak, és személy szerint a vezető edzőnek az a célja, hogy kialakítsa az együttes stílusát, olyan játékelemeket gyakoroltasson be, olyan taktikai változatokat sajátíttasson el, amely csakis a mi csapatunkra jellemző. Ha ez sikerül, és sikerül pontszámban és helyezésben is valamit előbbre lépni, akkor mondhatjuk csak el, hogy a közeljövő feladatait megoldottuk.

Monostori Tivadar sok újoncnak adott bizonyítási lehetőséget. Lakatos, leszerelése után a védelem egyik vezéregyéniségévé vált, olykor-olykor bekerült a csapatba Gálvölgyi is, és ő sem okozott csalódást. Jó húzásnak bizonyult Tóth András középpályásként való szerepeltetése, a tapasztalt labdarúgó nagy nyeresége volt ennek a sornak. Csakúgy, mint a fiatal Blatt, aki az ismeretlenség homályából került a Tatabánya együttesének egyik legerősebb csapatrészébe, és általában megállja a helyét. Elől nagyra hivatottan bontogatja szárnyait a villámgyors P. Nagy, rajta kívül csereként, vagy sérülések miatt többször szóhoz jutott Tamás is, Schmidt is. A csapatban tehát történt néhány személyi változás, ennek eredményeképpen a csapatjáték szerkezete is megváltozott. A Tatabánya jelenleg nagy súlyt helyez védelmének biztonságára, és ezt elsősorban a középpályások révén akarja elérni. Ennek köszönhető, hogy az élvonal csapatai közül csak három együttes kapott lényegesen kevesebb gólt (Bp. Honvéd, MTK-VM, DVTK) nála, ezek valamennyien a bányászok előtt végeztek a bajnoki táblázaton. Másik három együttes egy-két góllal „szedett be" kevesebbet (Ú. Dózsa, Videoton, Vasas), ezek is megelőzték a tatabányaiakat. Az előbbre lépés egyik feltétele lehet tehát, hogy a védelem biztonságát tovább növelje a gárda. De hogyan?

— Amikor mi négy védővel és négy középpályással lépünk pályára valahol — mondta Monostori Tivadar vezető edző *—, az egyrészt kényszerűség, mert sérültek a csatáraink, vagy pedig nagyon rossz formában vannak. Másrészt pedig az egyensúly megteremtése a védekezés és a támadás arányai között. Tehát ennek a sornak nagyon fontos támadó feladatai vannak. Sajnos, ebben kevesebbet fejlődtünk, mint a védekezésben. Halász, Blatt, Tóth András hasznos a védekezésben, de csak időnként tud felnőni Csapó mellé a támadások kialakításában.*

A vezető edző szavai szerint tehát — és ez nem paradoxon — elsősorban a támadójátékában kell javulnia az együttesnek, akkor a védekezés biztonsága is tovább erősödhet. De miként?

— Sokáig okozott gondot a balszélső kérdése, talán Schmidt beérik és megoldhatja ezt a gondot — folytatta a vezető edző. *— De mindenképpen szükségünk volt megfelelő cserеemberekre, de elsősorban a meglevő embereinknek kellene bátrabb játékot nyújtaniuk.*

A bátorságot joggal hiányolhatjuk akkor is, ha a Tatabánya hazai mérkőzéseit vesszük szemügyre, hiszen az élmezőny csapatai közül csak a Videoton és a Dunaújváros ellen sikerült győzniük Aranyéknak. Az első három helyezettel szemben csak döntetlen eredményt értek el Tatabányán, a DVTK-tól és a Vasastól pedig vereséget szenvedtek.

— A közeljövő tennivalóihoz tartozik a játékosok jobb lelki felkészítése — mondta Monostori. *— Egy-két mérkőzésen vidéken és a fővárosban is bebizonyítottuk, hogy nem ijedünk meg saját árnyékunktól, bárkivel jó eséllyel vehetjük fel a harcot. Ennek mind gyakrabban kell előfordulnia.*

Zs. Zs.

„Pótvizsgára" készülve

A Ferencvárost, a Blaha Lujza téri aluljáróban egy vasárnap esti „mindentudó", a bukott diákhoz hasonlította, akinek az egész nyári vakációban az nyomja a szívét, hogy vajon mi lesz ősszel, a pótvizsgán! A hasonlat találó: a zöld-fehéreknek valóban sok a javítani valójuk, s a megismételt vizsgán nagyon szigorú „zsürire" számíthatnak...

Az Üllői útiak az új bajnokságnak új mesterrel, *Friedmanszky Zoltánnal* vágnak neki, akivel kapcsolatban *Hargitay Károly*, a klub elnökhelyettese először is a következőket mondta:

— *Még mindig sok a pletyka, ezért jó ha elmondom, hogy a Dalnoki Jenőt váltó szakember kiválasztásánál érdemben csak négy edzővel tárgyaltunk. Friedmanszkyval, Novák Dezsővel, Szigeti Ferenccel és Géczi Istvánnal. Novák elkötelezte magát a Dunaújvárossal, Géczi kijelentette, hogy a Kertészeti Egyetem testnevelési tanszékén kíván tovább dolgozni, és egyébként is még kevés a tapasztalata, a nálunk dolgozó Szigeti Ferenc ellen pedig az szólt, hogy a csapat leszereplésében közvetve ő is szerepet játszott. Elvégre Dalnoki Jenő segítőtársa volt. Ami távolról sem jelenti azt, hogy nem érti a labdarúgás minden csinját-binját, és azt sem, hogy a jövőben mellőznénk. Maradt tehát Friedmanszky, aki minden igénynek megfelelt. Kötődik az FTC-hez, hiszen sok szép évet töltött a klubnál, szakedző, a Testnevelési Főiskola Edzőképző Intézetének előadója. Arról nem is beszélve, hogy edzői tapasztalata is jelentős.*

— Mészöly?

— *Kálmánnal nem tárgyaltunk, s ő sem „jelentkezett be" hozzánk.*

— Mit vár az FTC Friedmanszkytól?

— *Kemény, következetes munkát, szigort. Amikor elkötelezte magát a Ferencvárosnál, s az MLSZ is engedélyezte szerződtetését, Zoltán kijelentette, hogy az új megbízatást nagy megtiszteltetésnek tekinti. Ő a mi „hazatérőnk", hiszen 1970-ben, mielőtt Kubába utazott volna, már az Üllői úton dolgozott, az ifikkel.*

Az elnökhelyettes ezek után az első csapattal kapcsolatos témára váltott.

— *Az új szakvezetés első feladatai közé tartozott, hogy minden poszton „házi" sorrendet állított fel, s ezzel egyben felmérte az állomány erejét. A létszám a tavalyihoz képest alig változott, s ennek az az oka, hogy a mi elvünk: nem kell sok játékos, hanem inkább kevés jó! Saját erőinkkel most már tisztában vagyunk, s azzal is, hogy az ősztől szerkezeti változásokra lesz szükség, amely előfeltétele a sajátos játékstílus kialakításának. Tisztában vagyunk azzal, hogy begyakorolt játékrendünket az ellenfelek kiismerték, s csak újítva, új meglepetéseket előkészítve szerezhetjük vissza a rangot. A Ferencvárosnak a jövőben is támadó szellemű labdarúgást kell játszania, úgyis mondhatom, az lehet az éltető szelleme.*

A csapatrészenkénti értékelés és tervezés így hangzott:

— *Major és Esterházy bevonul katonának, a választék tehát elöl és hátul is csökken. A védelemben továbbra is rendelkezésünkre áll a két rutinos „veterán", Vépi és Megyesi. Bálint kora szerint még biztos pont lehet, de nyilvánvaló, hogy neki is meg kell majd harcolnia minden mérkőzés előtt a csapatba kerülésért. A középpályások az elmúlt bajnokságban lehangolóan szerepeltek, véleményünk az, hogy Nyilasi és Ebedli együtt aligha szerepelhet a csapat középvonalában, legalábbis addig nem, amíg játékfelfogásukkal, erőnlétükkel nem bizonyítanak. Ebedli inkább szervező, Nyilasi is többet támad, mint védekezik, Mucha pedig tipikus „romboló". Az arány ebben a hármasfogatban tehát nem megfelelő. A csatársorhoz érkezve elmondhatom, hogy Magyar és Pusztai gólképtelensége döntően befolyásolta a Ferencváros eredménytelenségét, a kapura veszélyes Szokolai pedig azért nem érvényesült igazán, mert — sajnos — nem középcsatár alkat. Jobbszélsőként, ahol több terület áll rendelkezésre, alighanem több hasznát vehetjük.*

— Mészáros József lett a szakosztály elnöke.

— *A szakosztály vezetés igazán jó gazdára talált, tapasztalt, elismert szakemberre. A szakmai felelősség persze Friedmanszkyra hárul, de bizonyára ő is elfogadja majd Mészáros „Dodó bácsi" tanácsait.*

— A fiatalokról.

— *Zsiborás, Giron és Rubold már hellyel-közzel bizonyított, komoly fantáziát látunk bennük az új bajnokságban, s rajtuk kívül biztos lesznek még az első csapatot erősítő fiatalok.*

— Őszi terv?

— *A közvéleményt magunk mellé kell állítani, mert a Ferencváros a szurkolók bizalma, türelme és megértése nélkül fabatkát sem ér. Kész lesz a rajtra a villanyvilágítás, hangulatos esti mérkőzéseket rendezhetünk, s azokon ismét „összejöhetünk" a híveinkkel.*

— És ha nem megy?

— *A klub vezetése az elmúlt bajnokságban kiállt a játékosok mellett, bevallom, olykor feleslegesen, elvtelenül. Olyan labdarúgókat is a védelmünkbe vettünk, akiket nem ajnározni, hanem keményen büntetni kellett volna. Aztán a közvélemény előtt nekünk kellett számolni a történtekért. Ha nem lesz ősszel sem pozitív változás, akkor egyetlen játékos sem számíthat védelemre. A türelmi időt többet nem nyújtjuk. Morális igényeink emelkedtek, s nemcsak a játékosokkal, hanem közvetlen irányítóikkal szemben is.*

Sz. P.

A VB előtt... Pusztai búcsúja a családtól, karján a gyerekekkel (PETROVITS L. felv.)

A tavasziak élvezik a bizalmat

Békéscsabán nagy a nyugalom. És ez azért van így, mert a város patinás csapata, az Előre Spartacus úgy végzett a tizedik helyen, hogy egy pillanatra sem kellett attól tartania, hogy a Viharsarok jövőre élvonalbeli csapat nélkül marad. Most már igazán elmondható, hogy néhány verejtékes év után az együttes megvetette a lábát a legjobb magyar együttesek között, s eljött az ideje annak, hogy a táblázaton ne lefelé, hanem felfelé tekintsen. A városban úgy vélik, hogy játékerőt tekintve csupán a mezőny hét-nyolc csapata tud többet, s ha a fiatalok tovább izmosodnak, ha a tavasszal kialakult játékformát sikerül tovább fejleszteni, akkor az Előre Spartacusnak az új bajnokságban senkitől sem kell különösebben tartania, legalábbis hazai környezetben nem.

Az egészséges megelégedettségre jellemző: a bajnokság szünetét nem arra használták fel, hogy új játékosok után rohanjanak — csupán a környékről igazoltak néhány fiatalt —, hanem a nemzetközi mérkőzéseken is igyekeztek tovább erősíteni a csapat jelenlegi gerincét. Miről is van szó? Arról, hogy a szakosztályvezetés úgy véli: az új bajnokságban azt az utat kell járni, amelyre tavasszal — hosszas kísérletezések, próbálkozások, balsikerek után — ráléptek. De most már erőteljesebben kell haladni. Az az általános vélemény, hogy az idény második felében megtalálták azt a hadrendet, amelyet később játékrenddé fejlesztettek. Kezdetben ugyanis a játékosok adottságainak, sajátosságainak megfelelően Mészöly csak próbálkozott a 4—4—2-es felállással, inkább taktikai húzásként alkalmazta. A játék aztán azt tükrözte, hogy érdemes ezt a variációt kimunkálni, s egy olyan váznak tekinteni, amelyre lehet építeni. Meg is maradtak a 4—4—2 mellett olyannyira, hogy az új bajnokságban sem akarnak ettől eltérni! Azt mondták, hogy nehéz volt rátalálni a számukra leginkább kedvező játékmódra, de most már meggyőződésük: ebben a felállási formában sokat fejlődhet, formálódhat a csapat stílusa is. Új színekkel gazdagodott a csapatjáték, mert kiderült, hogy a régebben egy-egy posztra beskatulyázott játékosok, más szerepkörben még többre képesek. Papp László, a csapat technikai vezetője, hasonlattal is élt:

A Bp. Honvéd ellen megsérült Zsömbörgit ápolják (MTI Foto, NÉMETH FERENC felv.)

— Olyan ez, mint amikor egy színészről még a rendező is úgy véli, hogy csak drámai szerepekre alkalmas, aztán, amikor egyszer valami történik, mondjuk kényszerű beugrás következtében az illetőnek vígjátékban kell rivaldafényben helytállnia, óriási sikert arat, mert kiderül: van humorérzéke, s kitűnő komikus. Lehet, hogy a példa nem egészen találó, de mi is így voltunk néhány játékossal. Vegyük például Tulipánt. Az MTK-VM-ben középcsatárt játszott, mégpedig olyan feladattal, hogy elöl tanyázzon, jobbra-balra mozogjon, bátran törjön kapura, vállalja el a közelharcot, próbálja megjátszani azokat a labdákat, amelyeket társaitól kap. Egy időben ezt játszotta nálunk is, mert mi is úgy véltük, hogy adottságainak ez megfelel, hiszen gyors, bátor, s van érzéke a góllövéshez. Nem okozott ugyan csalódást, de mi többet vártunk tőle. Egyszer aztán hátra került középpályásnak, mégpedig abból kiindulva, hogy kitűnő fizikum, képes nagy területen játszani, s a második hullámból kapura is törhet. Számításaink beváltak, s bennünket is meglepett a jó szerelési készsége. Azóta Tulipán középpályás, s nagy hasznára van a csapatnak. Említhetném Budavárit is, akivel ősszel balszélsőként egyáltalán nem voltunk megelégedve. Tavasszal aztán középpályán nagyszerűen érvényesítette mozgékonyságát, felzárkózott a támadások befejezéséhez, döntő gólokat rúgott, jó labdákat adott. És most már élvezi a bizalmunkat! De beszélhetünk Mártairól is, aki évekkel ezelőtt a Ferencváros ellen jobbszélsőként, első NB I-es mérkőzésén kitűnően játszott, aztán később elszürkült, kimaradt a csapatból. A két középcsatáros játékban azonban ismét megtalálta önmagát. Igaz, ebben döntő mértékben közrejátszott az is, hogy az edzéseken szorgalmasabb, intezívebben gyakorol, fegyelmezettebb.

Nos, Békéscsabán ezt a 4—4—2-t akarják továbbfejleszteni ősszel! Azok élvezik majd a bizalmat, akik játékrendszerré fejlesztették tavasszal ezt a felállási formát, vagy azt is mondhatnánk, hogy megtöltötték tartalommal.

De mi jelenthet előrelépést?

— Az, ha úgy játsszuk ezt a hadrendet, hogy a pályán csak időnként rajzolódik ki a 4—4—2 — magyarázta Papp. *— Arra gondolok, hogy hazai környezetben bizonyos értelmű kötetlenségre, sok mozgásra, bátor helycserékre, rugalmasságra van szükség. A merev formáció mit sem ér. A széleken való játékot nem lehet feladni. Igaz, alkalmakként a két középcsatár, Mártai és Fehérvári is kihúzódhat ide, de a partvonal mentén előre kell törniük a szélsőhátvédeknek, a középpályásoknak is. A két csatár mellé fel kell zárkózni másik két játékosnak is, sőt ha a helyzet megengedi, többnek is. A védelmünknek azonban nem szabad fellazulnia.*

Ha már a védelemnél tartunk, érdemes megemlíteni, hogy az Előre több mérkőzésen sok gólt kapott, főleg — idegenben. Vajon ezen miként akarnak változtatni?

— Fegyelmezettebbé, szervezettebbé kell tenni a hátsó sorok játékát. A felállási formánk már eleve létszámfölényt biztosít az ellenfél támadóival szemben, de ennek csak akkor látjuk hasznát, ha nem elégszünk meg azzal, hogy sokan vagyunk hátul. Ügyesebben kell alkalmazni a vegyes védekezési formát, a területvédelmet és az emberfogást, mégpedig úgy, hogy magában hordozza már a villanásszerű kontrajáték lehetőségét is. Ha idegenbeli teljesítményünk nem javul — megtorpanunk!

A bizalmat a tavaszi csapat élvezi, de felépült már Zsíros és Vágási is. És ott van az ifjúsági válogatott Plastyik, valamint a középpályán az ugyancsak fiatal Maján, elöl pedig Ravasz. Mindez azt jelenti, hogy nagy lesz a versengés Békéscsabán.

(németh)

Javultak, de kevesellik

1977 őszén két csapat vett váratlan „repülőrajtot" az NB I-ben. A Tatabánya bírta valamivel tovább, de a Csepelről is sokáig beszélgethettek okkal a szurkolók, hiszen a vasgyári legénység átszervezett összetételében sorra-rendre hozta a szép eredményeket. Az ősszel nem is volt baj — fordulásкor elért 7. helyük alapján rózsás tavaszban reménykedhettek Godánék —, de azután megpattant valami, a csapat kizökkent a kerékvágásból. Enyhe túlzással: nem volt forduló, amikor szigeti labdarúgót ne állítottak volna ki. Azt már csak találgatni lehet, hogy a sok vereség, vagy a gyenge idegzet volt-e a „kiindulópont", melyik következett a másikból? Végeredményben mindegy. Az áprilisi bizonyítványosztáskor csak annak örülhettek Csepelen, hogy az ő közönségük volt a legsportszerűbb. Más kérdés, hogy ahol kevesen érdeklődnek, ott kevésbé fordulhatnak elő kilengések...

Ennyi rosszmájúskodás után — mit mutatnak a tények? Tavasszal a piros-kékek 17 mérkőzésen gyenge 12 pontot fociztak össze (csak a tavaszi meccseket figyelembe véve kieső, 17. helyen végeztek!), s lettek 11-ikek. Amire mondhatná akárki: jó, de egy évvel azelőtt viszont alig úszták meg a kiesést, a 16. hely a 26 ponttal egy rémálom volt akkoriban... Így igaz. Csakhogy a csepeliek az utóbbi esztendőkben több dologgal hívták fel magukra a figyelmet. Kezdődött még Thomann edzősködése idején egy soha nem látott fiatalítási hullámmal, majd amikor néhányan beépültek, jöttek az „öregek" — máshonnan. Ez bizonyos kapkodásra vall. Viszont nehéz tagadni, hogy az utóbbi két szezonban nemcsak az MTK-VM, de a Csepel is sajátos stílussal rukkolt elő. Szakítottak a terméketlen tili-tolival, gyorsan túltették magukat a középpályán, látványos — igaz, csak időnként! — csatárjátékukkal már-már visszaszerezték lemorzsolódott szurkolóikat.

Most mi a helyzet? A lényegi részről Lázár Lajos szakosztályvezető számol be.

— *A közelmúltról: a fiatalítás nagyon szép dolog, de ha a kiesés szélére vezeti a csapatot, hiába a magasztos gondolatok, a prózai mindennapokkal kénytelen foglalkozni az ember... Nem akarom egyértelműen ráhúzni a vizes lepedőt arra az irányzatra, ami végül is Ozsváth, Kovács Gyuri stb. beépüléséhez vezetett, de túlságosan sokat kockáztattunk abban az időben a fiatalításért. A még közelebbi múltról: Kóczián Antal munkálkodása idején került hozzánk Vad, Branikovits, Kiss Tibi — tehát ismert egyéniségek. Végül is ebből valami jónak kellett „kisülnie", mert a játékosállomány minősége ellen senki sem emelhetett szót. S hogy mégis ilyen gyászos tavaszunk volt? Nem bírtuk a szerdaszombat beosztást. Idősebb játékosainknak sok volt a terhelés, Kiss, Kőhalmi, Godán és Ozsváth kiállítása mellett Menyhárt és Hajdú sérülései sem a tervezett dolgok között szerepeltek. Az eltiltások mellett a kényszerből pihenők mindannyiszor a házi fegyelmi elé is kerültek, ahol közöltük velük, hogy még egy ilyen, és következik a kedvezménymegvonás. Ez hatott.*

— Akkor a nyár kifejezetten jól jött a zilált sorok rendezéséhez.

— *Így van. A csapatkapitány jelenlétében mindenkivel külön leültünk beszélgetni. Elmondtuk mi is a véleményünket, s ők is az övékét. Erről már hiányzott Bartos, Tóth Bálint és Hódi. Utóbbi visszatér Békéscsabára.*

— Új szerzemények?

— *Az MTK-VM-mel tárgyaltunk bizonyos cserékről, és alsóbb osztályú, fiatal, de már kellő tapasztalattal rendelkező játékosokat kerestünk meg. Ugyanezett okos átigazolásokat hajtottunk végre, de teljesen új alapokra helyeztük a tartalékcsapattól kezdve a serdülő IV-ig mindenféle „társulatunkat". Sok mester személye változott ezeknél. Nagyon sajnáljuk például, hogy a legfiatalabbaknál működő volt játékosunk, Gondos Tibor mérnöki teendői miatt kényszerűen távozott klubunkból.*

— A mester?

— *Kóczián Antallal nem újítottunk szerződést, visszatért Keszthelyi Mihály. Nála jobban aligha ismeri valaki is Magyarországon a csapatot, hiszen tősgyökeres szigeti ember.*

— Hogyan fest a szakmai „kórlap" a szakosztályvezető szerint?

— *Kapusainkra nem lehet panasz. Védelmünk teljesítménye kielégítő, középpályás játékunkban lelhető fel a legnagyobb javulás. Kiss Tibivel óriásit ugrott a sor hatékonysága. Jól, pontosan és gyorsan teszi a labdát. Kissnek nem kis része van abban, hogy Ozsváth Karcsi a házi góllövőlistán 12 góllal a legeredményesebb volt. Most már róla is végleg elmondhatjuk: megtaláltuk benne a jobbszélsőnket. Az igazit. A középpálya bal oldalán és a csatársor hasonló részén akadnak gondjaink. Talán „alulról", vagy más igazolásával ezt is megoldhatjuk.*

— Egy évvel ezelőtt a Csepelt a „szerencse" és a „jó fogás" csapatának titulálták sokan Branikovits és Vad átigazolása után. Elégedettek velük?

— *Nem egészen, s ez különösen Vadra vonatkozik. Ő tipikusan befejező csatár. Amikor vele értékeltük saját játékát, nagyon őszintén elmondta, hogy neki a mélységben történő mozgás nem kenyere, szeretne igazi befejezőcsatár lenni. Úgy, mint a Fradiban volt. Ezt persze mi is tudtuk, ismertük ilyen irányú képességeit, dehát nem megy egyik pillanatról a másikra minden zökkenőmentesen. Mindenesetre ő a jövő csepeli középcsatára! S bár Vinczét várható katonai kötelezettségei miatt most elveszítjük, nem tartunk attól, hogy támadósorunk nem lesz majd elég tüzes az ősszel.*

— *A gondolatok és fizikai állapot teljes „generálozása", ez a jelszó. Napközis rendszerben készültünk, a nyári nemzetközi kupamérkőzéseken sem vallottunk szégyent, bár sok volt a bosszantó döntetlen... Nagyot nem akarunk, mert az szólam számba menne... Kerüljünk az első 8 közé, álljunk helyt az MNK-ban.*

Keszthelyi Mihály, az „új" mester 1945 óta szolgálja kisebb-nagyobb megszakításokkal a vasgyári csapatot. Most 4 éves kihagyással, az MLSZ-től tér vissza. És roppant mértéktartó ő is:

— *Nagy mellényre nincs szükség, de a kicsinyhitűséget is száműznünk kell a szigetről. Ez az alapállás. Az ígérgetés nem szokásom, arra sem kell majd időt fecsérelni, hogy megtaláljam a hangot a vezetőkkel. A fiúk döntő többségét ismerem, hiszen az MLSZ-ben ez feladatom is volt. A négy esztendő alatt sokat láttam, tapasztaltam, sok dolgot átértékeltem. Hiszem, hogy ezeket fel tudom használni a Csepel érdekében! Mindenesetre nagy baj nem lesz — a többiről pedig essék szó a pályán, és a fiúk mondják ki a válaszokat arra, hogy milyen is a csepeli foci...*

Szabó Sándor

A Bp. Honvéd játékosoknak ez a lövése is elkerülte a csepeli kaput, Hajdú kapus is jelzi. 77—78-ban összesen nyolc mérkőzésen nem kapott gólt a Csepel (MTI Foto, NÉMETH FERENC felv.)

Türelmet, megértést – a ZTE-ért

Csodálatos történetek keringtek a vidéki zöld-fehér együttes küzdeni tudásáról, a játékosok kapcsolatáról, az edzőről — évekkel ezelőtt, amikor a csapat bekerült az NB I-be. A közönség félelmetes volt, szinte „bekiabálta" a gólokat, s a labdarúgók meg is hálálták: sikert, sikerre halmoztak, remekül szerepeltek — legalábbis egy ideig. Azután mindenki — vezetők, a csapat tagjai, s a szurkolók is — tudomásul vette, hogy az NB I-ben játszanak a zalaegerszegiek. Senki nem várt már csodát, megelégedett annyival, hogy esetenként „el-el kapták" a fővárosi ellenfeleket, s az első osztály „közepén", azután már a végén fejezték be az idényeket. Közben egyre kevesebben figyelték a mérkőzéseket a lelátókról, s a labdarúgók sem hajtottak már anynyira, mint előtte.

Véget ért az 1977—78-as bajnoki év, s röviddel később megjelent a közlemény: *Szőcs János* a ZTE edzője Pécsre távozik, s tőle *Kárpáti Béla*, aki 1953—1958 között Győrből, illetve a Vasasból 19 alkalommal öltötte magára a válogatott mezt — veszi majd át a dunántúli együttes irányítását.

— *Edzői pályámat a Vasasnál kezdtem, a tartalék csapatnál* — mondta az újdonsült edző —, *majd az Ózd és a Videoton játékosait tanítottam. Utóbbiak éppen az én edzőségem idején lettek NB I-esek. Később hét évig Nigériában dolgoztam, onnan két éve tértem haza, előbb a válogatottaknál, majd utóbb a Volán csapatánál vezettem a gyakorlásokat. Ez idő alatt hívtak már több helyre is edzőnek, de én lelkiismeretlenségnek tartottam volna, hogy „igen"-t mondjak akármelyik ajánlatra is, mert olyan sokáig voltam távol, hogy nemigen ismertem az élmezőnyt. Most érkezett el az idő, „megtanultam" a jelenlegi magyar labdarúgást is...*

Komoly gondok voltak az elmúlt idényben Zalaegerszegen. Sokan mármár a kieséstől is tartottak. Fásult labdarúgók, gyenge játék jellemezte a ZTE-t.

— *Mint az MLSZ ellenőre sokat láttam játszani új csapatomat. Nem rossz labdarúgók, de azt hiszem átszervezésre lesz szükség, hogy jobbak legyenek! Új játékosok kellenek minden csapatrészbe. Számítok valamennyi ott levő labdarúgóra, s különösen az olyanok, mint az általam remek játékosnak tartott Mihalecz segítségére. Nem elég, hogy csak én akarjam az újat, a játékosoknak ugyanúgy tenniük kell a változásokért...*

— Vajon miért törtek meg az egerszegiek, miért nem tudták folytatni azt az elismerésre méltó szereplést?

— *Az alapvető okokat részletesen még sem ismerem, csak azt a véleményemet mondhatom, ami szerintem meghatározó lehetett: hosszú ideig dolgozott együtt az edző és a játékosok zöme. Kiváló mesternek tartom Szőcs Jánost, de az alól egyikünk sem tudja kivonni magát, hogy ne unjon rá egy idő után — persze csak tudat alatt — tanítványaira. Saját tapasztalatom azt mutatja, hogy négy év az ideális, amit az edző egy csapatnál tölthet anélkül, hogy ne lenne konfliktusa. Ezután már a labdarúgók szinte mozdulatokból, arcról olvasnak: most kiabálni, most meg mosolyogni fog a „mester". Talán éppen az edzőcsere lesz az tehát, ami majd felrázhatja a ZTE játékosokat.*

— Tervei között mi szerepelt a legelső helyen?

— *Minden játékossal le kellett ülni, megtárgyalni ki mit szeretne, hol akar mást, hogy majd a tényleges munkában senki se legyen elégedetlen. Egyeztetni kell az elképzeléseinket, hogy később már ne gondoljon egyik játékosom se másra, csak a focira. Ez kell, hogy az alap legyen.*

Szőcs Jánostól megkérdeztük, mit ajánl Kárpáti Bélának, amikor majd átveszi a csapatot. Azt mondta, hogy „próbáljon meg igazi zalaivá válni, mert csak így számíthat elismerésre". Nem gondolja, hogy ez már eleve nehéz feladat?

— *Már a múlt hónapban beszéltem több vezetővel, akik teljes támogatásukról biztosítottak. Azt hiszem ez könnyebbséget jelent. Tudom, hogy Zalában igen büszkék az emberek arra, hogy ők azon a tájon élnek, s hallottam azt is, hogy nehezen fogadják be a máshonnan érkezőket. Ehhez csak annyit lehet hozzátennem: igyekezni fogok, hogy ebből ne legyen gond.*

— Több, mint két évtizede, hogy eljött Győrből, azóta csak kétszer hagyta el hosszabb időre Budapestet. Vajon nem hiányzik majd a főváros?

— *Biztos vagyok, hogy nem. Tulajdonképpen, mióta a Vasashoz kerültem, még, mint játékos, azóta is nosztalgiám van a vidék iránt. Szeretem a nyugodtabb, csendesebb életet. Ezért is vállalom örömmel a ZTE vezetőedzői posztját.*

— Végezetül csak annyit: mit kér most, az őszi idény kezdete előtt a zalaegerszegi közönségtől?

— *Elsősorban türelmet, megértést, amíg kialakul az összetétel, hozzászoknak a játékosok az új edzőhöz, s az edző pedig megismeri a tanítványokat. Azt tudom, hogy ma már nincsenek úgynevezett „nehéz fiúk" a ZTE-ben. Voltak gondok, azt hallottam, nem is egy játékossal, de azok az idők elmúltak. Remélem nem kell majd nekem sem fegyelmeznem emiatt senkit sem. Kérésem még: ne suttogjanak, pletykáljanak a játékosokról, hiszen ezzel is zavarják a felkészülést. Inkább még az esetleges rossz teljesítmény esetén is biztassák őket, hogy akaraterejüket növeljék. Ez utóbbira nagy szükség lesz, ha meg akarjuk valósítani újra, azt ami egyszer már volt Zalaegerszegen: egységes, jó csapat.*

G. L.

Józsát ketten is akadályozzák a zalai pályán (KISS FERENC felv.)

A 12-től a 13-ig – 200 km

Szőcs János 200 kilométeres „költözködés" után az elmúlt bajnokság 12. helyezettjétől, a Zalaegerszegtől a 13. helyezetthez, a Pécshez szerződött.

— *Tulajdonképpen hazaköltöztem, amikor a ZTE edzője lettem* — emlékezik Szőcs mester —, *gyerekéveimet ugyanis Zalaegerszegen éltem. A csapat az 1960-as években mindent megtett azért, hogy az akkor még létező NB I B-be kerüljön, de ennek a célnak a megvalósításáért több edző is hiába fáradozott. Sokszor a balszerencse húzta át a számításokat, a zalaegerszegiek többször csak egy banánhéjon csúsztak el. Én 1968-ban vettem át a váltóbotot, és merészen azt ígértem, hogy három éven belül a magyar labdarúgás második vonalában szerepel a csapat. Már az elsőben ott küzdött...*

Jó átigazolások után még erősebb lett a ZTE, s ennek köszönhetően az NB I B-ben csak „átutazó" volt, 1972-ben még feljebb lépett, bekerült az első osztályba. Az igazi bravúr csak ezután következett. Szőcs János gárdája az egész ország csodálkozása közepette első „nagy" esztendejében a tabella hatodik helyére került, s hajszálon múlott, hogy nem lett a vidék legjobbja. A zalaegerszegiek mögött végzett többek között a Csepel, az ETO, az MTK, összesen tíz csapat.

— *Borzasztó magasra került a mérce, a hatodik hely megszerzése után mindenki sokat, túl sokat várt a gárdától. A szép helyezést megismételni később már nem tudtuk, csak megközelíteni, 1975-ben, a hetedik helyünkkel. Sokkal rosszabban sikerült az 1974-es bajnokság, amikor a kiesés réme fenyegetett, és most, az utolsóval sem lehetett nagyon büszkélkedni.*

Az edző leszögezi, hogy a tizenegy, Zalaegerszegen töltött esztendő egyáltalán nem volt unalmas, ellenkezőleg: változatos, összességében szép emlékű.

— *Annak ellenére, hogy a legutóbbi bajnokságban bizony sokan ellenem fordultak, a kudarcokat a nyakamba varrták, s velem együtt a csapatot is kikezdték. Oda lett a régi kellemes légkör, a közönség kimondta az „ítéletet", már mint azt, hogy Szőcsnek talán tovább kellene állnia...*

— A fővárosból is több csapat hívta, a vidéki „hívókban" sem volt hiány. A Pécs mellett döntött, mégpedig azért:

— *Mert Pécshez is szép emlékek fűznek! Itt lettem NB I-es játékos, az 1950-es évek végén, itt harcoltam ki többedmagammal a válogatottságot, és arról sem feledkezem meg, hogy ebben a városban ismertem meg a feleségemet.*

— A csapatokat az átlagosnál gyakrabban váltó Kovács Imre helyére került, aki meg a Rába ETO szolgálataiba szegődött.

— *Elődömet rendkívül nagyra értékelem, ismerem a módszereit, becsülöm a szakmai tudását. Magyarán fogalmazva, fel kell kötnöm azt a „bizonyost", hogy ne valljak szégyent, s hozzá hasonló szintű munkát végezzek. Pécsett igényesek a szurkolók, nagyon szeretik a labdarúgást, de csak a jót, a stílusosat.*

Szőcs régi és új csapata az elmúlt bajnokságban „döntetlenre" játszott. Pécsett a hazaiak 2-0-ra győztek, Zalaegerszegen is a vendégcsapat kapott ki, méghozzá 3-2-re.

— *A furcsa az, hogy mindkétszer a vendéglátó együttes volt a gyengébb, az eredménytől függetlenül!*

— Mi a véleménye új tanítványairól?

— *A Pécs játékosállománya átlagban jóval fiatalabb a zalaegerszeginél, a különbség jelentős. Régi együttesemnél bőven akadt a harminc éven felüliekből, Pécsett pedig a 20 évet nemrégiben betöltöttek vannak túlsúlyban. Összefoglalva: a PMSC jelenlegi játékosgárdájára hosszú távon is építeni lehet.*

— Ki lesz a jobb: a ZTE vagy a PMSC?

— *Lutz, Dárdai, Kiss, Kincses, Toma és a többiek vezényletével a Pécs a bajnokság egyik kellemes meglepetését okozhatja, ha biztosabbá, kiegyensúlyozottabbá válik. Még nem tudok jósolni, de elképzelhetőnek tartom, hogy elhagyjuk a ZTE-t.*

Szőcs János kétgyerekes családapa.

— *Feleségem pedagógus, s Zalaegerszegen ugyanabban az iskolában tanított, ahová a két fiú járt. Erre is gondolnom kellett, amikor a pécsiekkel tárgyalni kezdtem. Működésem új színhelyén nincs olyan „foci-suli", mint Zalaegerszegen, de remélem a gyerekek, különösen a nagyobbik, itt is megtalálják majd a számításukat. Az sem titok, hogy a feleségem igényeivel, törekvéseivel is törődnöm kellett.*

— Mit ajánl zalaegerszegi utódjának, Kárpáti Bélának?

— *Röviden azt, hogy igyekezzen vérbeli „zalaivá" változni, azonosulni a helybeliekkel, megérteni törekvéseiket, vágyaikat.*

— Konzultált Kovács Imrével?

— *Természetesen, s nagyon sok hasznos dolgot hallottam tőle. Tudom, ő „kalandozó-kísérletező" típus, aki nem szeret három évnél többet egy csapatnál dolgozni. Én az ellenkezője vagyok, amit Zalaegerszegen már bebizonyítottam. Persze mostantól a dolog nemcsak rajtam áll...*

Zalaegerszeget Pécstől 200 kilométer választja el. Nem nagy távolság. Szőcs János biztos máshogy vélekedik.

Sz. P.

Pál fejell el a labdát a felugró Fülöp mellett. Pál mögött Toma (ZÁHONYI IVÁN felv.)

Harcban a szombathelyi és a budapesti zöld-fehérek. Balról: Vörös, Kereki (a földön), Szokolai (9) és Nyilasi (ZÁHONYI IVÁN felv.)

Csak 13 játékos

Egyik évben ötödik, utána meg tizennegyedik helyezés. Ez a Haladás csapatának mérlege a legutóbbi két bajnoki évadban. Mindkettő alapos meglepetése volt a két bajnokságnak, csakhogy éppen a visszaeséssel a zöld-fehérek önkéntelenül is többekben felébresztették a „kisördögöt". Vajon ennyire jó, vagy ennyire rossz csapat a Haladás?

— *Se ez, se az!* — mondja Sárosi László, az edző. — *Tavaly túl előkelő, most meg egy kicsit a tudásunknál gyengébb helyre kerültünk. Nem azt mondom, hogy egyiket sem érdemeltük meg, de én inkább azt vélem, hogy a kettő között, úgy a nyolc-tizedik hely valamelyikén kell nekünk végezni, az már valós lenne...*

— Feltűnő volt, hogy a Vas megyei csapatban milyen nagy gondot okozott, ha egy vagy netán több játékos is a maródiak listájára került. Alig-alig akadt helyettesítő, aki meg mégis pályára léphetett, az bizony igen sokszor nem a klub hagyományaihoz méltó teljesítményt nyújtott.

— *Ez így van. Talán csak tizenhárom olyan játékosunk van, akire azt lehet mondani: NB I-es* — folytatta a most negyvenhat éves edző, aki ötödik éve dolgozik Szombathelyen. — *Egyedül talán a védelem összetétele állandó, s megfelelő, a középpályán már baj van, ha Halmosi, Tar és Kulcsár közül az egyik megsérül. Elöl csak Hauzerrel vagyok igazán elégedett — mint csatárral. A többiek vajmi kevés veszélyt jelentenek a vetélytársak kapujára.*

— A Haladás tervei között mindig szerepel, hogy elsősorban a szűkebb pátriából, tehát a megyéből igyekeznek tehetséges, de azért már többé-kevésbé kész labdarúgókat igazolni.

— *Természetesen, nemcsak „kívülről" erősítünk, saját utánpótlásunkra is kell támaszkodni* — toldotta meg Sárosi László. — *Viszked, Nagy, Daróczi és Holdosi közül ketten, a sorban az első és az utolsó, már bemutatkoztak az első csapatban is. Nekik állandó helyet kell kiverekedniük maguknak. A másik kettő pedig ugyancsak harcba kell, hogy szálljon, nemcsak a keret, hanem a csapattagságért is.*

— Egyedül talán a kapusok dolgában áll igazán jól a Haladás. Hegedüs, Dékei, Tóth, Szarka mindegyike képes jó védésre. A nyáron, az alapozó munkáknál valószínűleg rájuk figyelt a legkevesebbet az egykori negyvenötszörös válogatott hátvéd — az edző. Négyen versengnek egy helyért... A többieknek viszont — amint az az előzőekből kitűnt — nincs igazi vetélytársuk.

— *Azt kell megértetni a játékosokkal, hogy foggal-körömmel kell igyekezniük azért, hogy ősztől már jobb pozíciót foglalhassunk el. A nyári munka során önmagukkal kellett megküzdeniök. Erőnlétileg még fokozzuk a munkát, az egyéni felmérések még szigorúbbak lesznek. No, és a csapatjáték! Ezt sulykoljuk a legtöbbet. E nélkül — mert tavasszal sajnos, sokszor így volt —, nem mehetünk semmire.*

— Az ifjúságiaktól, a „nagyokhoz" kerülők elegendő „útravalót" hoznak-e magukkal?

— *Legtöbbször igen. Kondíciójuk érthetően rosszabb, mint az évek óta az első osztályban játszóké, de ezen könnyen lehet segíteni. Taktikai érettséget az edzések, s a mérkőzések során szereznek.*

— Az edző mivel fogadja majd az ifjúságiaktól érkezőket?

— *Tanulják meg: a labdarúgás csodálatos játék, komoly embereknek való. Arra is ügyeljenek, hogy ne csak sportemberek, hanem igaz emberek is legyenek. Ma a sportolás mellett nagyszerűen lehet tanulni. Ezt a régiek közül sokan meg is értették, képzik magukat. Ezt kell, hogy tegyék a fiatalok is.*

— Szombathelyen is, akárcsak azokon a pályákon, ahol gyengébben megy a csapatnak, a szurkolók gyorsan elpártoltak. Tavasszal sokszor „kongott" a lelátó. Az edzőnek ezzel kapcsolatban is akadt megjegyzése?

— *Tudjuk, hogy nehéz így biztatni egy csapatot, ha sorozatban gyengén játszik. Ennek ellenére kérem: segítsenek, lelkesítsék a jövőben a játékosokat. Nálunk csak akkor zúg a buzdítás, ha „megy a szekér", mi támadunk. Néha ülök mérkőzés közben a kispadon, s úgy érzem, mintha színházban lennék, csend van, azután ritkán felcsattan a taps...*

— Akadnak idősebb játékosok is a Haladás keretében. Szarka harminchat, Halmosi harmincegy éves. Rájuk is számít az edző?

— *Feltétlenül. Halmosi a csapatkapitány, egyike a legrégebbi, legrutinosabb labdarúgóknak nemcsak nálunk, hanem az egész magyar mezőnyben. Játékára szükségünk van, de nagyon sokat segít nekem is, a fiatalabbak körüli teendők ellátásában, buzdítja, istápolja a rászorulókat. Szarka — ma már össze sem számlálhatóan sok mérkőzésen — bizonyított. Ő is emberileg tehet azért nagyon sokat, hogy sikerüljön a terv: előrelépni.*

— Fiatalokat akar tehát szóhoz juttatni 1978—79-ben a szombathelyi együttes. Az ilyen tervek azonban nagyon sokszor meghiúsulnak, mert egyszerűen nem „jönnek" olyan eredmények, amelyek megnyugtatnák a szurkolókat, s ne késztetnék vitára a játékosokat és a szakembereket.

— *Már most leszögezem, nem számítok arra, hogy nálunk minden simán megy majd. Tudom, hogy előfordul az is, hogy az egyik héten briliáns játékkal nyerünk, utána meg „megizzadunk" nálunk esélytelenebbel szemben is. A csapatépítés mindig felvet emberi problémákat, ki hogy viseli el a kudarcokat, miként segít a nála gyengébbnek. Össze kell fognia mindenkinek azért, hogy úgy alakuljon át az együttes — ha nem is a kezdőcsapat, de legalább azoknak listája, akikre számítani lehet —, hogy a súrlódások elkerüljenek minket. Csak „békében" tudunk dolgozni.*

Gulyás László

Fiatalítás – gőzerővel

Volt egyszer egy sikercsapat — Győrött. Sokan emlékeznek még Palotaira, Orbánra, s a társaikból „összejött" kitűnő vidéki társaságra, akik eredményesen szerepeltek bajnokságban, MNK-ban, BEK-ben egyaránt. A nagy generáció visszavonulásával szép lassan lefelé indult a Rába-parti zöld-fehér egyesület. A 7—8. helyen végeztek a győriek. Az új, 26 ezres győri stadion éppen arra „termett", hogy oda egy hazai pályán verhetetlen csapat illik, de... Az ultramodern, Európa egyik legszebb létesítményében 17-szer játszott az ETO, s csak 19 pont sikerült...

— *A szakosztályi és az elnökségi értékelés is csak egy jelzőt használt* és talált — mondta *Hucker Ferenc* szakosztályvezető —, *mégpedig azt, hogy: elfogadhatatlan. Olyan 4 pontos mérkőzések mentek el, melyektől sokkal többet vártunk. Gondolok itt elsősorban a vidéki riválisokkal vívott dupla találkozókra. Idegenben, otthon egyaránt kikaptunk a Dunaújvárostól és a zalaegerszegiektől.*

Ugyanakkor a másik oldalon olyan bravúrok szerepeltek, amelyek keveseknek sikerültek: 4-0-ra verték az aranyéremért erősen versengő MTK-VM-et, vagy bravúros pontokat hoztak el az Ú. Dózsától (2-2 a Megyeri úton) és az FTC-től (0-0). Szóval, volt bennük tűz, egyes 90 percekre alaposan összekapták magukat, de...

— *...de a huzamos jó forma késett. Öntsünk tiszta vizet a pohárba: ezek a gondok nem mai keletűek, legalább 4—5 évre visszamenőek. Elhanyagoltuk a saját utánpótlás érlelését, e téren minden jellemzett bennünket, csak nem a perspektivikus gondolkodás. Ha igazoltunk más, érett játékosokat, azok viszont esetleges jellegűek voltak, nem egy hosszabb tervezés szerves részét képezték. Csak a gyorsaság, a gondok mielőbbi megoldása volt a vezérelvünk.*

A stadion? Érdekes dolgok derültek ki. A csapatnál dolgozó pszichológus arra az eredményre jutott beszélgetései során, hogy az új környezet inkább bénítólag hatott játékosainkra, mintsem serkentő hatású volt. Valahogyan nem hitték el, hogy az övék ez a csodás miliő, oroszlánbarlang helyett amolyan semleges pálya számba ment. És nézőink is így voltak ezzel. Sokan panaszkodtak, hogy nem képesek feloldódni, szurkolni, csendesek maradtak hát a lelátók, a füvön meg alaposan félreértették ezt a hallgatást fiaink. Most újrafüvesítjük a küzdőteret, addig a Győri Dózsánál vagyunk vendégségben.

— A pályát füvesítik, a játékosállományt hírek szerint „gyomlálták"...

— *Ez kicsit erős kifejezés, de fedi a lényeget. Somogyi és Földes visszavonul. Megoldottuk életük további alakulását, s később, ha úgy gondolják és képesítést szereznek hozzá, edzőként is szívesen látjuk őket. Megköszöntük további 3 játékosunk eddigi szereplését, nem tartunk igényt a jövőben Stier, Berecz és Nérey játékára, tagságára.*

— *Fiatalokra van szükségünk, mert az utóbbi fél évtizedben — mint már említettem — itt kaptunk léket.*

— És az új edzőhöz?

— *Palicskó Tibor elment. Mi elégedettek voltunk munkájával, azt terveztük, hogy meghosszabbítjuk szerződését. Ő azonban úgy vélte, hogy másutt folytatja. Hogy miért Kovács Imrére esett a választás? A Pécsi MSC-ben és korábban is kiváló munkát végzett szakembertől azért várunk sokat, mert türelmes, higgadt egyéniség, megértette, és maximálisan elfogadja fiatalítási törekvéseinket. Gondolom, már ősszel olyan új arcok kapnak lehetőséget, mint a májusi kupamérkőzéseken névjegyüket nekünk tetsző módon letevő Pölöskei, Csonka és László. Elsősorban csatárgondjaink vannak, ezt kell megoldani.*

— Onhausz? Szabó Ferenc?

— *Előbbinél akarati hiányosságok merültek fel, Szabó Feri tavasszal már több lehetőséget kapott, de az tény, hogy eddig egyik „ex-ferencvárosi" sem úgy szerepelt, ahogyan ígérték és vártuk tőlük. Szabóról egyébként nem igazak a hírek, miszerint bizonyos italügyek akadályozzák a pályán. Most 8 hónapos katonai szolgálat előtt áll. Ez csakis jó hatással lehet rá. Fiatal ember még, reméljük azt nyújtja, amit az Üllői úton nem is egyszer mutatott. Viszszajött hozzánk Farsang Ferenc is, az ifjúsági csapatnál olyan edzői tevékenység várható tőle, ami az egynek áldásos lehet.*

— *Edzőinktől nem azt várjuk, amit ők véltek eddig. Arról van szó, hogy hiába áll helyt például az ifi I, és nyer meg minden mérkőzést (ez csak példa!), abból NB I-es csapatunk még nem biztos, hogy hasznot lát. Ne arra törjenek tehát, hogy saját játékosaikkal mindenáron eredményt mutassanak fel, hanem inkább arra: Kovács Imre dolgát könnyítsék meg. Az új mester három évre írt alá, ez elégséges idő. Jobb példát Pardavinál nem tudok mondani — ez legyen a mérce. Ha sok olyan játékosunk lesz, mint ő és Hannich, akkor elmondhatjuk, hogy nem érdemtelenül figyeltek fel ránk a válogatók sem.*

Hucker Ferenc végezetül több középtávú tervről ejtett szót, melyek megvalósításával a Rába ETO ismét jó középcsapattá nőheti ki magát. A mezőny első felében kell végezniük, akármilyen áron!

Tiszta és világos prognózis. Rába mint vagongyár már márka. Legyen az ETO is az. Újra...

Sz. S.

Somogyi Ebedlivel (5) szemben (ZÁHONYI IVÁN felvétele)

Saját kárán tanul az Előre?

Annyiszor megtréfált szurkolót, szakembert egyaránt a MÁV Előre, hogy végezetül már nem tudtuk, hova is tegyük ezt a csapatot. Úgy kezdődött — szívre tett kézzel, férfiasan ismerjük be tévedésünket — hogy látatlanban elparentáltuk az évenként egy osztályt emelkedett vasutascsapatot. Játékosnévsorát végigböngészgetve sehogysem hittük, hogy az NB I szintjén javarészt járatlan, kevés csatát látott újonc társaság újabb bravúrt képes végrehajtani. A bennmaradás és a bravúr közé ugyanis ez esetben nyugodt lélekkel egyenlőségjelet tehettünk.

Az első osztályra átszállójegyet váltott, s onnan a lehető legelső alkalommal dicstelenül kipottyant Dorog utódját véltük fölfedezni a második számú székesfehérvári együttesben. A tabella 18. sorát „megelőlegeztük" Szentmihályi Antal legénységének és a jóslatok kedvelői csak azon tanakodtak, ki lesz a másik kieső.

Aztán elkezdődött a bajnokság és mi elkezdtünk sorozatban meglepődni. Az újonc szakvezető „zöldfülű" csapata ugyanis fittyet hányva az aggályoskodásra, baljóslatokra öt pontot takarított be az első három játéknapon. Napvilágot láttak az első méltatások is. „Harcos, eltökélt gárda..." „A technikai, taktikai fogyatékosságokat határtalan lelkesedéssel pótolják".

Később azonban szigorodtak a bajnoki küzdelmek és a rendeződő erőviszonyok egyre hátrább, lejjebb szorították a nyitány meglepetés-csapatát. A kishitűek csapaton belül és kívül egyaránt — újra hallatták hangjukat: „mi megmondtuk jóelőre". Valóban siralmasnak látszott a helyzet. S ekkor, hogy a meglepetésekből nehogy kifogyjunk, a nemrégiben még sárkánybarlangnak tartott zalaegerszegi pályáról tértek haza diadallal és ugyanazzal a lendülettel megálljt parancsoltak a hódító MTK-VM-nek és a Rába ellen is két pontot gyűjtöttek... Alaposan eltángálta a Tatabányát és a Fáy utcából is kicsempészett egy pontot... Bekövetkezett az, amiben kizárólag a játékosok nem hittek: az 1977—78-as bajnokság célegyenesében a MÁV Előre idegrongáló, élethalálharcot vív. Fuldoklás közben csípték el a mentőövet. Egyetlen, apró ponttal gyűjtöttek többet a jobbik kieső Kaposvárnál.

Szentmihályi Antal vezető edző mellének szegeztük a nem éppen kellemes kérdést:

— Miért engedte csapata az utolsó szalmaszálba kapaszkodásig fajulni az eseményeket? Hogyan foghatta ki a megnyugtató helyezés a szelet az újonc vitorlájából?

— Való igaz, legjobb tudásunk szerint futballozva elkerülhettük volna az idegtépő napokat, a befejezés siralomház hangulatát. A visszaesés több tényezőre vezethető vissza. A legfontosabb külső ok az volt, hogy a kapus Szigethi és a beállós Szabó pont a befutóban, hosszú időre harcképtelenné vált. Kiválásukkal jelentős mértékben megnőtt védelmünk áteresztő képessége. De szólnom kell egy másik, hatásában fontosabb, belső okról is. Egy-egy győzelem után hamar elharapózott az önelégültség. Nem is olyan veszélyes az NB I — sugárzott az arcokról és hiába intettem óvatosságra a tapasztalatlan fiatalokat. Saját szememmel láttam, hogyan csap át a kezdeti kishitűség ellentettjébe — az elégedettségbe. Egy csapat önbizalom nélkül nem csapat, mi viszont kissé nagyobb adagot markoltunk ebből az erényből, mint tehettük volna. Amikor testközelbe került az NB II, a magabiztos labdarúgók is megrettentek és főként ennek köszönhetjük, hogy az utolsó négy fordulóban sikerült négy életbevágóan fontos pontot szereznünk. Remélem minden érintett okult 1978 tavaszából és második NB I-es évünkben senki sem száll majd mennybe az első győzelmet követően.

— Mivel töltötte a MÁV Előre az eseménydús, holtidénynek nehezen nevezhető bajnoki szünetet?

— Mi kimaradtunk a tavaszi, nemzetközi kupaküzdelmekből, így magunknak kellett edzőpartnerekről gondoskodnunk. Aradon vendégszerepeltünk, majd az UTA viszonozta látogatásunkat. Mindkét mérkőzésen 3-2-re nyertünk. Az ausztriai Kittseeben, a helyi másodosztályú együttes ellen 1-0-ra győztünk, majd az NSZK-ban léptünk pályára és a Twistingen nevű amatőr gárdát vertük 6-3-ra. Sajnos, már kiestünk az MNK-ból, ezért augusztusra edzőpartnereket kellett keresni.

— Az első lépcsőfokon, ha keserves erőfeszítéssel is, de megvetette a lábát a vasutascsapat. Fokozza-e elvárásait a föltörekvés érdekében a vezető edző?

— Az elvárások növekszenek, ám a célkitűzés a régi: kerüljük el a kiesést, s ha lehet még egy személyes vágyam is, akkor szeretnék egy, az ideinél nyugodalmasabb tavaszt. Nem puszta szólásmondás az, hogy a második évad mindig nehezebb az NB I-ben. Ráadásul 1979-ben három csapat búcsúzik a legjobbak táborából, tehát három ellenfelünknél kell jobbnak bizonyulnunk. Két veterán labdarúgónk Karsai és Mester befejezte pályafutását, Litvik pedig ősszel megkezdi katonai szolgálatát. A nagyon nehéz, edzőt, játékost megpróbáló esztendő előtt bízom abban, hogy saját bőrünkön megtanultuk értéke szerint tisztelni a bajnokság első vonalát.

Török Péter

Hárman a MÁV Előréből. Balról Sugár, Lechner, Meggyes (ZÁHONYI IVÁN felv.)

Bozsik József

Díszőrség Bozsik József ravatalánál (MTI Foto, KOVÁCS GYULA felv.)

Május 31-ére virradóra, amikor a VB hajnalán milliárdnyi ember gondolt, és vetette tekintetét Argentínára, a labdarúgás kiemelkedő eseményére, s amikor a világ 16 legjobb válogatott együttese a megnyitó küszöbén várta a sípszót, itt Budapesten csendben távozott a futballsport óriása. Olyan csendben, olyan szerényen, mint ahogyan élt a labdarúgók nagy családjában pályafutása kezdetétől egészen a befejezéséig.

Mély megilletődéssel és nagy-nagy szomorúsággal álltak fel a képernyő előtt százezrek ebben a kis országban — akárcsak a nézősereg a Buenos Aires-i lelátókon —, amikor az Argentína—Magyarország mérkőzés kezdetén a portugál bíró elrendelte az egyperces gyászszünetet. Mi itt mindannyian Bozsik Józsefre emlékeztünk, s később, amikor már folyt a játék, egyre többet gondoltunk arra, aki örökre eltávozott.

Nincs abban semmi különös, hogy végig, amíg csak véget nem értek a VB küzdelmei, mi egyetlen pillanatra sem felejtettük a drága, jó Cucut, aki annyi szépséggel, boldogsággal ajándékozott meg minket, s mindazokat a fél világon, akik szeretik a labdarúgást.

Bozsik József neve örökre összeforrt a magyar labdarúgás legszebb korszakával, amelynek meghatározó egyénisége volt, azon kevesek közé tartozott, akik valósággal forradalmasították a világ futballsportját. Nagyon boldog ember volt, hiszen 1947 és 1962 között százszor ölthette magára a címeres mezt. Ő tudta mit jelent az ország színeinek képviselete akár a Népstadionban, akár külföldi pályán kellett nemes küzdelembe szállni bármilyen rendű és rangú ellenféllel.

Bozsik Józsefet, aki a kispesti grundról indult el a világhírnév felé, mi úgy tartjuk meg örökké az emlékezetünkben, amilyennek mindig láttuk, s amilyen a valóságban volt: igaz embernek, nagy egyéniségnek. S ha egyszer akad majd egy nagy művész, aki A LABDARÚGÓ szobrát óhajtja megmintázni, az munkája közben soha ne gondoljon másra, csak őrá.

Grundok hazánkban már nemigen léteznek, csak azt kívánhatjuk tehát a nagyra törő gyerekeknek, akiket a szívük a zöld gyep felé hajt, vigyék magukkal rögös útjaikon azt a szellemet, amit Cucu, ez a felejthetetlen proligyerek a grundról vitt magával...

Vetélytársak voltak...

Volt egyszer két jobbszélső...

Budai II és Sándor.

De kár, hogy olyan kegyetlenül gyorsan múlik az idő...

Budai e hónapban, Sándor néhány hónap múlva tölti be az ötvenedik életévét.

A kerek évforduló adta az ötletet, hogy a két játékost egy közös beszélgetésre invitáljam.

Nehéz lesz a két régi vetélytársat összehozni — figyelmeztettek az ismerősök, amikor megtudták, hogy írni akarok róluk — nemigen szerették egymást... Soha nem írtak közösen róluk...

Randevúnk színhelyére először Sándor *Csikar* érkezett. Az egykori feketehajú móravárosi fiú nem sokat változott. Látszólag semmi súlyfelesleg nincs rajta. Az idő könyörtelen múlását az ősz haj bizonyítja.

— *Milyen játékos volt Budai?* — szegezem neki egyből a kérdést.

— Bár ma lenne olyan jobbszélsőnk. Sajnos nincs, de a világon sem sok hasonlót találni. Laci mindig remek vetélytárs volt. Sportszerű, egyenes ember. Kettőnk között, tíz éven át hétről hétre ádáz küzdelem folyt a válogatottságért. A Budai—Kocsis pár olyan volt, mint egy precíz gépezet. „Ikrek"-nek hívták őket. Nagyon büszke vagyok arra, hogy tizennyolc ízben sikerült Lacit kiszorítanom a jobbszélről, Kocsis mellől. Budai személye mindig nagy erőbedobásra, igyekezetre serkentett. Nemes vetélkedés volt...

— *Azon az emlékezetes 1954-es világbajnokságon mégsem sikerült szerepelnie...*

Elkomorul. Látni, hogy közel negyedszázad távlatából is fájó sebet téptem fel. Keserűen mondja:

— Bevallom, ez a tény ma is kegyetlenül fáj. Életem legjobb formájában voltam akkor, és még csak be sem neveztek a VB-re. Pedig a lassú nyugatnémet hátvéd mellett, hogy éltem volna...

— *Miért maradt vajon ki a VB-keretből?*

— Hagyjuk ezt, nem akarok senkit megbántani...

Egy korábbi beszélgetésemre utalok, ahol Sebes Gusztávtól, megkérdeztem, ugyanezt. A volt szövetségi kapitány akkor azt mondta: Sándor sajnos nem volt idegileg kiegyensúlyozott.

— Mit mondjak erre? Harminchétévesen még válogatott játékos voltam. Rossz idegekkel elképzelhető ilyen teljesítmény?

Közben megérkezik Budai. Kíváncsian várom a találkozás hatását.

A két régi vetélytárs egymás nyakába borul. Összeölelkeznek.

„Szevasz Lacikám" „Szevasz Csikar".

Egyáltalán nem úgy fest a helyzet, hogy neheztelnek egymásra.

Említem a pletykát.

Mindketten tiltakoznak:

— Nem hiszem, hogy két rivális ilyen jó barátságban legyen, mint mi voltunk és vagyunk.

Tíz éven keresztül tartott a nemes vetélkedés a jobbszélsők között. S akkor még nem is beszéltünk olyan szélsőkről, mint Tóth II. Az „aranycsapat"-ban Budai játszott többször.

— *Olyan hírek szállingóztak akkoriban, hogy Kocsis ragaszkodott legjobb barátjához Budaihoz. Más szélsőt nem tűrt maga mellett.*

Sándor ellentmond:

Soha nem fordult elő, hogy Kocsis kijelentette volna, ki mellett akar játszani. Egyébként vele is jó viszonyban voltam.

1956 után a világhírű Budai—Kocsis jobbszárny szétesett. Kocsis a Barcelonához került. Hívták Budait is. Mesés összeget, 80 000 dollárt ajánlott fel részére a spanyol klub. Budai hallani sem akart a dologról. Őt minden ide kötötte. Rákospalotát, ahol gyerekkora óta lakik, nem cserélné el a legfényesebb felhőkarcolóval sem. „Budai, Kocsis nélkül nem tud érvényesülni" — mondták többen is. Az egykori jobbszélső bebizonyította, hogy ha kell, akár a középcsatár

Budai László és Sándor Károly ma (CSIKÓS ILONA felv.)

posztján is képes válogatott teljesítményre. 1958-ban a jugoszlávok és a románok ellen Sándor játszott jobbszélsőt, Budai középcsatárt. A két rivális remekül megértette egymást. Hogy ki volt a két játékos közül a nagyobb, arról sok vita folyt. Mindketten más stílust képviseltek. Budai a vonalszélső magasiskoláját mutatta be. Hajszálpontos beadásait már-már legenda kíséri. Igazi csapatjátékos volt. Sándor képes volt egymaga mérkőzéseket eldönteni. Csukafejesei, lehetetlen szögből lőtt góljai élményszámba mentek. Az ő specialitása az alapvonaltól való lapos visszagurítás volt a szabadon álló társ elé, amelyből számtalan gól született.

Azóta sem találni hozzájuk hasonló szélsőket a magyar pályákon. A szélső évek óta hiánycikk nálunk.

— *Vajon miért?*

— Mert nem igen vannak ilyen fából faragott emberek, mint amilyenek mi voltunk. Mi az életünket tettük fel a labdarúgásra. Nem kíméltük sokszor testi épségünket sem. Az edzéseken nem lazsáltunk le még egy métert sem — mondja Sándor.

— Idegenkednek a játékosok a szélsőposzttól. Amikor a Kossuth KFSE-be kapok nyolc-tíz játékost, végigkérdem őket, ki mit akar játszani, csaknem mindegyik azt mondja, középpályást. Szélsőt egy sem.

— *Helyesnek tartanának egy szélsőiskolát?*

Sándor Csikar legyint:

— Semmi értelmét nem látom egy ilyen tanfolyamnak. A szélsőjátékhoz adottság kell. Születni kell rá. Amióta eszemet tudom, a szélen akartam játszani.

Budai egyetértően bólint:

— Sajnos az egész magyar labdarúgásban még egy halvány reménysugárt sem látni. Pedig a mai defenzív labdarúgásban az egyik legértékesebb csapatjátékos éppen a szélső.

A két játékos közül csak Budai lett edző. 1965 óta a Kossuth KFSE mestere. Ez csúcsnak számít a hazai labdarúgásban. A katonacsapat sajátos helyzetben van. Évről évre új fiúkkal kell ütőképes gárdát kialakítania az edzőnek.

Sándor Csikarból nem lett edző, pedig oktatói oklevele van.

— Már játékos koromban elhatároztam, hogy sohasem leszek edző. Pályafutásom alatt jó néhány trénert láttam meneszteni. Hogy nekem a kenyerem attól függjön, hogy a csatár a labdát a kapuba vagy a kapufára lövi, hát köszönöm, nem kérek belőle. Van módom látni közelről az edzőket. Csaknem mind idegbajos. Az MTK-VM elnökségében munkálkodom a labdarúgásért.

A jobbszélsők csodálatos pályafutásuk után — Budai harminckilencszer, Sándor hetvenötször volt válogatott — szögre akasztották a futballcipőt. Budai még fel-feltűnt az öregfiúk mérkőzésein, de Sándort visszavonulása óta nem láttuk újra a pályán.

— Amikor 37 évesen „nyugdíjba mentem" sokan mondták, hogy focizzak még egy-két évet. Megtehettem volna, mert jó formában, jó erőben voltam. Mégis állјt parancsoltam magamnak. Pedig iszonyúan fájt otthagyni a zöld gyepet, ahol annyi örömöm, élményem volt. A futball számomra kimondhatatlanul sokat jelentett. De nem akartam arra a sorsra jutni, mint sok nálam nagyobb játékos is, hogy a közönség bekiabáljon: mikor mész már nyugdíjba? Úgy éreztem akkor kell abbahagyni, amikor még sajnálnak, amikor még hiányzom. Ezért aztán az öregfiúk között sem akartam a pályára lépni. Minek vegyem el a szurkolók illúzióját...

Sándor Csikar nemcsak önmagával szemben igényes, hanem a fiával szemben is. Ez derül ki, amikor megkérdem:

— *Szeretné, ha a fiából futballista lenne?*

— Károly fiam, hatéves. Ha egyszer labdarúgó akarna lenni lebeszélném. Semmi biztosíték nincs arra, hogy nagy játékos legyen. Középszerűnek lenni, nem érdemes. Akkor inkább járjon egyetemre.

Budaiéknál nincs gyerek. Így aligha lesz a magyar pályákon új Sándor és Budai. Nagy kár...

— *Mit csinálnak a szabad idejükben?*

— Kevés a szabad időm. Kora reggel indulok Rákospalotáról, Szentendrére és késő este érek haza. Ilyenkor szórakozásnak a tv marad — mondja Budai László, aki aktív katonatiszt, alezredes.

— Nekem már vagy harminc éve kedvenc időtöltésem a römizés és az ultizás — így Sándor.

— *Sándor Csikarról az a hír járta, hogy szívesen látogatja a lóversenyeket is...*

— Jó ideje már nem járok ki az ügetőre. Sokat tettem rossz lóra...

Búcsúzunk. Az ötvenedik születésnapjukra még egyszer koccintunk. A Labdarúgás szerkesztősége és olvasótábora nevében mindenjót, egészséget kívánok a két régi nagyszerű harcosnak.

Csikar kacsint:

— Kívánhatok én is valamit?

— Hogyne.

— Azt kívánom Budai Lacinak, hogy hetvenötödik születésnapján készítsenek rólunk újra egy közös riportot.

Kemény György

A magyar válogatott Buenos Aires repülőterén, május 29-én, az érkezés után

Olaszország—Magyarország 3-1, Mar del Platában. Nagy Lászlót — középen áll — szereli Bellugi és Scirea (Telefoto, MTI Külf. Képszolgálat, PETROVITS LÁSZLÓ felvételei)

Magyarország—Argentína 1-2. Nyilasi csak nézi, hogy Galvan (7) hogyan fejeli el előle a labdát (Telefoto, MTI Külföldi Képszolgálat, PETROVITS LÁSZLÓ felvétele)

Argentína–Magyarország 2-1. Csapó (13) támadást vezet, mögötte Passarella, elöl Fillol (5)

Peru–Irán 4-1. Cubillas 11-esből lövi csapata második gólját Hedjazi hálójába. Nézi: Parvin (7), Larosa (19) (Telefoto, MTI Külföldi Képszolgálat felvételei)

Hollandia–Irán 3-0 – Mendozában. Rensenbrink (balról megszerzi az első gólt. Hedjazi, a kapus a másik oldalra várta a labdát

Svédország–Brazília 1-1 – Mar del Platában. Reinaldo belövi a brazilok gólját Hellström kapujába (Telefoto, MTI Külföldi Képszolgálat felvételei)

Franciaország–Magyarország 3-1 — Mar del Platában. A magyar gól. Zombori lövését Dropsy nem tudja hárítani. Balról a háttérben Martos, az előtérben Lopez (Telefoto, MTI Külföldi Képszolgálat, PETROVITS LÁSZLÓ felvétele)

A VB megnyitóján, az NSZK–Lengyelország (0-0) mérkőzésen. Tomaszewszki várja, hogy tenyerébe kerüljön a labda. Előtte balról Masztaler és Fischer (Telefoto, MTI Külföldi Képszolgálat)

Ausztria–Spanyolország 2-1 — Buenos Airesben. A spanyolok egyenlítő gólja után Koncilia szomorúan nézi a hálóba jutott labdát, Rexach (jobbról) pedig a gólszerző ünneplésére indul (Telefoto, MTI Külföldi Képszolgálat)

Argentína–Franciaország 2-1. Fociartisták! Fent Passarella, alatta Lacombe. Jobbról két argentin: Galvan (7) és Valencia (21) (Telefoto, MTI Külföldi Képszolgálat)

Peru—Hollandia 0-0 — Mendozában. Két világhírű játékos összecsapása a II. félidőben: balról Cubillas, jobbról Neeskens

Olaszország—Franciaország 2-1. Az olasz egyenlítés előtti pillanat. Bertrand-Dames (21), a francia kapus hárítja Causio (16) lövését, és a visszapattanó labdát Rossi (a képen nem látható) értékesíti. Causio mögött Janvion (4) és Rio (7). (Telefoto, MTI Külföldi Képszolgálat)

Lengyelország–Tunézia 1-0 — Rosarióban. Lato csapata győztes gólját rúgja. Háttal Naili (22), a tunéziai kapus

Argentína–Franciaország 2-1 — Buenos Airesben. A francia Platini (erősen takarva) az argentin Passarella (19) mellett megszerzi csapata egyenlítő gólját. Balról az argentin Tarantini (20) és a francia Lacombe (17) (Telefoto, MTI Külföldi Képszolgálat)

A magyar válogatott és a VB

(Bevezetőül egy rövid magyarázat: miért kellett kihagyni a Labdarúgás júniusi számát? Azért, mert a júniusi szám anyagát aznap kellett volna a nyomdába adni, amikor a VB még el sem kezdődött, tehát a június 20-a tájban megjelenő számban, tulajdonképpen semmit nem írhattunk volna a nagy tornáról. Ezért döntöttünk úgy, hogy a júniusi és júliusi számot összevonjuk, s ezáltal teljes beszámolót adhatunk a küzdelmek lefolyásáról, eseményeiről és a végeredményről is.)

Amikor lapunknak ez a száma a Kedves Olvasó kezébe kerül, a VB első harmadáról, amely kialakította a középdöntő 2 négyes csoportját, már szinte mindent elmondottak az erre hivatottak. A tévé jóvoltából pedig a sportág óriási magyar baráti köre is mindent látott. Mégis, a teljesség kedvéért is, foglalkoznunk kell ezzel az első harmaddal is, hiszen — sajnos — a magyar válogatottnak *csak* ebben volt szerepe.

Három mérkőzést játszottunk, anélkül, hogy egyetlen pontot is szereztünk volna. Olyan hamar búcsúztunk el Argentínától, mint az eredetileg szörnyen lebecsült Irán és Tunézia; mint Mexikó, amelyet sokan fekete lónak minősítettek, amikor bekerült a legjobb 16 közé; mint csoportbeli társunk, a valóban nagyszerűen felkészült Franciaország; mint az alaposan beharangozott, s komoly játékerőt képviselő Spanyolország és Svédország. És ugyanúgy jártunk, mint a nagy *titkos esélyes* — Skócia, amelyet az a Peru győzött le halálos biztonsággal, amelyet végül is Argentína porolt el játszi könnyedséggel, féltucatnyi góllal...

Volt-e esélyünk?

A magyar labdarúgás a legutóbbi néhány esztendőben komoly lépéseket tett a fejlődés útján. Hadd emlékeztessünk arra, hogy amikor nyilvánosságra került a VB selejtező csoportok beosztása, a szakemberek és a szurkolók körében kevesen hittek abban, hogy a szovjet, a görög, a magyar trió körmérkőzésének mi leszünk a győztesei. Vagyis: nem sokan voltak meggyőződve arról, hogy a VB döntő 16-os mezőnyébe jutunk.

Ilyen előzmények után — éppen a fejlődésünk következtében elért hatalmas siker, osztatlan örömet és megelégedést keltett. A magyar válogatott csapatot — különösen amikor könnyedén jutott túl a bolíviai akadályon is — a labdarúgás nagy tábora — minden túlzás nélkül mondhatjuk — valósággal a *szívébe zárta.*

Annyira fellelkesítette az embereket ez a régen nélkülözött jó eredmény, hogy igen sokan — nemcsak a szurkolók, hanem a szakemberek közül is többen — elvesztették a józan ítélőképességüket. Annyira, hogy magunk is nagyon sok levelet kaptunk, amelyekben komolyan meglecképztettek bennünket, *„miért hallgatjuk el a magyar válogatott esélyeit?"*

Megválaszoltuk a lap májusi számában, hogy csak abban az esetben érhetünk el sikereket, ha *sokkal több*bet nyújtunk, mint a selejtezők során...

Mondjuk meg: abban a csoportban, amelyet a sorsolás kezdetétől az egész világ a legnehezebb csoportnak tartott — erről milliónyi vélemény jelent meg a világon —, nekünk *kevés esélyünk* lehetett a továbbjutásra.

Az események azokat igazolták, akik a *vágyakat* soha nem tévesztették össze a *valósággal:* ebből a csoportból velünk együtt kiesett az a *francia* válogatott, amely teljesen egyenrangú ellenfele volt az olaszoknak, majd az argentinoknak is, s

Olaszország—Magyarország 3-1 — Mar del Plata-ban. Tóth András 11-esből rúgja a szépítő gólt Zoff hálójába (MTI Külföldi Képszolgálat)

Franciaország—Magyarország 3-1 — Mar del Plata-ban. A magasabbra ugrott Tresor elrúgja a labdát Törőcsik elől — Dropsy (22) kapuja előterében (MTI Külföldi Képszolgálat)

amely klasszis különbségre valló fölénnyel győzött le bennünket is a harmadik mérkőzésen, amikor már neki sem volt továbbjutási esélye.

Menjünk egy lépéssel tovább: az az Argentína került a döntőbe, amely a magyar válogatottat csak igen nehéz küzdelemben tudta kétvállra fektetni, s amely szemet-lelket gyönyörködtető mérkőzésen alulmaradt a pompás teljesítményt nyújtott olaszok ellenében.

Feltesszük a kérdést: van-e szégyenkezni valónk amiatt, hogy ilyen ellenfelek gyűrűjében nem sikerült legalább a második helyet megszereznünk?

Ne a kiesés miatt keseregjünk

Kesergés helyett inkább azt kell alaposan megvizsgálnunk, hogyan tudjuk megszüntetni azokat a fogyatékosságokat, amelyek oda vezettek, hogy válogatott csapatunk nemhogy túlszárnyalni, de elérni sem tudta azt a teljesítményt, amely a tizenhatos döntőig elvezette a selejtezők legjobb mérkőzésein keresztül.

Azt kell kiderítenünk, hogy az 1977/78-as bajnoki évben mi okozta az NB I sok együttesének határozott és feltűnő visszaesését? Minek tulajdonítható az, hogy a tavalyi bajnok *Vasas* az *ötödik* helyen kötött ki, a *Ferencváros* pedig valósággal *eltűnt* a középmezőny szürkeségében? Olyan kérdések ezek, amelyek megválaszolásra érdemesek, hiszen a végső, 22-es válogatott keretben ez a két együttes Mészáros, Török, Zombori, Váradi, illetve Martos, Bálint, Rab, Nyilasi és Pusztai révén volt érdekelve. Ők mindannyian ki is utaztak, tehát az Argentínába érkezett gárda felét tették ki. E labdarúgók többsége a lezajlott bajnoki évben tudásának nem a teljességét csillogtatta a bajnoki mérkőzések többségén.

Mindezt azért emeljük ki, mert — ezt mi is, mások is sokszor hangoztatták, s emiatt állítjuk előtérbe most is — csak úgy leszünk képesek játékerőben megközelíteni, majd elérni a jó nemzetközi színvonalat, ha labdarúgóink egy sokkal színvonalasabb bajnokságban vívják ki a válogatott keretbe jutás jogát.

Ez a világbajnokság arra igazán jó volt, hogy megmutassa: hol tartunk, ennek a nagyon szép, de végtelenül bonyolult játéknak milyen összetevőiben kell feljavulnunk ahhoz, hogy egyenlő, vagy közel egyenlő esélyekkel szállhassunk küzdelembe, mint amire képesek voltunk több előző világbajnokságon.

Tisztán kell látnunk, hogy nem egy-egy játékos egyéni hibája volt a döntő. Igaz, hogy *Gujdár* kiejtette a labdát, s ebből egyenlítettek az argentinok, de *Fillol* is elkövette azt a nagy hibát, hogy *Csapó* elé ütötte ki, s ebből szereztük mi a vezetést. S nem volt ennek a VB-nek tulajdonképpen egyetlen kapusa — Quirogától Maieren keresztül Zoffig, aki ne lenne ludas egy-két gólban, ha a bravúrok tömegét mutatta is be. Mint ahogyan nem egy biztos góltól mentett meg bennünket Gujdár és *Mészáros* is!

Inkább azt kellene elemeznünk, hogy olyan tehetségek, mint — hogy csak kettőt említsünk meg — *Törőcsik* és *Nyilasi* miért nem voltak képesek felcsillantani valamit is abból, amik annak idején elkápráztatták *Bearzot* olasz és *Hidalgo* francia szövetségi kapitányt, amikor ellenfélnézőben szemlélték a magyar válogatottat.

Az erőről, a technikáról és a fegyelemről

Mi itt idehaza számtalan esetben adtunk hírt nagy örömmel arról, hogy megnövekedett a küzdőszellem, a játékfegyelem, s a fizikai képességek fejlesztésében is van fejlődés, az akarati tényezők a bajnoki mérkőzéseken előtérbe kerültek.

Nos, ezen a VB-n mindezekből vajmi keveset tapasztaltunk a magyar csapat játékában, különösen ami a játékfegyelmet illeti. Azért volt ez olyan szembetűnő, mert a mérkőzések nagy többségében ezek a tényezők igen fontos szerepet játszottak a végső eredmények kialakításában. A játékfegyelem nálunk akkor bomlott fel igazán, amikor gólt kaptunk. Ebben bizonyára pszichés tényezők játszhattak közre, aminek az oka feltárásra szorul. Nem lehet belenyugodni abba, hogy egyetlen gól teljesen dezorganizálja egy csapat játékát. Ebben a küzdelemsorozatban estek bizony szép számmal váratlan gólok, de ezek tulajdonképpen nem jártak ilyen következménnyel. Sőt... az első percben elért pompás francia gól még nagyobb erőbedobásra késztette az olaszokat; a peruiak szárnyakat kaptak a skót vezető gól után; a hollandok két döntő jelentőségű mérkőzésen egyenlítettek illetve fordították meg az eredményt; az osztrákok az NSZK vezető gólja után érték el pompás győzelmüket.

Újból kiderült a világ legjobbjainak mérkőzéssorozatában, hogy a totális futballban — amely az erő, a keménység, a gyorsaság, a játékfegyelem, a minden poszton való játszani tudás és még ki tudja milyen más tényezők *egységét* akarja megvalósítani — *semmire sem lehet menni a kifinomult, korszerű technika nélkül.* Aki nem tudja úgy megszelídíteni a labdát, ahogyan azt a pillanat megkívánja; akitől elpattan a labda a gyors iramban; aki nem tudja oda tenni 10, vagy akár 40 méterre, ahová kell — az a labdarúgó nem játszhat komoly szerepet. És az is technikai képzettséghez tartozik, hogy nemcsak közelről, hanem távolról is meg kell kísérelni a lövést!

Ez mind, mind a technikai képzettség kérdése, — de nemcsak azé, hanem a gondolkodásé is! Ahogyan azt *Bukovi* Marci bácsi, a magyar lab-

darúgás nagy öregje szokta volt mondani: „a lábnak azonnal át kell venni a cselekvés fonalát, egyidőben azzal, amikor az agyban a gondolat megszületik." Ezzel összefüggésben az lehet a legnagyobb tanulság újra és újra a mi számunkra, hogy a labdarúgásunkban az összes képességek és tényezők *egyidejű* fejlesztése a szükséges! Ezt ismétlésként mondjuk csak el, mert évek óta szinte mindenki ezt hangoztatja abban az országban, amely játékosainak pompás technikájáról volt közismert, s megrovást csak azért kapott inkább, mert állóképességben, gyorsaságban, küzdőképességben maradt el a nemzetközi élvonaltól. Most, hogy az utóbbiakban fejlődtünk, miért szorul háttérbe a technika?

Egyéniségek

A magyar válogatottban nem akadt ezen világbajnokságon olyan egyéniség, aki meghatározója lett volna a játéknak. Akitől, vagy akiktől ilyesmit remélhettünk, — azok a *leghalványabb* tagjai lettek a csapatnak.

Most azon folyik a vita, voltak-e egyáltalán ennek a VB-nek nagy egyéniségei? Mi úgy gondoljuk, hogy igenis voltak, ám hogy ezek nem emelkedtek ki úgy, mint mondjuk egy *Bozsik*, egy *Pelé*, egy *Garrincha*, vagy a közelmúltban *Beckenbauer*, *Müller*, *Cruyff*, annak az az oka, hogy most egészen kiváló volt az átlag, jobban előtérbe került a *csapatjáték*, a *játékfegyelem*. De emlékezzünk csak vissza — s ez könnyű mert még élnek bennünk a mozzanatok — Ardilesre, Passarellára, Luquere az argentinok kiválóságaira, Amaralra, Oscarra és Dirceura a brazilok közül, az olasz Scireára, Rossira, a francia Tresorra, Cubillasra és Munantere a peruiak közül, a holland Rensenbrinkre és Haanra —, hogy csak néhányat említsünk. Ők bizony egyéniségek, de nemcsak ők, hanem sokan mások is. S ez azt jelenti, hogy nagy többségében kiváló együttesek vettek részt a 11. világbajnokságon.

A kiválóan képzett és gyorsan gondolkodó játékosok nagy találkozója volt ez. Valóban úgy érezte a néző, hogy a gondolat és a végrehajtás *egysége* irányította őket. Olyan játék volt az esetek többségében, amelyben a futógyorsaságon is túltett a *gondolkodás gyorsasága*, mintha a lábakat marionett figuraként mozgatta volna a gondolat...

Átlagon felüli teljesítmények nélkül

Nem bántó szándékkal, csupán a tényszerűség kedvéért meg kell mondanunk, hogy a magyar csapatban alig akadt olyan játékos, aki jó átlagteljesítményt nyújtott, aki ki tudta volna hozni magából, amire képes. Mert ha úgy is van, hogy ezen a tornán *csak ennyire voltak képesek*, az is igaz, hogy *ennél többet tudnak*. (Ez a megállapításunk annyiban érvényes, hogy a körülmények kedvező alakulása esetén annyit nyújthattak volna, mint a selejtezők során, ám ez is kevés lett volna a legjobb 8 közé jutáshoz, mert mind a három ellenfelünk jelenleg jóval nagyobb játékerőt képvisel, mint mi!)

A három mérkőzésen összesen 17 játékosunk kapott helyet kezdő- vagy cserejátékosként, köztük azonban csak *egyetlen* egy akadt, aki mind a három találkozón egyenletes, hasznos, jó teljesítményt nyújtott: ez *Zombori* Sándor volt, aki a selejtezőkhöz képest is felülmúlta önmagát, aki megérdemli, hogy kiemeljük.

Törőcsik és Nyilasi kiállítása is hozzájárult természetesen a balsikeres szerepléshez. Elítéljük magatartásukat, de azzal, hogy ezt a szomorú tényt is a magunk javára fordíthatjuk, ha alaposan megvizsgáljuk, mennyiben és miért tér el a hazai játékvezetési gyakorlat a nemzetközitől — a kemény és durva játék megítélése közötti különbség, a taktikai faultok elbírálása, a játékvezető és játékos közötti kapcsolatok különbözőségei stb. — egy sor lényeges kérdésben.

Ez a VB egy sor szakmai problémában rengeteg tanulsággal szolgált a mi számunkra is: annál inkább meggyorsíthatjuk további fejlődésünket, mennél többet alkalmazunk azokból a mindennapi szakmai munkában.

Franciaország—Magyarország 3-1. Zombori hatalmas erejű lövése után a labda Dropsy hálójában (MTI Külföldi Képszolgálat)

A labdarúgó világbajnokság után

Nagyon nehéz közvetlenül, alig pár nappal a labdarúgó világbajnokságot eldöntő mérkőzés után, egy sikertelenül szerepelt válogatott csapat szakvezetőjének, edzőjének véleményt közölni, röviden összefoglalni a látottakat.

Nehéz azért, mert az emberek nagy része munkája területén, a maga szakmájában szeretne alkotni, sikert elérni, nem a saját, a közösség javára, s ha ez valamilyen ok miatt nem sikerül, talán egész életén át kínlódik a gondolattal, milyen hibát követett el, hogy balsikerrel végződött a munkája. Nehéz egy csaknem állandóan, akaratlanul is visszatérő tépelődés között reálisan gondolkodni, mert a sikertelenség nemcsak személy szerint engem, a szövetségi kapitányt, hanem a csapatot is mélyen érinti. A csapat, a játékos játékáért, magatartásáért az felelős, aki összeállította az együttest, válogatta a játékost és pályára küldte játszani — tehát én!!

Mint minden labdarúgó világbajnokság előtt, sokan várnak arra feleletet, mi újat hoz a legjobbak versengése, de már a világbajnokság alatt is, a végén is összehasonlítják az előzővel vagy az előzőkkel, melyik miben volt jobb vagy éppenséggel rosszabb.

Az első kritikai megjegyzés azonnal a rendező ország felé szól. Meg kell állapítani, Argentína semmivel sem rendezte rosszabbul a XI. világbajnokságot, mint az előtte rendező országok, sőt röviden úgy lehet összefoglalni: nagy lelkesedéssel, szeretettel, amit pedig kevesen hittek el, nagy szervezettséggel és alapossággal. Jelmondatuk egyike az volt „25 millió argentin szerepel ezen a világbajnokságon". E jelmondat szellemével az idegen úton-útszélen találkozott. Ha a résztvevők közül bárki a világbajnokságra adott igazolvánnyal, vagy nemzetének valamilyen jelképével mutatkozott, nem volt olyan fiatal vagy öreg argentin, aki azonnal a legudvariasabban ne segített volna. Ezt minden argentin kötelességének érezte. Úgy gondolom, még a sajtó képviselői sem panaszkodtak, pedig a tájékoztatáshoz Európa nem éppen a legközelebb volt Argentínához. Röviden összefoglalva: kitűnően szervezett és rendezett világbajnokság volt (sajnos, nagyon hosszú ideig tartott).

A rendezéshez tartozott a pályák állapota, talaja stb. Itt sem lehetett sokat panaszkodni. A pályák a Mar del Plata-i pálya kivételével kifogástalan állapotban voltak, szerencsére zömében a jó időjárás is hozzájárult ehhez. A Mar del Plata-i pálya füvesítése nem sikerült. Az ott játszott csapatok számára ez egyformán hátrányos volt.

Mint minden világbajnokság, ez is hozott újat, hiszen alig képzelhető el, hogy négy év elteltével ne változzon valami ott, ahol a vezető csapatok találkoznak. Már az is új és nagy változás, hogy a három nagy dél-amerikai labdarúgó világnagyság, Brazília, Peru és Argentína csapatai közül, *Argentína* csapata lett a világbajnok — megalakulása óta először. Tegyük hozzá, különösen a döntőben, a hollandok ellen mutatott játéka alapján, megérdemelten.

Taktikai vonatkozásban, általában az ismert felállási formákkal találkoztunk: a védekezésben „tipikusan" területet védő 4 hátvéddel jellegzetesen a brazilok játszottak. Ha az ellenfél középcsatára saját térfélre viszszahúzódva játszott, egyik sem ment utána. A szélső hátvédek saját „sávukban" maradtak. Mindkettő jellegzetesen felfutott a saját támadásokhoz, vagy maguk vezették a jobb, vagy bal szélen támadásokat. Az ellenfél szélsőjét nem követték, ha az helyét változtatta, ilyenkor „sávukban" maradtak.

A középpályások, kis területű helycseréket végeztek, bátran vettek részt a támadás szervezésében; ha az ellenfélhez került a labda, a sávjukban levőt igyekeztek szerelni. A brazilok két támadó játékossal, kimondottan jobbszélsővel és kissé balra húzódva középcsatárral játszottak. E két csatár védőfeladatot nem látott el. Védekezésben, hasonló felfogásban, dél-amerikai módra, az argentin, perui és mexikói csapat játszott. (Mindhárom csapat három csatárral játszotta mérkőzéseit.)

Vegyes védekezési formában játszott a legtöbb csapat, ha egymástól egy kicsit eltérően is. Ebben a vegyes védekezési formában a két középhátvéd közül az egyik, hazai ismert elnevezéssel, a „beállós" az ellenfél középcsatára ellen játszott követő emberfogással, míg a másik középhátvéd, „libero", „sepregető" ellenfél nélkül, szükség szerint segítette ki a beállóst vagy szélső hátvédeket. Ehhez hasonlóan, követő emberfogással próbálta semlegesíteni a két szélső hátvéd, az ellenfél jobb- illetve balszélsőjét. A csapatok zöménél a két szélső hátvéd intenzíven részt vett a szélen vezetett támadásokban, leggyakrabban a szélső vonalában futottak fel és ívelték vagy lőtték be szélről a labdákat a kapu előterébe.

A gyakorlatban már találkoztunk, sokaknak mégis újszerű volt, hogy a „libero", tehát az utolsó védő játékos vett gyakrabban részt az ellenfél térfelén is a támadás vezetésében és nem a beállós. Az olasz, a francia, a német, a holland csapat játékosaira volt ez jellemző.

A „liberóval" játszó csapatok középpályás játékosai is követő emberfogással igyekeztek semlegesíteni ellenfelüket, de ha a labda a csapatuk birtokába jutott, bátran szakadtak el az őrzésükre bízott ellenféltől és vettek részt a támadás vezetésében, befejezésében is. A labda elvesztése után, míg eredeti felállási formájukat fel nem tudták venni, a sávjukban tartózkodó ellenfelet zavarták, szerelték le. Ez különösen az olasz és holland csapatra volt jellemző. Mint érdekességet említem meg, a kitűnő holland csapat a skótok és argentinok ellen nem alkalmazta ezt a középpályásaira is vonatkozó

Ausztria—Svédország 1-0. Krankl — balról — 11-ese Hellström kapujába talál. A svéd kapus a másik oldalra várta a labdát (Telefoto, MTI Külföldi Képszolgálat)

Olaszország—Argentína 1-0 — Buenos Aires. A világbajnok egyetlen veresége szoros emberfogás mellett, nagy küzdelemben. Balról: Passarella, Bettega, Gallego, Scirea, Gentile (5), Kempes, Cuccureddu (Telefoto, MTI Külföldi Képszolgálat)

emberfogási módot — mindkét mérkőzésen vereséget is szenvedett.

Támadásban is az ismert felállási „indulási" alakzatokkal találkoztunk: három csatárral, két szélsővel és középcsatárral játszott a világbajnok argentin, az ezüstérmes holland, a svéd, a francia, legtöbbször az olasz csapat. Két csatárral — jobbszélső és középcsatárral (ez esetekben 4 középpályás játékossal) a brazil, a német, az osztrák, a skót csapat. Érdekes megállapítani, hogy a középpályás játékosok közül a bal oldaliak voltak a legkiemelkedőbb tudású és eredményes játékosok, mint *Kempes, Cubillas, Dirceu, Zombori, Haan.*

Technikai vonatkozásban meglepőnek és újszerűnek tűnt, hogy a legjobb csapatok játékosai nagyon kevés ideig tartották maguknál a labdát, az egy-két érintéssel tovább adott labda a folyamatos csapatjátékot segítette és egyben felgyorsította a játékot is.

Bár ehhez a megállapításhoz viszonyítva ellentétes az a tény is, hogy a legjobb csapatok játékosai a birtokukban levő labdát — ha kellett ismétlődő rövid passzokkal — igyekeztek megtartani. Egy bizonytalannak látszó hosszú indítás helyett, inkább a hozzájuk közelebb levő társuknak adták a labdát. Ez a kétségtelenül erőt megtakarító játék a brazil csapatra volt jellemző (a VB egyetlen veretlen csapata). A pontrúgások terén meghökkentő, új végrehajtást nem lehetett látni. Egy-egy sikeres szabad- vagy sarokrúgás, inkább az azt elvégző játékos kivételes képességének volt köszönhető (Kempes, Dirceu, Nelinho) mintsem a sok gyakorlási formának, megoldási variációnak.

Ami a mérkőzések színvonalát illeti, mint minden világbajnokságon, ezen is volt több kiemelkedő és több nem látványos, sőt talán unalmas mérkőzés is. Kitűnő mérkőzést láthatott a közönség elsősorban a döntőn, azután az argentin—francia, német—holland, a perui—skót, a holland—olasz találkozókon. Ilyen tornákon, ahol minden mérkőzésen, az adott és kapott gól is továbbjutást jelenthet, a csapatoknak elsősorban arra kell összpontosítaniuk, ami előnyös számukra.

A világbajnokság döntőjébe jutott, valamint a harmadik helyért játszó csapatoknak hét mérkőzést kellett játszaniuk 24 nap alatt. Ez nemcsak erőnléti, de idegi megterhelést is jelentett. Erőnléti szempontból három csapat: az argentin, a holland és a brazil kitűnőre vizsgázott. Kár, hogy a döntőkig kitűnően szerepelt olasz válogatott a végére elfáradt.

Sok vita folyt a világbajnokságon részt vevő szakemberek között — tulajdonképpen milyen világbajnokság is volt ez a tizenegyedik? Sokan úgy határozták meg: szürke! Mert bár volt néhány kiemelkedő színvonalú mérkőzés, de hiányoztak a nagy egyéniségek, akik nélkül nem lehet látványos, emlékezetes mérkőzéseket látni. Mások szerint semmi újat, még ezen a világbajnokságon befutott fiatal játékost sem lehetett látni. Volt, aki a következetlen, pártoskodó játékvezetőkben kereste a VB negatívumát és lehetne még sok elhangzott véleményt felsorolni. Egy biztos: ez a világbajnokság is hozott újat, olyat, amelyet követni kell, csak meg kell találni, látni a legjobbak játékában. Minden csapat eredményre törekszik, csapatjátékra „kényszeríti" sztárjait. A ma labdarúgása a párok küzdelme! A következő világbajnokságon az egyre tökéletesedő csapatjátékkal kerülhet az első helyre az a csapat, melyben fizikailag jól felkészített, olyan játékosok szerepelnek, akik a párok versengéséből technikai és taktikai felkészültségükkel a mérkőzés alatt egyre többször kerülnek ki győztesként.

Baróti Lajos

Miért éppen Argentína?

A jó csapatjáték és a támadószellem diadala

Buenos Airesben a drámai döntő után egy héten át ünnepelt az argentin nép. Mindenki egyetértett Cesar L. Menotti szövetségi kapitány véleményével, aki a lapokban azt nyilatkozta, hogy új fejezetet nyitottak labdarúgósportuk történetében, hiszen először nyertek világbajnokságot! De Menotti más megállapítást is tett. Íme: *„A döntő után megkérdezték tőlem: a világbajnoki cím, egyben azt is jelenti-e, hogy Argentína válogatottja a legjobb a világon? Erre azt feleltem, hogy pillanatnyilag feltétlenül!..."*

Európában bizonyára sokan vitatnák ezt, mint ahogyan ezt teszik a brazilok is. Az argentin világbajnokságot sok minden elősegítette. Élvezték a hazai környezet előnyeit. Nem érdemes taglalni, hogy miért, hiszen a világbajnokságok eddigi történeteiben ez eléggé meghonosult gyakorlat. De ezek az előnyök semmi esetre sem párosultak volna aranyéremmel, ha a kék-fehér színeket Buenos Airesben és Rosarióban, nem egy olyan nagyszerű együttes képviselte volna, mint amilyen Argentína válogatottja volt.

Akik ismerik a világ labdarúgását, mindig nagy elismeréssel adóztak annak a magas szintű technikai felkészültségnek, amely mindig jellemezte őket. És, hogy idáig nem nyertek Mundiált az elsősorban nem azért volt, mert nem voltak olyan kiváló játékosaik mint most, hanem azért, mert csapatjátékuk ezidáig nem tudott eleget tenni azoknak az igényeknek, amelyeket az időszakoknak megfelelően korszerűnek nevezünk. Nos, most ilyen vonatkozásban egy alapvető változás történt!

Ez a csapat nem az egyéni csillogásokra, a látványos megoldásokra törekedett, hanem az egységes, szerkezetileg erős, kollektív csapatjátékra. És ezt tartották a legfontosabbnak olyan nagy egyéniségek is mint Kempes, aki remek példáját adta annak, hogy lehet a különleges adottságokat felhasználni úgy, hogy ebből a közösség, az egész együttes profitáljon. Az ő teljesítménye fémjelezte leginkább azt a felfogásbeli fejlődést, amelyet a világbajnok elért. Kempes megállás nélkül mozgott, szerelt, leadta a labdát, aztán futott, hogy visszakapja, s amikor ez megtörtént, minden idegszálával a támadás befejezésére törekedett. Lövéssel, csellel vagy éppen a legjobb helyzetben levő társa megjátszásával. Lényegében véve ezt a játékfelfogást követték a többiek is, a végrehajtás persze, ki-ki tehetségéhez, tudásához mérten sikerült, de az akarat, a szellem az egységes volt! Ha például Olguin megkapta a labdát, vagy éppen megszerezte, leadta, aztán megindult, de nemcsak ő, hanem egyszerre öt-hat. játékos. Ez többek között lehetővé tette a labda gyors, de főleg pontos előre adását. És ez azért volt fontos, mert Menotti azt a követelményt állította a csapat elé, hogy gyors és támadószellemű labdarúgást játsszon! Azt mondta, hogy győzni csak támadással lehet, s ez viszont csak úgy eredményes ha el-

Az argentin válogatott (MTI Foto, PETROVITS LÁSZLÓ felvétele)

Passarella a Világ Kupával (MTI Foto, PETROVITS LÁSZLÓ felvétele)

ternek a régebbi sok adogatásra épülő, szemre ugyan szép, de az oldalpasszok miatt mit sem érő kombinációktól.

Nyugodtan elmondhatjuk, hogy az argentinok önmagukhoz mérten óriásit fejlődtek gyorsaságban. Nem elsősorban futógyorsaságra gondolunk, hanem a gondolati és a cselekvési gyorsaságra. Nem dajkálták a labdát, ha módjuk volt nyomban, vagy kétháron érintés után továbbadták, s remekül alkalmazták a tértölelő átadásokat, a hosszú szöktetéseket, ez tette lehetővé, hogy képesek voltak olykor viharos erejű kontratámadásokra is, noha játékuknak egyáltalán nem ez volt a jellemzője, hanem inkább az állandó kezdeményezés. Nem véletlen, hogy két mérkőzés kivételével rugdosták a gólokat.

Menotti megvalósította azt az elképzelést, amely a győzelem eléréséenek egy fő alapkövetelménye, már mint az, hogy ne mi alkalmazkodjunk az ellenfél taktikájához, hanem kényszerítsük rá a mi akaratunkat! Az argentinok ezt tették. Annyi erőt fordítottak csupán a védekezésre, mint amennyit az feltétlenül megkívánt, annyi játékost tartottak csak hátul, ami szükséges volt az ellenfél veszélyes támadásainak visszaveréséhez, a többit felszabadították ez alól, azért, hogy a pálya közepén, vagy ezek felzárkózása után az ellenfél térfelén emberfölényt alakíthassanak ki.

Az NSZK, Hollandia, jobbára Brazília, Olaszország, hogy csak a legjobbakat említsük: két éket bízták meg a támadások befejezésével — más kérdés, hogy gyors felzárkózások közben erre másoknak is lehetőségük nyílt — de az argentinok végig három csatárral rohamoztak, sőt éppen a döntőn, sokszor felzárkózott negyedikként Kempes is, aki a második hullámból érkezett, s két gólt lőtt és előkészített egy harmadikat. Az egész VB-mezőnyben ők játszották a legtámadóbb szellemű labdarúgást!

A River Platéban a döntőben elég nehezen tudtak felülkerekedni, mert azon a mérkőzésen Hollandia is minden erejével támadott, hiszen győzni akart, heves, kemény volt a csata, mert Happel is rá akarta kényszeríteni sajátos játékukat az ellenfélre. Az argentinok nehezen is tudtak kibontakozni, s lélektani hátránnyal vágtak neki a hosszabbításnak, hiszen a hollandok a befejezés előtt egyenlítettek, sőt Rensenbrink az utolsó pillanatok egyikében majdnem a világbajnoki győzelmet jelentő gólt is megszerezte. Sokan arra számítottak, az argentinok összeroppannak, hiszen a hollandok állóképessége közismerten bámulatos volt. Amikor a csapatok kijöttek a hosszabbításra, s megtörtént volna a kezdés, a lelátóról csak azt lehetett látni, hogy Larossa odarohan Gallegóhoz, az pedig valamit mond Kempesnek, s mindez azzal fejeződött be, hogy Bertoni is bólintott. A mérkőzés után az egyik argentin újságíró megkérdezte Larossát, mit mondott Gallegonak. Ezt felelte: *„Semmi különöset, csupán azt, hogy ne feledkezzünk meg Menotti utasításáról, aki azt mondta: „Támadjunk, mert különben kikapunk!"*

És legfeljebb csak az argentinok nem hittek a szemüknek, amikor hirtelen nagyot változott a játék képe, s a kritikus időszakban a hazaiak átvették a játék irányítását. És ők 2-1-es vezetés dacára sem követték el azt a taktikai baklövést amit Bearzot fiai, az olaszok kétszer is! Az argentinok akkor sem álltak be védekezni, nem adták át a kezdeményezési területet a hollandoknak, mert tudták: a legjobb védekezés a labda gyakori birtoklása, a támadás! Nem csoda, hogy tombolt a lelátó, amikor Jongbloed hálójában táncolt a harmadik gól is! Ezzel a játékfelfogással a hazai csapat nemcsak saját közönségét hódította meg, hanem kiérdemelte minden tárgyilagos szakember elismerését is.

Menottit kezdetben sokan bírálták a válogatás miatt, többek között azért, mert nem építette be a csapatba a River egyik kiválóságát Alonsót. Menotti zokon vette ugyan a bírálatot, de mit sem törődött vele, elképzelésén nem volt hajlandó változtatni. Másokat is kihagyott a csapatból, mert csak olyanokat akart szerepeltetni, akik követik azt a játékfelfogást, amelyet ő a legjobbnak ítélt, s amelyet minden körülmények között meg akart valósítani.

Felkészítésük remekül sikerült, fizikailag és pszichikailag is.

És ezért nyerték világbajnokságot.

Még akkor is, ha ez egyben nem jelenti azt, hogy Argentínának van a legjobb válogatottja!

Németh Gyula

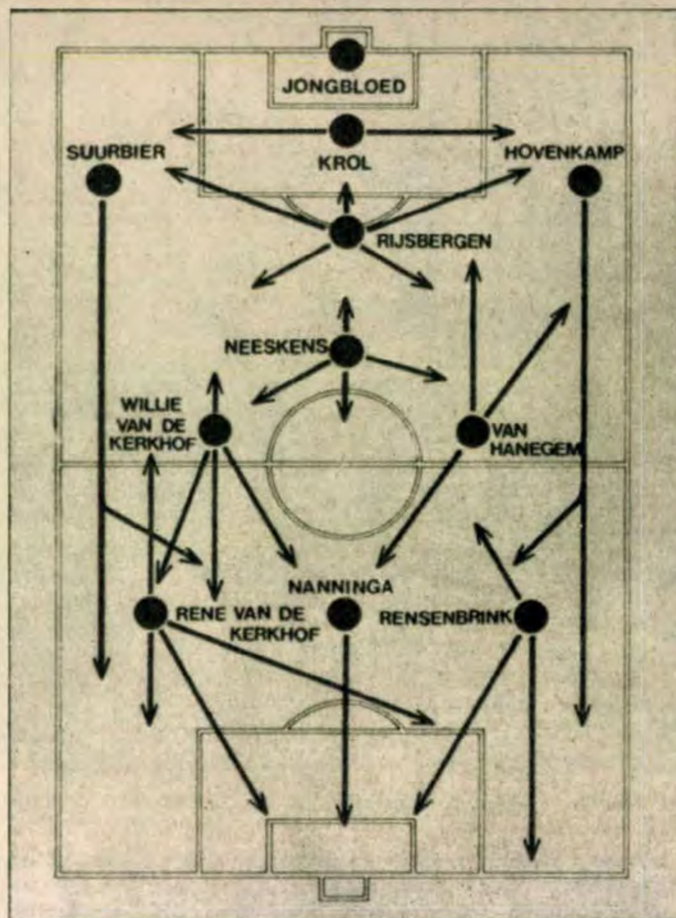
Ha tartott volna az erő...

A holland labdarúgó-válogatott szereplésével minden eddigi gyakorlatra rácáfolt. Argentínába utazása előtt az egész európai sajtó arról írt, hogy a VB 16 résztvevője közül a leggyengébben felkészült együttes, amelyet szövetségi kapitánya, az osztrák Ernst Happel szinte az utolsó pillanatban „kapott" össze, s hogy állítólag alig ismeri a játékosokat. Nos, akárhogyan is történt a dolog, a holland csapat az 1974-es döntő után (az NSZK-tól szenvedett vereséget 2-1 arányban) megint csak ott volt a fináléban, mégpedig sokak szerint nagyobb eséllyel, mint a vendéglátó Argentína.

— *Szinte alig volt felkészülésünk* — mondta a csapatkapitány *Ruud Krol*. — S ez így volt igaz, hiszen talán két és fél hónap volt az az idő, amelyet az FC Brugestől elkért szakember a gárda felkészítésével foglalkozott, s mikor feltették neki a kérdést, hogyan volt bátorsága ilyen feladatra vállalkozni kijelentette: „Én labdarúgó edző és szerencsejátékos is vagyok. Mintha rulettet játszanék...

A volt 51-szeres osztrák válogatott alighogy csapatával elvérzett a BEK-döntőjében (0-1) a Liverpool ellen, már teljes intenzitással vetette magát, mégpedig pontosan olyan szigorúsággal — mint amilyenről többek között a nevét is ismertté tette a kontinensen — a felkészítés munkájába. Nem válogatott pedagógiai eszközelben sem, többször mondotta a játékosaival való együttlét során. *„Ha az ember bármiben eredményt akar elérni, nem szabad törődnie a látszattal, azzal, hogy mit is mondanak róla, kissé egoistának kell lenni, s akkor nem marad el a siker."*

Az egyik játékos, Lubse (PSV) felesége nyilatkozta: *„Úgy bánik a játékosokkal, mint a sakkfigurákkal, kénye-kedvére „tologatja" őket, semmire sincs tekintettel, hogy megvalósítsa kitűzött céljait, nemcsak az én férjem, de mindenki fél tőle."* Persze ez Happel füleihez is eljutott, aki mindössze ezzel reagált a szóbeszédre:

Ez volt az elképzelt alaptaktika

Rensenbrink a VB-döntők 1000. gólját szerezte meg

— *Engem egyáltalán nem érdekel mit is beszélnek rólam. Egy a fontos, hogy én mit mondok a játékosoknak. Ennek végrehajtásában ugyanis kíméletlen vagyok.*

Nem volt könnyű dolga. Főleg miután ismertté vált, hogy Cruyff semmiképpen sem vesz részt a XI. VB-n, s utána más, az NSZK-t is megjárt játékosok „Johan császárhoz" hasonlóan vélekedtek (Geels stb.). Egy igazi segítőtársa volt munkájában, a holland Jan Zwartkruis. Ő tájékoztatta a bajnoki mérkőzéseken látottak alapján a játékosok formájáról — az igazi munkát megelőzőleg hétfőnként találkoztak a zeisti edzőtáborban — s beszélték meg a további teendőket, közte a tervezett taktikai elgondolásokat is. Aztán mégis csak kialakult az Argentínába utazó gárda, amelybe a legtöbb játékost a PSV Eindhovenből vette, köztük a nemzetközi életben kevéssé ismert fiatal Poortvilet-et és Brandts-ot is, akiket azután be is dobott a „mélyvízbe", miután a skótok elleni 2-3 után nem számolhatott a sérült Suurbierrel, Neeskens-szel és Rijsbergennel.

Happel Cruyff „szerepkörét", a csapat karmesteri tisztét Rob Rensenbrikre, az Anderlecht nagyszerű játékosára bízta, aki mint később kiderült — ő maga is beszélt róla — nem tudott szabadulni nagy elődje „árnyékától", s bizonyos komplexusai voltak feladata végzése közben. Valóban így volt, s ez különösen az Argentína elleni döntőben tűnt ki, amelyben — sokak szerint ha jobban játszik s többet ki ad magából — a végső győzelem is talán a narancsszínű csapat játékosaié lett volna.

A holland válogatott a döntőben végeredményben azon bukott el, amelyet addig legfőbb erényének tartottak, főként az NSZK (2-2) és az Olaszország (2-1) elleni mérkőzés után: nem bírta erővel a kétszer 15 perces hosszabbítást.

Rivelino helyett Dirceu

Brazília csak bronzérmet szerzett Argentínában, de az egyetlen olyan csapat volt, amely nem szenvedett vereséget a több mint háromhetes mérkőzéssorozaton. Persze a dolog egészen másként is történhetett volna, ha például azon a nagyon emlékezetes Spanyolország elleni mérkőzésen az ibériai csapat balszélsője Cardenosa berúgja a VB legnagyobb helyzetét. Akkor ugyanis Coutinho gárdája már csomagolhatott volna... A háromszoros világbajnok dél-amerikai együttes eléggé vegyes benyomást keltett a XI. VB-n mutatott játékával, teljesítményével. Egyet senki sem vitatott: nagyszerűen képzett labdarúgók valamennyien, akik különösen technikai téren mindent tudnak, amit ebben a sportágban tudni lehet. Amit azonban mindenki megállapított róluk: nincsen újabb Peléjük, s hogy az előző világbajnokságok nagy sztárja, Rivelino felett eljárt az idő...

Claudio Coutinho, akit a feladat elvégzésére a brazil sportszövetség (CBD) felkért, az argentínai úttal be is fejezte ilyenirányú tevékenységét. Ha nem is kapott glóriát a feje fölé, meg sem „kövezték", hiszen végeredményben a négy év előtti szerepléshez viszonyítva egy hellyel előbbre léptek a nagy versengésben, éremmel térhettek vissza hazájukba, no, meg azzal az azóta is állandóan hangoztatott érveléssel, hogy „Brazília verhetetlen"...

Ezt mondta legtöbbet maga a brazil szakvezető is nyilatkozataiban, és azt, hogy sikerült némiképpen megújítani a brazil futballt, játékát támadóbbá tenni. A mindenkori felállásuk — ha csak ez került volna górcső alá — mást mutatott, hiszen a „csatársort" csak két „ék" jelentette, persze azután sok-sok adogatással többen is felzárkóztak, s végeredményben a rohamok befejezésében még a hátvédek is részt vettek, s nem is eredménytelenül, hiszen többek között a jobbhátvéd Nelinho is a góllövők között szerepelt.

Az egyéni teljesítményeket vizsgálva a legjobb benyomást a brazil csapatból talán Dirceu keltette, a középpályás sorban. Teljes nevén: Guimaraes Dirceu José, aki ma már nem is számít fiatal tehetségnek, hiszen 26. születésnapját éppen Argentínában ünnepelte. Általában a balszélen kezdte a játékot, de ahogyan belelendült azonnal egy sorral hátrébb húzódott, s érdekes módon legtöbbet ezután a jobb oldalon tűnt fel a játék szervezésével, irányításával, no, s góljaival. Félelmetes ballába van. A Peru ellen lőtt két gólja közül egyik szebb volt, mint a másik. A szabadrúgásnál a labda pl. úgy kikerülte a sorfalat, hogy mindenki csak álmélkodott, hogyan is lehet ilyen „falsot" adni bele. Nemcsak Dirceu, a többi játékos is nagyszerűen ért a labda „csavarásához", talán legjobban a hátvéd Nelinho. Az Olaszország elleni „helyosztón" olyan gólt ragasztott jó harminc méterről Zoff hálójába, hogy a kitűnő olasz kapus teljesen reménytelenül vetődött a labda után. Hogy mennyire nem számított erre senki, legjobban az mutatja, hogy a Zoff háta mögött felsorakozott 30—40 fotóriporter közül — akik pedig igazán a szakma mesterei — egynek sem volt meg úgy a kép, hogy azon Zoff és a labda is rajta lett volna. Ahogyan mondták: nem tudták megkomponálni a jelenetet, annyira váratlanul csapódott a labda a jobb felső sarokba. Hogy mennyire begyakorolt a külső csűddel való rúgás, arra megint csak Nelinho a legjobb példa, szögletei bombaként zúdultak a kapura, veszélyesebbek voltak, mint a közeli szabadrúgások.

Brazíliában — s ez nagy szó — elég hamar lecsitultak a VB szereplés feletti vita hullámai. Ebben természetesen némiképp az is közrejátszott, hogy végeredményben azért dél-amerikai csapat nyerte az aranyérmet, s így megmaradt a kontinens becsülete. A másik, hogy most már inkább az foglalkoztatja a közvéleményt, ki lesz Coutinho utódja.

Spanyolország—Brazília 0-0. Veszélyben a brazil kapu. Balról: Cardenosa, Santillana, majd az előtérben Oscar, Amaral, Leao (Telefoto, MTI Külföldi Képszolgálat)

Bearzot diadala

Az olasz válogatott nagy közönségsikert aratott Argentínában. Persze, ez azzal is magyarázható, hogy sok millió olasz él ezen a földrészen, akik bárhogyan is játszott volna Enzo Bearzot legénysége, szenvedélyesen ünnepelték volna „hazulról" jött kedvenceiket. De ők ezúttal jól is játszottak, s nem véletlenül kerültek hat ponttal csoportjukból a középdöntőbe, amely rajtuk kívül már egyetlen válogatottnak sem sikerült. Ezt azonban némiképp talán bánták is. Mégpedig azért, mert a négy pont birtokában, amelyet Franciaországtól és Magyarországtól megszereztek tulajdonképpen már a legjobb nyolc között érezhették magukat — s most már így utólagosan mondva — kár volt annyi erőfeszítést beleadni az Argentína elleni küzdelembe (1-0). Itt ugyanis sok erőt veszítettek, erre pedig nagy szükség lett volna a későbbiek során.

Az is elmondható, hogy eléggé ritka a futballtörténelemben két olyan mérkőzés, mint amilyent az azzurrik a hollandok és a braziliok ellen vívtak. Szinte szó szerint megismétlődött a 90 perc. Félideig az olasz együttes vezetett 1-0-ra, azután a második 45 percben két-két olyan bomba vágódott Zoff kapujába, amely eldöntötte az itáliaiak sorsát. A Brazília elleni, éremért folyó mérkőzésen az is nagyon sokat számított, hogy Bearzotnak le kellett mondania négy kitűnő játékosáról, az eltiltott Benettiről és Tardelliről valamint a sérült Bellugiról és Zacarrelliről. Velük egészen bizonyosan másként alakult volna a mérkőzés kimenetele. Ami viszont nagyon érdekes, az olasz szövetségi kapitány válogatottjának értékelése során alig-alig hivatkozott erre a tényre — sok más kollégájától eltérően, akik egy-egy sztárjuk hiányát szinte sorsdöntő momentumként emlegették.

Enzo Bearzot kitűnő munkát végzett csapatával. Minden előzetes tervezése „bejött", s ha kissé szerencsésebbek, előkelőbb helyen is végezhettek volna. Az olasz szakember nagyszerű érzékkel válogatta ki jelöltjeit, s nem csalódott abban sem, hogy a „törzset" a Juventus és a Torino játékosaira építette. Velük megvalósíthatta azt a dédelgetett tervét, miszerint szakít a hagyományokkal, a körömszakadtáig való védekezéssel, s a támadójátékot helyezi előtérbe. Ez teljes mértékben sikerült is neki, még akkor is, ha a középdöntőben már nem ment úgy a góllövés Bettegáéknak, mint ahogyan szerették volna.

Ami a leginkább feltűnt az olasz csapatnál: gördülékeny volt a játékuk, a védő- és támadójátékban szinte mindenki részt vett, s a helyzetek megoldásában nem lehetett észrevenni, hogy valaki szokatlanul mozogna a helyén, azaz magyarán: a hátvédek például olyan jól berúgták a labdákat a kapu elé, mint a szélsők, vagy a csatárok hátvédszerűen szabadították fel pl. kapujukat az ellenfél nagy rohamai közepette. Az is ide tartozik, miszerint a fiatal hátvéd Cabrini legalább olyan jól cselez, mint Causio, aki pedig nem megy a szomszédba egy-két trükkért.

Az utolsó felkészülési mérkőzései nem valami jól sikerültek az olasz csapatnak, s bizony a sajtójuk alaposan elparentálta őket az Argentínába utazás előtt. Még azt is írták, legjobb volna, ha lemondanák a dél-amerikai szereplést. Bearzotot ez sem hozta ki nyugalmából, legfeljebb még a szokottnál is szófukarabb lett, még nagyobb csendben végezte a munkáját, s mint utóbb kiderült — jól. Azt sikerült elérnie, amit oly keveseknek: játékosainak, csapatának formaidőzítést. Egy-egy nyilatkozata azért elárulta, hogy még ő is meglepődött játékosai teljesítményén, többektől olyat kapott, mint amelyről addig csak álmodott.

Az olasz válogatott nagyot javított nemzetközi tekintélyén Argentínában, s Enzo Bearzot „befutott" a szakma legjobbjai közé. A nemzetközi sajtóban nagy elismeréssel emlékeznek meg róla, még akkor is, ha érem nem „támasztja" alá az elvégzett munka milyenségét.

Így ünnepelték Buenos Aires főterén Argentína világbajnokságát (MTI Foto, PETROVITS LÁSZLÓ felvétele)

VB-VÁLOGATOTT

Az egyik legérdekesebb „játék" nagy versenysorozat után a legjobbakból összeállítani egy válogatottat. Azokból, akik a nagy eseményen a leginkább felhívták magukra a figyelmet, s az érdeklődés középpontjában álltak.

Argentínában — s ez általános vélemény — kevés igazi nagy egyéniség szerepelt, nem volt Peléje, Beckenbauere vagy éppen Cruyffja, persze az is lehet, hogy akikről majd az alábbiakban szó lesz, éppen a XI. VB-n tették meg az igazi nagy ugrást a világhír felé.

A válogatás kicsit mindig szubjektív, nem lehet szabadulni az első benyomásoktól, mindenkinek azonnal akad egy-két kedvence, olyan aki belopta magát a szívébe, mozgásával, góljaival vagy éppen azzal, hogy játéka hasonlít valamelyik előbbi „nagyságához". Az is természetes, hogy a legtöbbször látott játékosok kerülnek inkább számításba, akik csapatukkal a legjobb négy közé kerültek, hiszen ők hét mérkőzésen bizonyíthattak, szemben azokkal, akiknek a három csoportbeli találkozó után haza kellett már utazniok.

Mindezek figyelembevételevel **az alábbi 11 játékos kapta a „Labdarúgás" voksát is a XI. VB válogatottjában:**

Fillol (argentin) — Olguin (argentin), Oscar, Amaral (brazil), Cabrini (olasz) — Dirceu (brazil), Haan (holland), Kempes (argentin) — Bertoni (argentin), Rossi (olasz), Krankl (osztrák).

Az indokolás:

Ubaldo Fillol a River Plate 27 éves kapusa egyik fő részese az argentin válogatott nagyszerű szereplésének. Pedig nehéz dolga volt. A Dél-Amerika legjobb kapusának tartott Gattit kellett pótolnia, akivel problémái támadtak Menotti kapitánynak, aztán meg is sérült. Fillol igazolta a szövetségi kapitány választását, remek helyezkedési érzékével számtalan „vertnek" ítélt helyzetben mentette meg a kapuját a góltól. Emellett a szerencsével sem állt hadilábon, ami — mint szokták mondani — a nagy kapusok „mellé áll"... 1974-ben volt először válogatott. A döntőn két óriási védése volt, egyszer léc alá tartó bombát tenyerelt kapuja fölé, majd lábreflexszel mentett egy éles lövést, elspárgázva, a jobb sarokban.

Jorgue Olguin (San Lorenzo). Neve a VB-vel vált egycsapásra ismertté szerte a világon. A korszerű hátvédjáték egyik legjobb megszemélyesítője. Kapott osztályzatai sohasem voltak rosszabbak 7-esnél, így átlag-

FILLOL (Argentina)

Dirceu (balról)

Kempes. A selejtezőkön — mi ellenünk is — szép, óriási bajuszt viselt, később leborotváltatta

ban is a legtöbbet nyújtotta. Sokszor játszott „szélsőszerűen" beadásai hajszálpontosak voltak, s nem egy esetben remek lövéssel fejezte be támadásvezetését.

Krankl

Jose Oscar (Ponte Preta). Június 20-án töltötte be 24. életévét, úgyhogy még akár két világbajnokságon is ott lehet. A képessége ugyanis megvan hozzá. Kitűnő fizikai adottságai — 1,86 m magas, a testsúlya 78 kg — is a védelem oszlopává teszik. Hihetetlen nyugalommal oldotta meg a legnehezebb helyzeteket, a levegőben pedig egyenesen verhetetlen volt. Ami legnagyobb dicséretéül szolgál: senki sem hiányolta a brazil csapatból Luis Pereirát, akit pedig méltán tartanak a világ legjobbjának ezen a poszton.

Joao Amaral (Corintians). Oscarhoz hasonló korú, december 21-én lesz 24 esztendős. Amióta válogatott lett rendületlenül tartja a helyét, s jóval túlkerült a 30-as szereplésen. A biztonság talán a legnagyobb erénye, s az, hogy sohasem esik kétségbe bárhogyan is alakuljon a dolog. A spanyolok ellen pl. ő mentette azt a helyzetet, amikor Cardenosa lövése után a labda a bal sarokba tartott, s amely gól a brazil csapat búcsúját jelentette volna a VB-n. Általános vélemény szerint Oscarral a legjobb védelmi „duót" alkották az argentínai világbajnokságon.

Antonio Cabrini (Juventus). Nem kisebb feladatot oldott meg, mint a

Olguin

94-szeres válogatott Facchetti helyettesítését. Méghozzá kitűnően. A 21 éves játékoson semmi elfogódottság nem látszott. Végig nagy önbizalommal oldotta meg, teljesítette feladatát, amiben Bearzot jelentős szerepet adott neki a támadásvezetésben is. Igen sokszor cselezte át magát az ellenfél jobb oldali sorain, s beadásaival, lövéseivel mindig nagy zavart okozott. Az argentínai VB egyik nagy „kiugrása" fűződik a nevéhez.

Jose Dirceu (Vasco de Gama). 1,71 m magas, 62 kg a súlya. Talán meglepetés a középpálya jobb oldalára állítása, de a hét mérkőzésen összesítésben itt tűnt fel a legtöbbször, s szemmel láthatólag itt érezte magát

Rossi

Haan

Bertoni és Cabrini

a legjobban, még akkor is, ha ballábát szívesebben használja. Tökéletes csapatjátékos, fáradhatatlanul küzdi végig a 90 percet, lankadatlan szorgalma mellett brilliánsan ért a játék szervezéséhez is. Ha hasonlítani kéne, amolyan „Rivelinós" játékot nyújtott, persze az 1970-est...

Arand Haan (Anderlecht). Már 30. évében jár így nem véletlen, hogy birtokában van a játék minden csínja-bínjának. A hátára tudja venni a pályát, megoldásaiban hatalmas a repertoárja. Van abban minden ami szép, de nem nélkülözi az úgynevezett futballista vagányságot sem. Ha kell bizony alaposan oda teszi a lábát, nem riad vissza az ütközéstől, lövései pedig egyenesen félelmetesek. Erről talán Zoff tudna a legtöbbet mesélni...

Mario Kempes (Valencia). A VB gólkirálya, Argentína elsőszámú kedvence. Meghálálta Menotti bizalmát, aki a külföldön szereplők közül egyedül az ő játékára tartott igényt. 24 éves és két éve szerződött Spanyolországba, ahol ugyancsak a legjobb góllövőnek számít. Akkor lépett hátrább egy sorral, amikor Luque meggyógyult, de ez sem volt szokatlan számára, hiszen a Valenciában általában balszélsőt játszik, s a posztok ma már mindkét csapatrészben szinte azonos feladatok ellátásával járnak. Kempes ezúttal eredményességével bizonyult a legjobbnak a nagy versengésben.

Daniel Bertoni (Independiente). Fiatal játékos, 23 éves, s nagyon valószínű, hogy Kempeshez hasonlóan Európában folytatja majd karrierjét. Annyian szemet vetettek rá, hogy válogathat az ajánlatok közül. Ördöngősen cselező szélsőjátékos, legtöbbször megoldhatatlan feladat elé állítja őrzőjét. Mindkét lábával kitűnően kezeli a labdát, balszélen ezért hasonlóan jó teljesítményre képes. Az argentin támadások legfőbb lendítője volt.

Amaral

Paolo Rossi (Juventus). A jövő nagy csatárígérete ez a 22 éves labdarúgó. Erényei talán az angol Keeganéhoz hasonlóak. Rendkívül mozgékony, erőteljes játékos, aki ha kell egész védelmekkel csatába bocsájtkozik. Őrzőjét vagy őrzőit a kétségbeesésbe kergeti örökös mozgásával, amely nem egyszer száguldozásnak is megfelel. Csak a kaput látja maga előtt, minden idegszálával a góllövésre törekszik, emellett ért az összjátékhoz, s ezzel csak emeli, máris elfogadott nemzetközi tekintélyét. Még sokat fog hallatni magáról.

Hans Krankl (Rapid). Az osztrákok „bombázója". 25 éves, s az első nagy lépést az igazi nemzetközi elismertetéshez most Argentínában tette meg. Pedig nem újonc a futballvilágban, hiszen már 37-szeres válogatott. Legnagyobb erénye a góllövés, főleg ballal. Valószínűleg ezt a képességét hamarosan valamelyik más európai élklubban fogja folytatni. Sok más, fentebb említett társához hasonlóan az ajánlatok tömegével lepték el, s valószínűleg nem tud majd ellenállni a nagy csábítgatásoknak...

Hoffer József

Oscar

ÍGY LÁTTÁK A MUNDIÁLT

Egy labdarúgó világbajnokság nemcsak az arra készült csapatok vizsgája, hanem egyúttal irányt is mutat a következő esztendők futballjára. Volt egy nemzetközileg ismert nyugatnémet edző, aki rendszeresen csak hároméves szerződéseket vállalt. A világbajnokságot követő évben nem dolgozott, meg is mondta, miért nem:

— Jegyzetekkel felszerelve mindig alaposan tanulmányoztam a világ legjobbjainak küzdelmét. A döntő után hosszabb időt töltöttem az első helyen végzett válogatott országában, figyeltem felkészülésüket. A világbajnokságon, illetőleg a világbajnok otthonában tapasztalatokat összegeztem, s azután a következő idényre már jöhetett az új edzői szerződés. A labdarúgó világ legfrissebb benyomásai alatt kezdtem el a munkát új csapatomnál.

Argentína minden bizonnyal hozott rendkívül hasznos tapasztalatokat. Ha nem is vállalkozhatunk az idézett nyugatnémet edző alapos vizsgálódásához, a „tűzhöz közelállók" véleményével némi segítséget adhatunk, hogy is áll a világ, mit terveznek a legilletékesebbek.

Cesar Menotti,
a világbajnok Argentína szakvezetője:

— A Mundiál tanulságait hosszú idő múltán lehet csak összegezni. Szinte távirati stílusban mindazokról, ami engem megfogott. Győzelmünkben igazolva látom a sok munkát. Legfőbb célom tisztségbelépésem óta az volt, hogy az európai nagyok mintájára Argentína játszadozó csapatából egységet kovácsoljak, megfelelő erővel, küzdőszellemmel. Szerintem Dél-Amerika Európának adott eléggé csattanós válaszában az a rugó, hogy a mieink technikai képzettségéhez hozzávettük az európaiak erejét, sportszerű harcosságát. Nem is olyan régen még kinevettek volna, ha azt mondom, hogy egy világbajnoki döntő idegtépő küzdelmében Angertína éppen a hosszabbításban lesz képes a lendület, az erő példaképei, a hollandok ellen felülkerekedni. Idáig csak úgy juthattunk el, hogy az előre kidolgozott módszerek szerint következetesen dolgoztunk, egész munkánkban döntőnek ítéltük játékosaink fizikai felkészültségét.

— Mi lehet ezekután a jövő? Csak ezen az úton szabad járni. Sikerre csak az a klub, vagy válogatott számíthat a nemzetközi porondon, amely a „mindig győzelem" elvével lép a pályára, játékosai sokoldalúak, s akár percenként más és más arcot tudnak mutatni. Képesek erre tudásuk, erejük alapján.

Mario Kempes,
a VB gólkirálya és legjobb játékosa:

— Az erőviszonyok rendkívül kiegyenlítettek. A világbajnoki döntőbe kerülő csapatok többsége technikailag és erőben is nagyon sokat tud. Általában ilyenkor az akarati tényezők döntenek. A kiegyenlítettségre példaként említeném Argentína első és utolsó mérkőzését. Mi tagadás, szerencsés gólokkal győztünk kínoskeservesen Magyarország ellen. Ha a rajt döntetlen, senki sem szólhat egy szót sem. A magyarok azután pontot sem szereztek, mi világbajnokok lettünk. Árnyalatokból adódnak a hosszú verseny végére a nagy különbségek. Az árnyalatok tehát meghatározó szerepet kapnak.

— Sok szó esik a játékosok sokoldalúságáról. Én igazán nem panaszkodhatok, a FIFA zsűrije számomra rendkívül megtisztelő módon a legjobbnak választott. Amikor Luque megsérült én kerültem a középcsatár helyére. Bevallom őszintén nem éreztem ott jól magam elöl, a védők gyűrűjében. Kicsi volt a nekilódulási terület, egyszóval nem ment úgy, ahogy vártam. Hasonló volt a helyzet szélen is. Aztán amikor a középpályára állhattam, minden megváltozott. Nem csüngtek a nyakamon, nagyobb volt a területem, szemből indulhattam az ellenfél kapuja felé. Mindezt azért említettem, mert e példák tanúsága szerint én sem vagyok eléggé sokoldalú, csak bizonyos pozíciókban tudtam igazán csapatom hasznára lenni. Én, akit a VB legjobbjának jelöltek a jövőben sokat kell, hogy tegyek játékom, skálám szélesítése érdekében.

Claudio Coutinho,
Brazília kapitánya:

— Nem szenvedtünk vereséget, tíz adott gólunkra mindössze három kapott érkezett, egy-egyes elosztásban. Mindez arról tanúskodik, hogy sikerült megvalósítani azon elképzelésünket, miszerint ma egy csapat eredményének alapja a megbízható hátsó alakzat. Alakzatról beszélek és nem védekező taktikáról, ilyen nem volt nálunk, hiszen a támadójátékba nagy szereppel bekapcsolódott védőink és középpályásaink góljai is beszélnek erről. Tudni kell a ma roppant versengésében, hogy nem lehet azzal pályára lépni, hogy „én büszke vagyok, nekem rangom, tekintélyem van, lesül a bőr a képemről, ha nem játszatok egyszerre öt vagy hat csatárt". Ma a pályán nincs büszkeség, hanem felsőfokú párviadal és magasfokú küzdelem van. Ismétlem, megbízható, rohamokat álló középgerinc szükséges, ezután lehet csak csapatról beszélni. Ez a felfogás akkor lesz száz százalékig eredményes, ha van azután néhány nagy tehetséggel megáldott támadó, akik a védekezésből kialakuló támadásokat tovább tudják vinni, be tudják fejezni, illetőleg képesek addig tartani a labdát, amíg társaik utolérik őket. Brazília világbajnoki csapatában Toninho a védelem oszlopának számított, de ha a szükség úgy hozta, őt vittem előre jobbszélre és elárvult helyére védőt hoztam. Ez a ma futballja, olyan védő, aki alkalmas teljes támadó feladat világbajnoki követelmények közötti megvalósítására is. Több gól született Argentínában, mint négy éve az NSZK-ban, pedig nem volt Zaire, Haiti és Ausztrália, akiket tele lehetett rakni gólokkal. A világ futballja a gólok tanúsága szerint is előbbrelépett, jóllehet a védekezés művészete emelkedett a legutóbbi VB óta.

Ernst Happel,
az ezüstérmes Hollandia szakvezetője:

— Most már elárulhatom, hogy mi nem véletlenül lőttük azokat a távoli bombagólokat. Aki tüzetesen tanulmányozza a labdarúgó-mérkőzéseket, annak nyomban fel kell, hogy tűnjön: egyre kevesebb a lehetőség betörni a kapu közvetlen közelébe és ott sakk-matt helyzetet teremteni. Védők serege őrzi nagyon szigorúan a kapukhoz vezető utat. Lehet betörni esetleg a szélekről, de a védelmek már erre is felkészültek. Ezért álltunk rá az úgynevezett átlövésekre, a távoli bombákra. Számítottunk arra, hogy az elöl játszók a legritkább esetben tudnak elmozogni őrzőiktől a tizenhatos táján. Viszont mivel őket szorosan blokkolják, nem rohanhatnak ki a hátulról előrejövő emberekre egy bizonyos távolság előtt. Argentínában a felfutó nagy lövőknek zavartalan terület maradt 20—25 méterre a kaputól. Jövőre, illetőleg a következő világbajnokságon esetleg eddig terjed már ki a védőfal, tehát várható, hogy még távolabbról kell bombázni. Az NSZK-nak és Olaszországnak talán sohasem rúgunk gólokat, ha a kapuig akarjuk vinni a labdát. A döntőben az argentin játékosok már a messziről lövőket is zavarták. Vagyis csak ezen a területen is bővült már a mai futball taktikai rereptoárja, bővülni fog más formában ezután is. Ebben a sportágban soha nincs megállás. Aki ezt teszi, egy év alatt öt esztendőt veszít.

Arie Haan,
a távoli holland bombák specialistája:

— A labdarúgásban mindig a váratlan hozhat eredményt. Olyan kiváló kapus, mint Maier vagy Zoff ellen nem sokan gondolnak távoli lövésekre, s nyilvánvalóan maguk a híres kapusok sem várják azokat. Tehát jómagam tudatosan készültem ezekre a lövésekre, s nem véletlen, hogy éppen Maier és Zoff ellen próbáltam meg azokat. Távoli bombázásaink Argentínában meglepetést keltettek. Nem sokan figyeltek arra, hogy például fiatal játékosunk, Brandts a PSV Eindhoven kupamérkőzésén kétszer hasonló gólt lőtt

Argentína—Peru 6-0 — Rosarióban. Kempes kitörő örömmel tárja szét karjait, miután a földre került Quiroga mellett megszerezte a mérkőzés első gólját (MTI Külföldi Képszolgálat)

a kitűnő Magdeburgnak. A ma nemzetközi klasszisú játékosával szemben sok követelményt állítanak. Eddig beszéltek a kötetlen posztokról, a kétlábasságról, az erőnlétről. Örülök, hogy ebbe a követelménybe góljaim révén új rész kerül: a távoli lövések ereje, pontossága és hatásossága.

Enzo Bearzot,
a 4. helyezett Olaszország szakvezetője:

— Eljutunk oda, hogy technikailag, taktikailag, fizikailag szinte valamennyi csapat egyforma. Akkor mi dönt majd? Például az, hogy az azonos képességek mellett melyik működik kiválóan, mint csapat. Rendkívül nagy jelentőséget tulajdonítok a megfelelő játékosok megtalálásának, majd azok hosszú-hosszú időn át való együtt játszatásának. Nem árulok el titkot, Olaszország argentínai csapata lényegében már a következő Európa-bajnokság (mi rendezzük) és az 1982. évi világbajnokság csapata is volt. Ebből a gárdából 8—9 a jövőben is a válogatott tagja lesz, hozzájuk jönnek hasonló felfogásúak, akik még inkább a mai futball emberei. Gépezetté formálódunk majd az évek folyamán. Sokat beszélnek manapság a játékoskiválasztásról. Alapelvem, hogy a védő tudjon támadni, a csatár védekezni, a középpályás pedig tudjon mindent. Egyedül a kapussal szemben nem támasztok különleges követelményt, bár meg kell mondanom, hogy a kapust is jobban be lehetne vonni az eddigieknél gyorsabb, pontosabb és váratlanabb helyekre történő kidobásaikkal, kirúgásaikkal a gyors és eredményt sejtető támadások elindításába. Hallottam sok sirámot a kemény játékkal kapcsolatban. Ezek kikerülése sem megoldhatatlan. A gyorsabbat, a lendületesebbet szabálytalanság árán is nehezebb leszerelni. Véleményem szerint nagyon döntő a jövő labdarúgásában, hogy ne essenek át sehol sem a másik oldalra. Tehát ne csak az erő, vagy csak a technika fejlesztésével törődjenek. Univerzális játékosokra van szükség, s ez a megállapítás vonatkozik nemcsak a védekező, illetve támadó képességekre, hanem az arányos és általános képzésre is.

Helmut Schön,
a volt világbajnok szakvezetője, 139 válogatott mérkőzés tapasztalatával:

— A következő világbajnokságot én már kényelmesen, páholyból nézem, mégis szeretnék segíteni, hogy a mostaninál érdekesebb legyen a csodálatos játék. Döntő, hogy milyen követelményt állítanak a csapatok, illetőleg a játékosok elé. Éppen ezért az Argentínában látott néhány valóban gyengébb színvonalú mérkőzésért a felelősséget levenném a játékosok, szakvezetők válláról, s inkább más vezetők vállára helyezném. Miről is van szó? A világbajnokságon tovább kell jutni. Senki sem magasztalja a végén azt a szakvezetőt, akinek csapata látványos bemutatókat tart, rúg fellépésenként 3—4 gólt, de mindig eggyel többet kap. Itt az a feladat — mert ilyen a kiírás —, hogy meg kell szerezni a célok megvalósításához szükséges pontokat, csak így lehet továbbjutni. Az egyes válogatottak a továbbjutás érdekében alakítják hadrendjüket, s legkevésbé érdekli őket az ínyencek kesergése a kevés gól, meg egyebek miatt. Ha történetesen olyan lenne a világbajnokság lebonyolítási rendszere, hogy meghatározott lőtt gólok számával lehet csak továbbjutni, akkor egyértelműen mindenki erőltetné a góllövést, hiszen céljait ez szolgálná. Tehát akkor, amikor a játékosok egyre bővülőbb feladatköréről beszélünk, nem ártana szót ejteni arról sem, hogy mit tehetnének a sportág egyéb illetékesei a játék színesebbé, érdekesebbé válása érdekében. Ez így lenne korrekt, s a megoldásokat nem lehet örökkön-örökké csak a labdarúgás egyik táborától várni.

Rinus Michels,
az 1974-ben ezüstérmes holland válogatott kapitánya:

— Nem akarok udvariaskodni, őszintén megmondom, amit érzek. Elszomorított mindaz, amit a XI. Világbajnokságon láttam. Ez lesz a mi csodálatos futballunkból? Gladiátorok párviadala, amelyben egyre több szerep jut a labdarúgás oly rendkívüli népszerűségét eredményező látványosságnak. Minduntalan a kötöttfogású birkózás jutott eszembe... Két erős, izmos, elszánt sportoló gyűri magát a szőnyegen, legtöbbször csak csupa erőlködés és kevés látványosság nélkül. Ha azután valamelyik egy pillanatra elméláz, a másik abban az adott pillanatban kapcsol, akkor csinál egy akciót és nyer... Őszintén, lassan nem ilyen lesz a labdarúgó-mérkőzés is?

— A labdarúgás jövőjét, ha ez a

helyzet marad, elszomorítónak ítélem meg. Könnyen elveszítheti népszerűségét, mert a néző, ha csak a birkózás látványát igényli, akkor elmegy birkózók vagy pankrátorok küzdelmére, azok minden bizonnyal jobban csinálják a labdarúgóknál. Már-már feltételezem, hogy a pályán nem is éveken át tudatosan nevelt futballisták kergetik a labdát, hanem robotok, akiknek minden mozdulatát betáplálták egy komputerbe. Vagyis nem is ők játszanak, hanem a gép... Hihetetlen méreteket öltött a versengés. Egy jó eredmény már nemcsak a csapat, a labdarúgórajongók, hanem az egész ország becsületbeli ügye. A futballistáknak kell akármilyen módon is, de eredményt hozni nemzetük büszkeségére. Ezért csalódtam a Mundiál küzdelmeiben. Szándékosan nem azt mondom, hogy csalódtam a játékban, mert ez nem játék volt. Sokat hallom, hiányolják a szupersztárokat, azt mondják nincsenek. Ellenkezem. Több van, mint a régmúlt időben, de egyéni képességük nem bontakozik ki. Mi lett volna egy Peléből, ha a kezdet kezdetén páncélba burkolják, belemerevítik komplikált taktikai feladatokba. Az a csapat lesz a jövő nagy együttese, amelynek tagjai erősek, képzettek, győzelemre éhesek, sokoldalúak és mindezek mellett nem harcolják, hanem játsszák a futballt.

Brian Greenwood,
Anglia szövetségi kapitánya:

— Nem voltunk válogatottunkkal a világbajnoki döntőben, de úgy érzem eredményeinkkel megfelelő tekintélyt biztosítottunk magunknak. Vagyis előrelépésről beszélhetünk. Miként történhetett? Angliában, a hagyományok hazájában szakítottunk, illetőleg próbáltunk szakítani a berögzött stílussal. Úgy mondhatom, hogy szabadságot adtunk a játékosoknak. Amikor egy ország ellen küzdünk, a játékosaimnak a megfelelő utasítások mellett ennyit mondok: „És most menjetek ki a pályára, tegyetek meg mindent és élvezzétek a játékot." Szerintem valahol itt kell keresni a jövő útját. Ha egy Anglia ki tud lépni merev keretei közül, akkor még könnyebben tehetnék azokban az országokban, ahol labdarúgóik már kezdeményeztek, próbáltak éppen eleget. Játszani, élvezni kell a kilencven percet, ebből lesz jobb és eredményesebb futball.

Udo Lattek,
az egyik legismertebb nyugatnémet edző:

— Hiányolták a XI. Világbajnokságon az új Peléket, Cruyffokat, Beckenbauereket. Nem találták őket, pedig voltak. Csak ez a Mundiál és általában a mai nemzetközi labdarúgás nem a sztárok díszelőadása, hanem az egységes, gyenge pont nélküli együttesek vizsgája. És ez rettentő különbség. Ma már egy jó szakember sem úgy kezdi, hogy végy egy-két csillagot, s helyezz melléjük rabszolgákat. Ma már az alapelv: végy 15—16 jó játékost, kiemelkedő csillag nem kell, de egyik se legyen gyengébb a másiknál. A világ már megértette, hogy ez csapat sport. Az argentínai küzdelmek világosan mutatták, hogy a mérkőzések sorsát csak a csapatok képesek alakítani. A mai nagy konkurrenciában — hacsak nem egy egészen csodálatos tehetségről van szó — képtelenség egy sztárral diadalt aratni. Az ilyen vezéreket ma már egy nem is világklasszis csapat könnyűszerrel kikapcsolja, jó együttest viszont nem lehet megállítani. Most Kempes a No. 1. Figyeljék útját néhány hónap múlva, amikor minden ellenfelétől kettőzött őrizetet kap!

Boskovics Jenő

Ausztria—Német SZK 3-2. Krankl éppen lövésre kész. Ezzel a rúgással szerezte meg Ausztria harmadik gólját. Krankl előtt Kaltz (MTI Külföldi Képszolgálat)

A XI. VB 16-os döntőjének eredményei

I. kör

I. csoport

ARGENTÍNA—MAGYARORSZÁG 2-1 (1-1)

Jún. 2. Mar del Plata, 42 000 néző. V. :Rainea (román). ző. V: Garrido (portugál). **Argentína:** Fillol — Olguin, L. Galvan, Passarella, Tarantini — Ardiles, Gallego, Valencia — Houseman, Luque, Kempes. **Magyarország:** Gujdár — Török, Kocsis, Kereki, Tóth J. — Csapó, Nyilasi, Pintér, Zombori — Törőcsik, Nagy. **Csere:** Török helyett Martos a szünetben, Housemann helyett Bertoni a 67. percben, Valencia helyett Alonso a 74. percben. **Gólszerző:** Csapó a 10. percben, Luque a 14. percben, Passarella a 77. percben. **Sárga lap:** Nyilasi a 22. percben, Törőcsik a 49. percben, Passarello a 77. percben. **Kiállítva:** Törőcsik a 87. percben, Nyilasi a 90. percben. **Szögletarány:** 8:4 (3:2) Argentína javára.

OLASZORSZÁG—FRANCIAORSZÁG 2-1 (1-1)

Jún. 2. Buenos Aires, Rivel Plate-stadion, 78 000 né- **Olaszország:** Zoff — Gentile, Bellugi, Scirea, Cabrini — Causio, Tardelli, Antognoni, Benetti — Rossi, Bettega. **Franciaország:** Bretrand-Demanes — Janvion, Tresor, Rio, Bossis — Guillou, Michel, Platini — Dalger, Lacombe, Six. **Csere:** Antognoni helyett Zaccarelli a szünetben, Lacombe helyett Berdoll a 74. percben, Six helyett Rouyer a 78. percben. **Gólszerző:** Lacombe az 1. percben, Rossi a 30. percben, Zaccarelli az 53. percben. **Sárga lap:** Tardelli az 58. percben, Platini az 59. percben.

OLASZORSZÁG—MAGYARORSZÁG 3-1 (2-0)

Jún. 6. Mar del Plata, 35 000 néző: V: Baretto (uruguayi). **Olaszország:** Zoff — Gentile, Bellugi, Scirea, Cabrini — Causio, Tardelli, Antognoni, Benetti — Rossi, Bettega. **Magyarország:** Mészáros — Martos, Kocsis, Kereki, Tóth J. — Csapó, Pintér, Zombori — Pusztai, Fazekas, Nagy. **Csere:** Fazekas és Nagy helyett Tóth A. és Halász, mindkettő a szünetben, Cabrini helyett Cuccureddu a 79. percben, Bettega helyett Graziani a 83. percben. **Góllövő:** Rossi a 35. percben, Bettega a 37. percben, Benetti a 60. percben, Tóth A. 11-esből a 81. percben. **Sárga lap:** Zombori a 25. percben, Martos a 62. percben. **Szögletarány:** 9:7 (4:4) Olaszország javára.

ARGENTÍNA—FRANCIAORSZÁG 2-1 (1-0)

Jún. 6. Buenos Aires, River Plate-stadion, 78 000 néző. V: Dubasch (svájci). **Argentína:** Fillol — Olguin, L. Galvan, Passarella, Tarantini — Ardiles, Gallego, Valencia — Houseman, Luque, Kempes. **Franciaország:** Bretrand-Demanes — Battiston, Tresor, Lopez, Bossis — Michel, Bathenay, Platini — Rocheteau, Lacombe, Six. **Csere:** Bretrand-Desmanes helyett Baratelli a 60. percben, Valencia helyett Alonso a 65. percben, Alonso helyett Ortiz a 72. percben. **Gólszerző:** Passarella 11-esből a 45. percben, Platini a 61. percben, Luque a 74. percben. **Sárga lap:** Six a 88. percben.

FRANCIAORSZÁG—MAGYARORSZÁG 3-1 (3-1)

Jún. 10. Mar del Plata, 25 000 néző. V: Coelho (brazil). **Franciaország:** Dropsy — Javion, Tresor, Lopez, Bracci — Bathenay, Petit, Papi — Rocheteau, Berdoll, Ruyer. **Magyarország:** Gujdár — Martos, Bálint, Kereki, Tóth J. — Nyilasi, Pintér, Zombori — Pusztai, Törőcsik, Nagy. **Csere:** Papi helyett Platini a szünetben, Nagy helyett Csapó a 70. percben, Rocheteau helyett Six a 76. percben. **Góllövő:** Lopez a 24. percben, Berdoll a 38. percben, Zombori a 42. percben, Rocheteau a 43. percben. **Szögletarány:** 6:2 (2:2) Franciaország javára.

OLASZORSZÁG—ARGENTÍNA 1-0 (0-0)

Jún. 10. Buenos Aires, River Plate-stadion, 78 000 néző. V: Klein (izraeli). **Olaszország:** Zoff — Gentile, Bellugi, Scirea, Cabrini — Causio, Tardelli, Antognoni, Benetti — Bettega, Rossi. **Argentína:** Fillol — Olguin, L. Galvan, Passarella, Tarantini — Ardiles, Gallego, Valencia, Bertoni, Kempes, Ortiz. **Csere:** Bellugi helyett Cuccureddu a 7. percben, Ortiz helyett Houseman a 65. percben, Antognoni helyett Zaccarelli a 67. percben. **Gólszerző:** Bettega a 63. percben. **Sárga lap:** Benetti a 61. percben.

Az I. csoport végeredménye

	Olaszo.	Argent.	Franciao.	Magyaro.						
1. Olaszo.	●	1-0	2-1	3-1	3	3	—	—	6-2	6
2. Argentína	0-1	●	2-1	2-1	3	2	—	1	4-3	4
3. Franciao.	1-2	1-2	●	3-1	3	1	—	1	5-5	2
4. Magyaro.	1-3	1-2	1-3	●	3	—	—	3	3-8	—

II. csoport

LENGYELORSZÁG—NÉMET SZK 0-0

A megnyitó mérkőzés. Június 1. Buenos Aires, River Plate-stadion, 78 000 néző. V: Coarezza (argentin). **Lengyelország:** Tomaszewski — Maculewicz, Gorgon, Zmuda, Szymanowski — Nawalka, Deyna, Masztaler — Lato, Libanski, Szarmach. **NSZK:** Maier — Kaltz, Vogts, Rüssmann, Zimmermann — Bonhof, Beer, Flohe, H. Müller — Abramczik, Fischer. **Csere:** Lubanski helyett Boniek a 78. percben, Masztaler helyett Kasperczak a 84. percben.

TUNÉZIA—MEXIKÓ 3-1 (0-1)

Jún. 2. Rosairo, 22 000 néző. V. Gordon (skót). **Tunézia:** Naili — Dhouieb, Kaabi, Jebali, Labidi — Gom-

midh, Temime, Agrebi — Akid, Tarak, Ben Aziza. **Mexikó:** Pilar-Reyes — Martinez, Tena, Ramos, Vasquez-Ayala — Mendizabal, de la Torre, Cuellar — Rangel, Isiordia, Sanchez. **Csere:** Mendizabal helyett Lugo a 62. percben, Ben Aziza helyett Karoui a 81. percben. **Gólszerző:** Vasquez-Ayala 11-esből a 45. percben, Kaabi az 55. percben, Gommidh a 80. percben, Dhouieb a 88. percben.

NÉMET SZK—MEXIKÓ 6-0 (4-0)

Jún. 6. Córdoba, 45 000 néző. V.: Bouzo (szíriai). **NSZK:** Maier — Vogts, Rüssmann, Kaltz, Dietz — Bonhof, Flohe, H. Müller — Rummenigge, Fischer, D. Müller. **Mexikó:** Pilar-Reyers — Martinez, Tena, Ramos, Vasquez-Ayala — Mendizabal, de la Torre, Cuellar — Lopez, Rangel, Sanchez. **Csere:** Pilar-Reyes helyett Soto, Lopez helyett Lugo mindkettő a szünetben, **Gólszerző:** D. Müller a 14. percben, H. Müller a 30. percben, Rummenigge a 37. percben, Flohe a 44. percben, Rummenigge a 71. percben, Flohe a 89. percben.

LENGYELORSZÁG—TUNÉZIA 1-0 (1-0)

Jún. 6. Rosario, 28 000 néző. V: Martinez (spanyol). **Lengyelország:** Tomaszewski — Maculewicz, Zmuda, Gorgon, Szymanowski — Nawalka, Deyna, Kasperczak — Lato, Lubanski, Szarmach. **Tunézia:** Naili — Dhouieb, Jebali, Jendoubi, Kaabi — Gasmi, Gommidh, Agrebi — Akid, Tarak, Temime. **Csere:** Szarmach helyett Iwan a 60. percben, Lubanski helyett Boniek a 75. percben. **Gólszerző:** Lato a 43. percben.

LENGYELORSZÁG—MEXIKÓ 3-1 (1-0)

Jún. 10. Rosario, 25 000 néző. V: Namdar (iráni). **Lengyelország:** Tomaszewski — Szymanowski, Zmuda, Gorgon — Rudy, Kasperczak, Deyna, Boniek — Masztaler, Lato, Iwan. **Mexikó:** Soto — Flores, Cosmeros, Gomez, Vasques-Ayala — de la Torre, Cuellar, Cardenas — Ortega, Rangel, Sanchez. **Csere:** Cardenas helyett Mendizabal az 51. percben, Iwan helyett Lubanski, Rudy helyett Maculewicz, mindkettő a 76. percben. **Gólszerző:** Boniek a 42. percben, Rangel az 51. percben, Deyna az 58. percben, Boniek a 83. percben.

TUNÉZIA—NÉMET SZK 0-0

Jún. 10. Córdoba, 35 000 néző. V.: Orozco (peru). **Tunézia:** Naili — Dhouieb, Jendoubi, Kaabi — Agrebi, Gommidh, Gasmi, Labidi — Akid, Ben Aziza. **NSZK:** Maier — Vogts, Rüssmann, Kaltz, Dietz — Bonhof, Rummenigge, Flohe, H. Müller — D. Müller, Fischer.

A II. csoport végeredménye

	Lengyelo.	NSZK	Tunézia	Mexikó						
1. Lengyelo.	●	0-0	1-0	3-1	3	2	1	—	4-1	5
2. NSZK	0-0	●	0-0	6-0	3	1	2	—	6-0	4
3. Tunézia	0-1	0-0	●	3-1	3	1	1	1	3-2	3
4. Mexikó	1-3	0-6	1-3	●	3	—	—	3	2-12	—

III. csoport

SVÉDORSZÁG—BRAZÍLIA 1-1 (1-1)

Jún. 3. Mar del Plata, 35 000 néző. V: Thomas (walesi). **Svédország:** Hellström — Borg, R. Andersson, Nordqvist, Erlandsson — Tapper, L. Larsson, Linderoth, Bo Larsson — Sjöberg, Wendt. **Brazília:** Leao — Toninho, Oscar, Edinho, Amaral — Batista, Cerezo, Zico, Rivelino — Gil, Reinaldo. **Csere:** Gil helyett Nelinho a 66. percben, L. Larsson helyett Edström a 80. percben, Cerezo helyett Dirceu a 84. percben. **Gólszerző:** Sjöberg a 34. percben, Reinaldo a 46. percben (az I. félidőben, hosszabbítás volt). **Sárga lap:** Oscar a 87. percben.

AUSZTRIA—SPANYOLORSZÁG 2-1 (1-1)

Jún. 3. Buenos Aires, Velez Sarsfield-stadion, 40 000 néző. V: Palotai (magyar). **Ausztria:** Koncilia — Sara, Pezzey, Obermayer, Breitenberger — Prohaska, Hickersberger, Jara — Schachner, Kreuz, Krankl. **Spanyolország:** Miguel Angel — Marcelino, Pirri, Miguel, de la Cruz, Asensi, Cardenosa, San José — Dani, Ruben Cano, Rexach. **Csere:** Cardenosa helyett Leal a szünetben, Rexach helyett Quini a 60. percben, Hickersberger helyett Weber a 70. percben, Schachner helyett Pirkner a 80. percben. **Gólszerző:** Schachner a 10. percben, Dani a 21. percben, Krankl a 76. percben.

AUSZTRIA—SVÉDORSZÁG 1-0 (1-0)

Jún. 7. Buenos Aires, Velez Sarsfield-stadion, 40 000 néző. V: Corver (holland). **Ausztria:** Koncilia — Sara, Obermayer, Pezzey, Breitenberger — Prohaska, Krieger, Hickersberger, Jara — Kreuz, Krankl. **Svédország:** Hellström — Borg, R. Andersson, Nordqvist, Erlandsson — Tapper, Lindenroth, R. Larsson, Bo Larsson — Sjöberg, Wendt. **Csere:** Tapper helyett Torstensson a 37. percben, Lindenroth helyett Edström a 62. percben, Krieger helyett Weber a 72. percben. **Gólszerző:** Krankl 11-esből a 43. percben.

BRAZÍLIA—SPANYOLORSZÁG 0-0

Jún. 7. Mar del Plata, 40 000 néző. V: Gonella (olasz). **Brazília:** Leao — Nelinho, Oscar, Amaral, Edinho — Cerezo, Batista, Zico, Dirceu — Toninho, Juanito. **Spanyolország:** Miguel Angel — Uria, Olmo, Miguel, Marcellino — San José, Leal, Asensi — Cardenosa — Santillana, Juanito. **Csere:** Miguel helyett Biosca az 52. percben, Nelinho helyett Gil a 70. percben, Uria helyett Guzman a 78. percben, Zico helyett Mendonca a 84. percben. **Sárga lap:** Reinaldo a 61. percben.

BRAZÍLIA—AUSZTRIA 1-0 (1-0)

Jún. 11. Mar del Plata, 30 00 néző. V: Wurtz (francia). **Brazília:** Leao — Toninho, Oscar, Amaral, Rodrigues Neto — Cereso, Batista, Dirceu, Gil, Mendonca, Roberto. **Ausztria:** Koncilia — Sara, Obermayer, Pezzey, Breitenberger — Hickersberger, Prohaska, Krieger, Jara — Kreuz, Krankl. **Csere:** Hickersberger helyett Weber a 61. percben, Cerezo helyett Chicao a 72. percben, Mendonca helyett Zico és Krieger helyett Happich, mindkettő a 84. percben. **Gólszerző:** Roberto a 40. percben.

SPANYOLORSZÁG—SVÉDORSZÁG 1-0 (0-0)

Jún. 11. Buenos Aires, Velez Sarsfield-stadion, 45 000 néző. V: Biwersi (nyugatnémet). **Spanyolország:** Miguel Angel — Marcelino, Olmo, Biosca, San José — Leal, Asensi, Cardenosa, Uria — Juanito, Santillana. **Svédország:** Hellström — Borg, Nordqvist, R. Andersson, Erlandsson — Bo Larsson, L. Larsson, Nordin — Nilsson, Sjöberg, Edström. **Csere:** Olmo helyett Pirri a szünetben, Edström helyett Wendt a 60. percben, Sjöberg helyett Linderoth a 68. percben. **Gólszerző:** Asensi a 78. percben. **Sárga lap:** Borg a 36. percben.

A III. csoport végeredménye

	Ausztria	Brazília	Spanyolo.	Svédo.						
1. Ausztria	●	0-1	2-1	1-0	3	2	—	1	3-2	4
2. Brazília	1-0	●	0-0	1-1	3	1	2	—	2-1	4
3. Spanyolo.	1-2	0-0	●	1-0	3	1	1	1	2-2	3
4. Svédo.	0-1	1-1	0-1	●	3	—	1	2	1-3	1

IV. csoport

PERU—SKÓCIA 3-1 (1-1)

Jún. 3. Córdoba, 40 000 néző. V.: Ericsson (svéd). **Peru:** Quiroga — Diaz, Chumpitaz, Manzo, Duarte — Velasquez, Cueto, Cubillas — Munante, La Rosa, Oblitas. **Skócia:** Rough — Kennedy, Forsyth, Bruns, Buchan — Masson, Hartford, Rioch — Dalglish, Jorda, Johnston. **Csere:** La Rosa helyett Sotil az 53. percben, Masson helyett Macari, Rioch helyett Gemmill, mindkettő a 73. percben, Cueto helyett Rojas a 83. percben. **Gólszerző:** Jordan a 14. percben, Cubillas a 70. percben és a 78. percben. **Sárga lap:** Velasquez a 18. percben.

HOLLANDIA—IRÁN 3-0 (1-0)

Jún. 3. Mendoza, 40 000 néző. V: Archundia mexikói). **Hollandia:** Jongbloed — Suurbier, Krol, Rijsbergen — Neeskens, Jansen, Haan, W. van der Kerkhof — Rep, R. van der Kerkhof, Rensenbrink. **Irán:** Hedjazi — Nazari, Abdulahi, Kazerani, Eskandrian — Parvin, Hasempour, Sadeghi, Nayebagha — Faraki, Djahani. **Csere:** Faraki helyett Rowshaan az 52. percben, R. van der Kerkhof helyett Nanninga 71. percben. **Gólszerző:** Rensenbrink a 40. percben 11-esből, a 62. percben és a 78. percben 11-esből.

HOLLANDIA—PERU 0-0

Jún. 7. Mendoza, 30 000 néző, V.: Prokop (NDK-beli). **Hollandia:** Jongbloed — Suurbier, Rijsbergen, Krol, Poortvliet — Neeskens, Jansen, Haan — W. van der Kerkhof, R. van der Kerkhof, Rensenbrink. **Peru:** Quiroga — Duarte, Manzo, Cumpitaz, Diaz — Velasquez, Cueto, Cubillas — Munante, La Rosa, Oblitas. **Csere:** R. van der Kerkhof helyett Rep a szünetben, La Rosa helyett Sotil a 62. percben, Neeskens helyett Nanninga a 70. percben. **Sárga lap:** R. van der Kerkhof a 23. percben, Munante a 64. percben.

Skócia—Irán 1-1 — Córdobában. A skót Macari (16) kapura tör Hedjazi kapus, Nazari (fent középen) és Parvin (7) iráni védők mellett (MTI Külföldi Képszolgálat)

SKÓCIA—IRÁN 1-1 (1-0)

Jún. 7. Córdoba, 10 000 néző. V.: N'Diaye (szenegáli). **Skócia:** Rough — Jardine, Donachie, Burns, Buchan — Gemmil, Macari, Hartford — Dalglish, Jordan, Robertson. **Irán:** Hedjazi — Nazari, Abdulahi, Kazerani, Eskandrian — Parvin, Ghasempour, Sadeghi — Danaifar, Faraki, Johani. **Csere:** Buchan helyett Forsyth az 57. percben, Dalglish helyett Harper a 73. percben, Faraki helyett Rowshan a 83. percben, Danaifar helyett Nayebagha a 90. percben. **Gólszerző:** Eskandrian (öngól) a 45. percben, Danaifar a 60. percben. **Sárga lap:** Eskandrian a 62. percben.

SKÓCIA—HOLLANDIA 3-2 (2-1)

Jún. 11. Mendoza, 40 000 néző. V.: Linemayr (osztrák). **Skócia:** Rough — Kennedy, Buchan, Forsyth, Donachie — Rioch, Gemmill, Souness — Hartford, Dalglish, Jordan. **Hollandia:** Jongbloed — Suurbier, Rijsbergen, Krol, Poortvliet — Jansen, Neeskens, W. van der Kerkhof — R. van der Kerkhof, Rep, Rensenbrink. **Csere:** Neeskens helyett Boskamp a 10. percben, Rijsbergen helyett Wildschut a szünetben. **Gólszerző:** Rensenbrink 11-esből a 31. percben, Dalglish a 44. percben, Gemmill 11-esből a 46. percben, Gemmill a 68. percben, Rep a 71. percben. **Sárga lap:** Gemmill a 32. percben.

PERU—IRÁN 4-1 (3-1)

Jún. 11. Córdoba, 25 000 néző. V.: Jargus (lengyel). **Peru:** Quiroga — Manzo, Chumpitaz, Diaz, Duarte — Velasquez, Cueto, Cubillas — Munante, La Rosa, Oblitas. **Irán:** Hedjazi — Nazari, Kazerani, Abdulahi, Allahverdi — Parvin, Danaifard, Sadeghi Ghasempour — Rowshan, Faraki. **Csere:** Faraki helyett Jahani a 60. percben, La Rosa helyett Sotil a 66. percben, Rowshan helyett Farih és Manso helyett Leguia, mindkettő a 68. percben. **Gólszerző:** Velasquez a 3. percben, Cubillas 11-esből a 38. percben, Cubillas 11-esből a 40. percben,

Rowshan a 41. percben, Cubillas a 78. percben. **Sárga lap:** Nazari.

A IV. csoport eredménye

	Peru	Hollandia	Skócia	Irán						
1. Peru	●	0-0	3-1	4-1	3	2	1	—	7-2	5
2. Hollandia	0-0	●	2-3	3-0	3	1	1	1	5-3	3
3. Skócia	1-3	3-2	●	1-1	3	1	1	1	5-6	3
4. Irán	1-4	0-3	1-1	●	3	—	1	2	1-8	1

Elődöntők

A-csoport

NÉMET SZK—OLASZORSZÁG 0-0

Jún. 14. Buenos Aires, River Plate-stadion, 78 000 néző. V: Makszimovics (jugoszláv). **NSZK:** Maier — Kaltz, Vogst, Rüssmann, Dietz — Bonhof, Zimmermann, Hölzenbein — Fischer, Rummenigge, Flohe. **Olaszország:** Zoff — Gentile, Bellugi, Scirea, Cabrini — Causio, Tardelli, Antognoni, Benetti — Rossi, Bettega. **Csere:** Antognoni helyett Zaccarelli a szünetben, Zimmermann helyett Konopka az 56. percben, Flohe helyett Beer a 66. percben.

HOLLANDIA—AUSZTRIA 5-1 (3-0)

Jún. 14. Córdoba, 40 000 néző. V.: Gordon (skót). **Hollandia:** Schrijvers — Brands, Krol, Poortvliet — R. van der Kerkhof, Jansen, Haan, Wildschut, W. van der Kerkhof — Repp, Rensenbrink. **Csere:** R. van der Kerkhof helyett Schoenker a 60. percben, Brandts helyett van Kraay a 67. percben. **Gólszerző:** Brandts a 7. percben, Rensenbrink 11-esből a 35. percben, Rep a 36. percben, Rep a 49. percben, Obermayer a 80. percben, van der Kerkhof a 81. percben.

OLASZORSZÁG—AUSZTRIA 1-0 (1-0)

Jún. 18. Buenos Aires, River Plate-stadion, 55 000 néző. V: Rion (belga). **Olaszország:** Zoff — Bellugi, Scirea, Cabrini, Gentile — Benetti, Tardelli, Zaccarelli — Causio, Bettega, Rossi. **Ausztria:** Koncilia — Sara, Obermayer, Pezzey, Hickersberger — Prohaska, Kreuz, Krieger, Strasser — Schachner, Krankl. **Csere:** Bellugi helyett Cuccureddu a szünetben, Schachner helyett Pirkner a 60. percben, Bettega helyett Graziani a 71. percben. **Gólszerző:** Rossi a 14. percben.

HOLLANDIA—NÉMET SZK 2-2 (1-1)

Jún. 18. Córdoba, 43 000 néző. V.: Barreto (uruguayi). **Hollandia:** Schrijvers — Poortvliet, Brandts, Krol, Wildschut — R. van der Kerkhof, Jansen, Haan, W. van der Kerkhof — Rep, Rensenbrink. **NSZK:** Maier — Vogts, Rüssmann, Kaltz, Dietz — Beer, Bonhof, Höllzenbein — Abramczik, D. Müller, Rummenigge. **Csere:** Wildschut helyett Nanninga a 79. percben. **Sárga lap:** Maier a 67., R. van der Kerkhof a 74. percben. **Kiállítva:** Nanninga a 87. percben. **Gólszerző:** Abramczik a 2., Haan a 26., D. Müller a 69., R. van der Kerkhof a 83. percben.

HOLLANDIA—OLASZORSZÁG 2-1 (0-1)

Jún. 21. Buenos Aires, River Plate-stadion, 70 000 néző. V: Martinez (spanyol). **Hollandia:** Schrijvers — Brandts, Krol, Neeskens, Poortvliet — R. van der Kerkhof, W. van der Kerkhof, Jansen, Haan — Rep, Rensenbrink. **Olaszország:** Zoff — Gentile, Cuccureddu, Scirea, Cabrini — Causio, Tardelli, Zaccarelli, Benetti — Rossi, Bettega. **Csere:** Schrijvers helyett Jongbloed a 22., Causio helyett C. Sala a 46., Rep helyett van Kraai a 67., Benetti helyett Graziani a 78. percben. **Gólszerző:** Brandts (öngól) a 20., Brandts az 52., Haan a 77. percben. **Sárga lap:** Rep a 39., Benetti a 40., Haan az 54., Cabrini a 61., Tardelli a 72. percben.

AUSZTRIA—NÉMET SZK 3-2 (0-1)

Jún. 21. Córdoba, 44 000 néző. V.: Klein (izraeli). **Ausztria:** Koncilia — Sara, Obermayer, Pezzey, Strasser — Hickersberger, Kreuz, Prohaska, Krieger — Krankl, Schachner. **NSZK:** Maier — Vogts, Rüssmann, Kaltz, Dietz — Beer, Bonhof, Rummenigge — Abramczik, D. Müller, Hölzenbein. **Csere:** Beer helyett H. Müller a szünetben, D. Müller helyett Fischer a 61., Schachner helyett Oberacher a 73. percben. **Gólszerző:** Rummenigge a 19., Vogts (öngól) a 60., Krankl a 67., Hölzbein a 68., Krankl a 88. percben. **Sárga lap:** Kreuz a 73., Sara a 82., Abramczik a 70. percben.

Az A-csoport végeredménye

	Hollandia	Olaszo.	NSZK	Ausztria						
1. Hollandia	●	2-1	2-2	5-1	3	2	1	—	9-4	5
2. Olaszo.	1-2	●	0-0	1-0	3	1	1	1	2-2	3
3. NSZK	2-2	0-0	●	2-3	3	—	2	1	4-5	2
4. Ausztria	1-5	0-1	3-2	●	3	1	—	2	4-8	2

B-csoport

ARGENTÍNA—LENGYELORSZÁG 2-0 (1-0)

Jún. 14. Rosairo, 35 000 néző. V.: Eriksson (svéd). **Argentína:** Fillol — Olguin, Galvan, Passarella, Tarantini — Ardiles, Gallego, Valencia — Houseman, Kempes, Bertoni. **Lengyelország:** Tomaszewski — Maculewicz, Kasperczak, Zmuda, Szymanowski — Nawalka, Deyna, Boniek, Masztaler — Lato, Szarmach. **Csere:** Valencia helyett Villa a szünetben, Masztaler helyett Mazur a 66., Houseman helyett Ortiz a 84. percben. **Gólszerző:** Kempes a 17. és 72. percben. **Sárga lap:** Maculewicz a 41., Gallego a 43. percben.

BRAZÍLIA—PERU 3-0 (2-0)

Jún. 14. Mendoza, 35 000 néző. V.: Rainea (román). **Brazília:** Leao — Toninho, Oscar, Amaral, Rodriguez Neto — Dirceu, Batista, Cerezo, Mendonca — Gil, Roberto. **Peru:** Quiroga — Duarte Manzo, Chumpitaz, Diaz — Cueto, Velasquez, Cubillas — Munante, La Rosa, Oblitas. **Csere:** Diaz helyett Navarro a 12., Oblitas helyett Rojas a szünetben, Gil helyett Zico a 65., Cerezo helyett Chicao a 75. percben. **Gólszerző:** Dirceu a 15. és 26., Zico (11-esből) a 75. percben. **Sárga lap:** Velasquez az 54., Roberto az 59. percben.

Argentína—Magyarország 2-1. Tóth József kapura tör Houseman mellett (MTI Külföldi Képszolgálat, PETROVITS LÁSZLÓ felv.)

LENGYELORSZÁG—PERU 1-0 (0-0)

Jún. 18. Mendoza, 30 000 néző. V.: Petridge (angol). **Lengyelország:** Kukla — Szymanowski, Gorgon, Zmuda, Maculewicz — Boniek, Deyna, Nawalka — Lato, Masztaler, Szarmach. **Peru:** Quiroga — Duarte, Chumpitaz, Manzo, Navarro — Quesada, Cubillas, Cuerto — Munante, La Rosa, Oblitas. **Csere:** Munante helyett Rojas, Masztaler helyett Kasperczak (mindkettő a szünetben), La Rosa helyett Sotil a 74. percben. **Gólszerző:** Szarmach a 65. percben. **Sárga lap:** Cueto a 7., Boniek a 74., Quiroga a 84. percben.

ARGENTÍNA—BRAZÍLIA 0-0

Jún. 18. Rosario, 41 000 néző. V.: Palotai (magyar). **Argentína:** Fillol — Olguin, L. Galvan, Passarella, Tarantini — Gallego, Kempes, Ardiles — Bertoni, Luque, Ortiz. **Brazília:** Leao — Toninho, Oscar, Amaral, R. Neto — Batista, Chicao, Dirceu — Gil, Roberto, Mendonca. **Csere:** R. Neto helyett Edinho a 36., Ardiles helyett Villa a szünetben, Ortiz helyett Alonso a 61., Mendonca helyett Zico a 68. percben. **Sárga lap:** Chicao a 38., Villa a 47., Edinho a 67., Zico a 74. percben.

ARGENTÍNA—PERU 6-0 (2-0)

Jún. 21. Rosario, 40 000 néző. V.: Wurtz (francia). **Argentína:** Fillol — Olguin, L. Galvan, Passarella, Tarantini — Larrosa, Gallego, Kempes — Bertoni, Luque, Ortiz. **Peru:** Quiroga — Duarte, Manzo, Chumpitaz, R. Rojas — Quesada, Cubillas, Velasquez, Cueto — Munante, Oblitas. **Csere:** Velasquez helyett Gorotti az 51., Bertoni helyett Houseman a 65., Gallego helyett Oviedo a 87. percben. **Gólszerző:** Kempes a 21. és 49., Luque az 50. és 73., Tarantini a 43., Houseman a 67. percben. **Sárga lap:** Quesada a 36., Velasquez a 48. percben.

BRAZÍLIA—LENGYELORSZÁG 3-1 (1-1)

Jún. 21. Mendoza, 46 000 néző. V.: Silvagno (chilei). **Brazília:** Leao — Nelinho, Oscar, Amaral, Toninho — Batista, Cerezo, Zico, Dirceu — Gil, Roberto. **Lengyelország:** Kukla — Szymanowski, Gorgon, Zmuda, Maculewicz — Boniek, Kasperczak, Deyna, Nawalka — Lato, Szarmach. **Csere:** Zico helyett Mendonca a 10., Kasperczak helyett Lubanski a 65., Cerezo helyett Rivelino a 70. percben. **Gólszerző:** Nelinho a 13., Lato a 45., Roberto az 59. és 63. percben. **Sárga lap:** Mendonca az 53., Cerezo az 55. percben.

A B-csoport végeredménye

	Argent.	Brazília	Lengyelo.	Peru						
1. Argent.	●	0-0	2-0	6-0	3	2	1	—	8-0	5
2. Brazília	0-0	●	3-1	3-0	3	2	1	—	6-1	5
3. Lengyelo.	0-2	1-3	●	1-0	3	1	—	2	2-5	2
4. Peru	0-6	0-3	0-1	●	3	—	—	3	0-10	—

A 3. helyért

BRAZÍLIA—OLASZORSZÁG 2-1 (0-1)

Buenos Aires, River Plate-stadion, 78 000 néző, vezette: Klein (izraeli). Június 24-én.

Brazília–Lengyelország 3-1. Roberto belövi a második brazil gólt (MTI Külföldi Képszolgálat)

Brazília: Leao — Nelinho, Oscar, Amaral, Rodrigues Neto — Cerezo, Batista, Dirceu, Mendonca — Gil, Roberto.

Olaszország: Zoff — Cuccureddu, Gentile, Scirea, Cabrini — Causio, Antognoni, P. Sala, Maldera — Rossi, Bettega.

Csere: Gil helyett Reinaldo a szünetben, Cerezo helyett Rivelino a 64., Antognoni helyett C. Sala a 78. percben.

Gólszerző: Causio a 39., Nelinho a 64., Dirceu a 71. percben. Sárga lap: Nelinho a 36., Batista a 44., Gentile a 73. percben.

A meghosszabbított döntő

ARGENTÍNA–HOLLANDIA 3-1 (1-0, 1-1, 2-1)

Buenos Aires, River Plate-stadion, 78 000 néző, vezette: Gonella (olasz). Június 25-én.

Argentína: Fillol — Olguin, L. Galvan, Passarella, Tarantini — Ardiles, Gallego, Kempes — Bertoni, Luque, Ortiz.

Hollandia: Jongbloed — Brandts, Krol, Jansen, Poortvliet — Haan, Neeskens, R. van der Kerkhof, W. van der Kerkhof — Rep, Rensenbrink.

Csere: Rep helyett Nanninga az 59., Ardiles helyett Larrosa a 65., Jansen helyett Suurbier a 73., Ortiz helyett Houseman a 75. percben.

Gólszerző: Kempes a 39., Poortvliet a 84., Kempes a 105., Bertoni a 115. percben.

Sárga lap: Krol a 15., Ardiles a 40., Larrosa a 94., Poortvliet a 97. percben.

A XI. VB végeredménye

Világbajnok: Argentína	7	5	1	1	15—4
2. Hollandia	7	3	2	2	15—10
3. Brazília	7	4	3	—	12—2
4. Olaszország	7	4	1	2	9—6

6 gólos: Kempes (Argentína).
5 gólos: Cubillas (Peru), Rensenbrink (Hollandia).
4 gólos: Luque (Argentína), Krankl (Ausztria).
3 gólos: Bettega, Rossi (Olaszország), Dirceu, Roberto (Brazília), Rep (Hollandia), Rummenigge (NSZK).
2 gólos: Brandts, Haan (Hollandia), D. Müller, Flohe (NSZK), Boniek, Lato (Lengyelország), Gemmill (Skócia), Nelinho (Brazília), Bertoni (Argentína).

•

A VB-k gólkirályai a FIFA júniusban közölt adatai alapján (zárójelben a legtöbb gólt elért magyar játékos).
I. 1930: *Stabile (Argentína) 10.* (A magyar csapat nem indult.)
II. 1934: *Conen* (Németország), *Schiavio* (Olaszország), *Nejedly* (Csehszlovákia) 4—4. (*Toldi* 2.)
III. 1938: *Leoniadas* (Brazília) 8. (*Zsengellér* 7. Téves, csak 5. A szerk.)
IV. 1950: *Ademir* (Brazília) 9. (A magyar csapat nem indult.)
V. 1954: *Kocsis* (Magyarország) 11.
VI. 1958: *Fontaine* (Franciaország) 13. (*Tichy* 4.)
VII. 1962. *Garincha* és *Vava* (Brazília), *Schanchez* (Chile), *Jerkovics* (Jugoszlávia), *Ivanov* (Szovjetunió), *Albert* (Magyarország) 4—4.
VIII. 1966: *Eusebio* (Portugál) 9. (*Bene* 4.)
IX. 1970: *G. Müller* (NSZK) 10. (A magyar csapat nem jutott a 16-os döntőbe.)
X. 1974: *Lato* (Lengyelország) 7. (A magyar csapat nem jutott a 16-os döntőbe.)
XI. 1978: *Kempes* (Argentína) 6. (Magyar játékos egynél többet nem ért el.)

Összeállította: M. B.

Magabiztos bajnokság

Amikor egy esztendővel ezelőtt a Kispesten elszenvedett 6-1-es vereség végleg pontot tett a Salgótarjáni TC történetének egyik legszomorúbb fejezete végére, alig akadt ember a Karancsalján, aki fogadást ajánlott volna az együttes azonnali visszakerülését bizonygatva. Nem a rosszindulat, vagy a „bukott hős"-t rendre utolérő szurkolói pesszimizmus diktálta a hangulatot, csupán az a hosszú esztendők óta ismert gyakorlat: az NB I-ből kiesett csapat a lehető legritkább esetben kopogtat egy esztendei távollét után ismét az élvonal kapuján!

Az STC — SBTC néven kezdték a bajnokságot, annak megnyerését azonban már STC-ként ünnepelték — NB II-ben eltöltött 38 hete azonban rendhagyónak bizonyult. A csapat úgy jutott vissza az NB I-be, hogy a 17. fordulótól kezdve az első, vagy a második — azaz felkerülést jelentő — helyen állt, s tulajdonképpen pillanatnyi kétséget sem hagyott a mezőnyben legjobb mivolta felől.

Ütések az első menetben

No persze azért náluk sem ment minden csak úgy magától... Az STC-nek is végig kellett járnia azt a sok-sok kínos kudarccal teli utat, amellyel az NB II, az „új fiúkat" általában fogadja. A tarjániak szerencséjére azonban ők a nagy, már-már megrendítő ütéseket az első menetben kapták, így volt idejük, erejük a feltöltődésre, az átszerveződésre, egy totális ellentámadás előkészítésére. A bajnok legelső lépteit a második vonalban több kudarc kísérte, mint arra álmában számított. Hamar rá kellett döbbenniük: az NB II-ben manapság nemhogy feljutni, de még jól szerepelni is nehezebb, mint amilyen nehéz a bentmaradást kiharcolni lett volna! Kikaptak Egerben, Vácott, Debrecenben és Várpalotán (!) is, pontot hagytak egy sereg olyan együttes otthonában, amely végül még közepes szereplője sem volt a bajnokságnak. Az STC számára a nagy fordulatot a 10. fordulóban Várpalotán elszenvedett 4-3-as vereség hozta meg. Ezt követően a csapat már egyre feljebb és feljebb tört a táblázaton, 9, majd 14 héten át nem szenvedett vereséget, s egy idő után a teljes mezőny mint biztos feljutót kezdte emlegetni. A csapat igazi erejét az a hazai pálya adta, ami tulajdonképpen csak nagy jóindulattal, s csak földrajzilag (!) mondható hazainak... Az STC — pályaválasztóként kisorsolt mérkőzéseit — három pályán, a Tóstrandi, a Dimitrov úti és a Városi stadionban játszotta, ennek ellenére nem talált legyőzőre! Tizenkilenc ellenfele közül csak a Szolnok és a Debrecen vitt magával pontot Salgótaljánból, s ez a hazai magabiztosság a végső siker egyik kulcsát jelentette.

Győzelmek — állandó változások közben

Az élvonaltól búcsút vevő csapatok házatáján többnyire általános nézet: a szakvezetés időt, türelmet — nem ritkán éveket — kér a rend helyreállításához, a sorok rendezéséhez, a csapat újjászervezéséhez. Salgótarjánban fejtetőre állították a szokásokat, a cél már a kiesés pillanatában az azonnali (!) visszakerülés volt. Végső eredményükben, a bajnokság megnyerésében talán éppen az a legértékesebb, hogy a csapatnál történt gyökeres átszervezés, egy teljesen új együttes kialakítása nem járt jelentős eredménytelenséggel, s ami a legfontosabb: nem tartott évekig! Menetközben, határozott feljutási szándék közepette alakult, formálódott a csapat, s az utolsó fordulókban már nyomaiban sem hasonlított ahhoz az együtteshez, amely a bajnokságot elkezdte. A kapuban kezdő emberként számításba vett Kovácsot már a negyedik forduló után az aztán végig szereplő Szűcs váltotta fel. A védelemben a teljes bajnoki esztendőn át csak a beállós Varga és a balhátvéd Ádám számított állandó játékosnak, a sorból hamar kidőlt, porccal operált középhátvédet, Kegyét Horváth III, a jobbhátvéd Csékit B. Kovács szorította ki az együttesből. Az eltávozott Orosházi és a szintén porccal operált Básti kiválását követően állt össze a Répás, Földi, Kajdi középpályás sor, majd a nagybátonyi ifjúsági válogatott Kardos leigazolásával újabb változás következett: Kajdi a csatársorba került. A támadósorban Szoó és Bíró kezdettől kulcsembernek számított, de játszott itt Mohácsi, Mártha, Kovács III, Tóth és Loch is. Később jött a Vasastól Kanász, felépült Kegye, majd Básti, s a sorok átszervezése tartott tovább... Az együttes ennek ellenére — különösen a bajnokság második szakaszában — rendre nyerte mérkőzéseit. A legörvendetesebb talán az volt, hogy nem is akármilyen játékkal. Formája, határozottan egyéni arca lett a csapatnak, az egyes csapatrészek — a viszonylagosan jelentős tudású játékosok jóvoltából — egyre inkább kapcsolódtak egymáshoz, míg végül elérték, hogy otthon és idegenben egyaránt egyértelmű esélyesei voltak mérkőzéseiknek. A tavaszi idényben a bajnoki cím megnyerése, a feljutás szempontjából kulcsfontosságú pontot szerezték legnagyobb vetélytársaik — Izzó, Kazincbarcika — otthonában, győzni tudtak Szolnokon, Szekszárdon, Dorogon, majd Nagykanizsán is, s tulajdonképpen abban az időszakban lettek a feljutás legnagyobb várományosai, amikor a második helyért még javában tartott a küzdelem.

A mez becsülete

A csapat vezető edzőjét, dr. Lakat Károlyt pályafutása során mindig a maximalizmus elve vezette. Ezúttal sem csak a feljutást tűzte ki célul csapata elé: elvárásai közé tartozott a bajnoki cím megszerzése, a legtöbb rúgott, a legkevesebb kapott gól elérése, s a mezőny gólkirályának „produkálása" is. Nos, ha minden részfeladat nem is valósult meg: a tarjáni szurkolók elégedettek lehetnek. Röpke egy esztendő alatt olyan együttes kovácsolódott a városban, amely — minimális, elsősorban posztra történő igazolásokkal — feltétlenül helyet biztosíthat magának a legjobbak között is, amelynek valószínűleg nem lesznek kiesési gondjai.

Az NB II-ben eltöltött esztendő megacélozta a játékosok akaraterejét, igazi egységgé, ütőképes gárdává kovácsolta őket, s ami talán a legfontosabb: visszaadta a csapat piros-fekete mezének becsületét! Hiszen manapság már nem könnyű dolog az STC-nél kezdő játékosnak lenni.

Márpedig ha valaki mindezt egy esztendővel ezelőtt, a kudarcok, az elkeseredés tetőpontján mondja — talán még ki is nevetik szavaiért...

L. T. K.

Olyasmi is előfordult, hogy egyetlen salgótarjáni csatárra négy védő vigyázott. Képünkön Szoó, az STC jobbszélsője a BKV Előre játékosai gyűrűjében (KOPPÁNY GYÖRGY felvétele)

Két „félidő" — két világ

Tizennégy év óta, a feltételeket legtöbbször figyelmen kívül hagyva, a debrecenieket csak egyetlen gondolat foglalkoztatta: az osztálycsere! A DVSC utoljára 1964-ben esett ki az NB I-ből, s alig három évvel később már meg is történt az osztálycsere, csak éppen nem úgy, ahogy azt Debrecenben akarták! 1968-ban a város legjobb csapata az akkori NB I B-ből utolsóként esett ki, és két évig a harmadik vonalban játszott. Aztán sikerült visszajutnia, de... A helyezések (1977-ig): 16., 9., 3., 14., 5., 4., 8.! Nyolc bajnokság közül tehát mindössze kétszer voltak esélyesek a feljutásra...

Így jutott el a DVSC az 1977—78. évi bajnokságig. A cél, mint már annyiszor azelőtt, most is az NB I volt. Elkezdődtek a küzdelmek, de a DVSC nevével csak elvétve lehetett találkozni a táblázaton az első nyolc között. Aztán december elején Kazincbarcikán a vegyészcsapat „megmérgezte" a vasutas labdarúgókat: 6-0-ra legyőzte a DVSC-t. Nem mintha ilyen nagy különbség lett volna a két csapat között. A vendégek ugyanis elkövették azt a hibát, hogy bőrszeges cipőkben játszottak (gumistoplikat nem vittek magukkal), s a fagyos talajon, mint jégen a gyerekek, úgy csúszkáltak.

A 0-6 után sok minden terítékre került. Egy Shakespeare-i mondás szerint „Kis tüzet gyorsan el lehet oltani, de ha hagyják, utóbb folyó se oltja el..." Nyilván így gondolkoztak a DVSC vezetői is. Megszüntették a csapaton belüli ellentéteket, fegyelmezetlenségeket. Tavasszal egyetlen játékos sem kapott büntetést, s bár kisebb ügyek adódtak, ezek nem befolyásolták a játékosokat. Az elején történt, hogy néhányan nem nagyon akartak beilleszkedni az új rendbe. Később ezek a fiúk is beálltak a sorba, szívvel-lélekkel küzdöttek, példásan viselkedtek. Még Makray Balázs vezetésével, de már pszichológus nélkül (mert a vereséges időszakban ilyen is volt a szakosztályban) két szép győzelmet aratott a DVSC. 4-1-re legyőzte a Váci Híradást, s egy héttel később 2-1-re a Szolnoki MTE-t.

A magasra felugró Maczkó fejese már túljutott Szabón, de utána elkerülte a dorogi kaput (ÁRVAY SÁNDOR felv.)

Teleki Gyula, a jelenlegi vezető edző az év végén nem idegenként érkezett Debrecenbe. 1946 és 1950 között már játszott a DVSC-ben, onnan igazolt a Vasashoz, majd 1959-ben újra játékosként került Debrecenbe. Mindössze egy évig játszott, majd átvette az edzések vezetését. A 60-as évek elején, az akkor NB I-es DVSC edzője később külföldre került, majd óriási kanyar után, most télen, újra Debrecen következett...

— Egy teljesen szétvert, szétesett csapatot örököltem. Megdöbbentem! És ami a legmeglepőbb, nem „szakmailag" volt beteg a csapat, a játékosoknak inkább a ziláltságuk volt feltűnő. Sok helyen voltam már, de ilyennel még nem találkoztam, hiszen tudtam, hogy itt pár hónapig pszichológus is működött. Ilyen szempontból a lehető legjobbkor kerültem oda. Az alapozás következett, s ilyenkor — állandóan együtt lévén a keret — a játékosokkal is könnyebb szót érteni. Ma már tudom, hogy a csapat őszi rossz szereplése nem az elődöm bűne. Ebben a játékosoknak is jelentős szerepük volt.

Aztán pár hét alatt a csapat felfrissült, s ami döntő volt: nemcsak testileg...

A DVSC teljesítménye az első 18 fordulóban még az 50 százalékot sem érte el. Akkor a 14. helyen állt! Későbbi teljesítménye ragyogó csúcs a szakosztály történetében. De ha már ilyen teljesítményről is szó esik, azt is elmondhatjuk, hogy az 1977—78-as NB II-ben más csúcsot is őriz a DVSC. 1. Egyetlen csapat sem volt olyan hosszú ideig veretlen, mint a Debrecen. 2. A bajnok STC-től egyedül a vasutascsapat tudott elvenni 3 (!) pontot. 3. A kimagaslóan legtöbb nézője a debreceni mérkőzéseknek volt. (Áprilistól a DVSC minden hazai mérkőzését tízezernél jóval többen látták). 4. És a negatív csúcs: a 0-6 volt a legnagyobb gólkülönbségű győzelem (vereség) az NB II-ben. Kétszer fordult elő: mint előbb írtuk, egyszer a DVSC volt a — vesztes...

— Még valamit el szeretnék mondani — szólt közbe Teleki Gyula. *— Jó néhányszor a szerencsével sem álltunk hadilábon. Én azonban azt tartom, azoknak van szerencséjük, akik utána is mennek annak. A mieink ezt csinálták! Salgótarjánban például az utolsó 6 percben egyenlítettünk a 2-0-ra vezető STC ellen. Az egyenlítő gólt Dunai II a 90. percben fejelte. Igen sok volt az egygólos győzelmünk. Az egriek ellen csak tizenegyesből lőtt góllal tudtunk nyerni 1-0-ra. Tavasszal a 85. percben, ősszel a 87. percben szerzett góllal nyertünk 1-0-ra, illetve 2-1-re, a Budafok ellen. A Komló elleni győztes gólunk (2-1) a 89. percben, a Békéscsaba elleni győztes gólunk (2-1) pedig a 88. percben esett...*

— Az őszi idény után 6 pont volt a hátrányunk az akkor 2. Izzóval szemben. Úgy gondoltam, nincs veszteni valónk, visszatértünk a 4 csatáros játékra. Van két, az átlagosnál jóval gyorsabb technikás szélsőnk, Tímár és Fodor. Közöttük a két ék, Dunai II és Maczkó legtöbbször jól érvényesült és eredményes is volt. Védelmünk szinte végig változatlan maradt, s az eredmények igazolták, hogy itt nem is volt különösebb hiba. Annál több probléma akadt a középpályán, s időbe került, amíg ez a sor összeállt. Hallára régebben azt mondták, nem fér be a DVSC-be. S mi történt? Ő lett a csapat egyik húzó embere! Maczkó? Már leírták... Tavasszal Dunai II és ő volt a legeredményesebb góllövőnk...

Dunai II Antal. A cél, amiért Debrecenbe hívták, nyilvánvaló. A támadósor eredményességével mindig baj volt Debrecenben. Benne vélték megtalálni azt a csatárt, akinek már a jelenléte is megijeszti az NB II-es védőket. Igen ám, de Dunai II a bajnokság előtti jubileumi tornán megsérült, sérülése egész őszi szereplésére kihatott, s akkor csak 9 mérkőzést játszott.

— Ebben persze én is hibás voltam — jegyezte meg a ma 35 éves egykori válogatott játékos. *— Achilles-ín sérülésem még be sem gyógyult, mérkőzés-edzés nélkül játékra jelentkeztem. Tavasszal újra közbeszólt egy kellemetlen sérülésem, s emiatt megint ki kellett hagynom néhány mérkőzést. Végül is még 25-ször sem játszottam a bajnokságban...*

Érdekesen jellemezte a volt válogatott csatár játékát a vezető edző.

— Az Újpesti Dózsában Dunai II-t kiszolgálták, de itt nálunk, néha még a legképzettebb partner is rosszul adja a labdát, s ő már nem megy csínbe. Viszont, ha van helye, azonos helyzetben levő ellenfelével szemben 30—35 m-en belül még ma is verhetetlen!

Kétségtelenül kevésszer játszott a hórihorgas csatár a DVSC-ben. Egy azonban tény: amikor öt heti kihagyás után a barcikai 0-6-ot követő vasárnapon (tehát a csapat megújhodása hajnalán) csatasorba állt, az addig ragyogóan szerepelt Vác ellen, 1-1-es féldiő után az ő mesterhármasával győzött 4-1-re a DVSC.

Nagy József

Fényesen világított az Izzó

Az NB II küzdelmei iránt érdeklődők minden bizonnyal jól emlékeznek rá: egy esztendővel ezelőtt a Vasas Izzó együttese csak azért nem jutott az NB I-be, mert az újpestiek a bajnokság számukra talán legfontosabb fordulóján a Tábor utcában vereséget szenvedtek a végül búcsúra kényszerülő Ózdi Kohásztól... Akkor az Izzó helyett a Székesfehérvári MÁV Előre jutott az élvonalba, de az NB II-ben megmaradt törzstagság jól tudta: a Vasas Izzóval ismét mint feljutásra esélyes együttessel kell majd számolni!

Az Izzó nem véletlenül vívta ki magának azt a rangot, amely manapság már teljes joggal megilleti. Az együttest hosszú évek óta építő, alakító, formáló vezetőedző Kovács József — ha valaki nem tudná: az MTK egykori kitűnő hátvédje — a legutóbbi bajnokságra olyan csapatot kerekített, amely egyértelműen a legkorszerűbb, a leglátványosabb, a legtámadóbb futballt játszotta a mezőnyben, amelynek mérkőzésein időnként még az ellenfél szurkolói is róluk beszéltek, saját csapatuk, kedvenceik helyett...

Mit tud az Izzó?

Mindenekelőtt valami olyat, amely a mai labdarúgásban egyre ritkább: támadni, támadni, támadni! Mégpedig négy csatárral, mérkőzésről mérkőzésre, a találkozók színhelyétől, az ellenfél játékerejétől függetlenül. A vezetőedző már a rajtnál, a bajnokság kezdetén 4—2—4-es hadrendet állapított meg a csapat számára, ezt tartotta a legeredményesebb, a leghatékonyabb formációnak, s emellett — nem lehet eléggé dicsérni érte — kitartott akkor is, amikor szinte minden a visszafogottságot, az óvatosságot sugallta, ajánlotta inkább. Kiválasztott 11 játékost — tagadhatatlan: szerencséje is volt, hiszen a sérülések elkerülték az együttest — s az általa legjobbnak tartott együttest engedte játszani 38 héten át! A Fekete — Révész, Szántó, Kovács, Schuszter — Antal, Szűcs — Vágvölgyi, Valuch, Varga, Sipőcz összeállítású csapat minimális cserékkel, esetenkénti nagyon ritka változtatásokkal, végigjátszotta a bajnokságot, s ezúttal az általános és teljes stabilizálás az edző igazát bizonyította.

Az Izzó az őszi idényben szinte letarolta a mezőnyt, sorra aratta nagy gólkülönbségű győzelmeit, s úgy tűnt — nem lehet megállítani! A sok tapasztalt, NB I-et is megjárt játékos, közöttük a sokszoros válogatott Szűccsel — azt is kevés NB II-es csapat mondhatja el magáról, hogy színeiben világválogatottat is megjárt játékos kergeti a labdát... — végig úgy küzdött, hajtott, lelkesedett a csapat jó szerepléséért, mintha valamennyien teljes pályafutásukat a Tábor utcában játszották volna végig... Tavasszal némi megtorpanás következett ugyan — ebben nem kis szerepet játszott a vezetőedző betegsége — az együttes egész esztendei teljesítménye előtt azonban le a kalappal: amit az Izzó produkált, az szinte felülmúlta a legmerészebb újpesti álmokat is...

Mindenki egyért, egy mindenkiért!

Jó néhány együttes vezetője, edzője érdeklődött már: miért van az, hogy az Izzóban szeretnek játszani a játékosok, kifogástalan a baráti szellem, mindennél jobban érvényesül a D'Artagnan-i elv: „Mindenki egyért, egy mindenkiért!"?

A válasz roppant egyszerű: nem takar megfejthetetlen titkokat. A csapat vezetőinek — a nemrégiben elhunyt szakosztályvezetőnek, Pohánka Lászlónak, a vezetőedzőnek, Kovács Józsefnek és a technikai vezetőnek Tölgyes Róbertnek — az esztendők során a szakmai munka mellett sikerült egy olyan, másutt manapság már nem tapasztalható klubéletet kialakítani a csapat körül, amelyben a játékosok kifejezetten jól érzik magukat! A csapat valamennyi hazai mérkőzése után még órákig együtt van a Tábor utcai pálya minden igényt kielégítő klubszobájában, a mérkőzéseket kielemzik a legapróbb részletekig, de hét közben is tartanak közös vacsorát, szerveznek kollektív programokat. Az az igazság: az Izzótól nagyon nehéz manapság bárkinek is játékost elvinnie, hiszen a futballisták közül sokkal többen szeretnének Tábor utcaiak lenni, mint ahányan elvágynak onnan...

S ez máris magyarázata a sikereknek!

Ha vidéki lenne...

Nemrégiben a Tábor utcában mondta valaki: „Ha az Izzó vidéki csapat lenne, már évek óta az NB I-ben játszana..."

Sok igazságot takarnak a szavak. Sajnos az újpestiek mögül — talán az Újpesti Dózsa közelsége miatt — hiányzik egy nagy létszámú szurkolótábor, egy olyan szurkolói bázis, amely hétről hétre egyre jobb és jobb eredmények elérésére ösztökélné, buzdítaná a játékosokat, amelynek támogatása felbecsülhetetlen erőt adna a nehéz, kritikus pillanatokban. A csapat saját pályáján is többnyire szűk „családi körben" játssza mérkőzéseit, s azt csak egy játékos tudja igazán, micsoda különbség 15—20 ezer néző, vagy 1000—1500 előtt játszani! Az együttes, a játékosok becsületére legyen mondva: ők a szurkolói közönytől is függetlenítették magukat. Csak és kizárólag a jó szereplésre összpontosítottak, s játékukkal, tudásukkal, felkészültségükkel — a Tungsram világhíréhez méltóan — ezúttal is világítottak a mezőnyben. Az Izzó egyik hazai mérkőzését, fölényes, nagy gólkülönbségű győzelmét követően valaki így foglalta össze véleményét a csapatról:

— *Azért szeretem az Izzót, mert van arca, egyénisége, határozott karaktere. Minden mérkőzésükön ott vagyok, mert tudom mire számíthatok, bátor, látványos, támadó szellemű játékot nézhetek, s csak nagyon ritkán kell csalódnom. Az Izzó az a csapat, amely bátran tervezheti a jövőjét...*

Hogy ki ez a „titokzatos" valaki? Nem más, mint *Drecin József*, az Állami Tervhivatal elnökhelyettese.

S tervkérdésekben nála illetékesebbet nehéz találni...

Lakat T. Károly

Földön az egykori világválogatott... Szűcs, a Vasas Izzó játékosa kulcsszerepet játszott csapata teljesítményében (MÁTÉ MAGDA felvétele)

A meglepetések meglepetése

Valamikor három kis falu, Barcika, Berente és Sajókazinc állt a helyén. Amikor elhatározták, hogy a szép borsodi tájon felépítik Európa egyik legnagyobb vegyikombinátját és a három községet összevonják, lett a neve Kazincbarcika. Ma már a fiatalok városának (a lakosság fele 25 éven aluli) mintegy 35 000 lakosa van, s a század végére a helység lakóinak a száma a 60 000-et is megközelíti majd. Nem tudom hány milliót ér az annak idején Szekér Gyula miniszterelnök-helyettes által felavatott csodálatos sportkombinát, azt viszont tudom, hogy szerte a honban alig van párja a hegyek karéjában, 30 hektárnyi (!) területen felépült sporttelepnek, amelyen három csarnok, három kézilabdapálya (közülük egy villanyvilágítású) négy labdarúgópálya (kettő füves), s három labdarúgó kispálya is épült. És, mellesleg, itt „nőtt fel" pár év alatt az 1977—78-as NB II legnagyobb meglepetése, a Kazincbarcikai Vegyész labdarúgó-együttese.

A barcikaiak is ott kezdték, ahol a legtöbb vidéki csapatnak kell kezdenie. Azaz, legalul! A hatvanas években jutott a csapat az akkori NB III-ba, majd innen az NB II-be. Ez akkor a sportág negyedik, illetve harmadik vonalát jelentette. Egyszer, 1971-ben már kacérkodott a magasabb osztállyal, de a nagy riválís Volán SC — 7000 (!) néző előtt Rákoscsapán — legyőzte s, ő jutott az NB I B-be.

„Isten ostorá"-nak is hívták Egerben, *„hajcsárkirály"*-nak Miskolcon. Hogy most, Kazincbarcikán hogyan becézik játékosai egymás között Szentmarjay Tibor vezető edzőt, azt nem tudjuk. Azt viszont igen, hogy 1966-ban, az Egri Dózsa edzőjeként (előzőleg ott játszott) csapatát — óriási meglepetés volt ez akkor — bevitte az NB I-be. Öt évvel később, az 1971—72. bajnoki évben, vezetésével az NB II-es MVSC nyert bajnokságot és jutott az NB I B-be. Tavaly a Kazincbarcikai Vegyész lett edzősége alatt csoportbajnok az NB III-ban. És ha még ez sem elég Szentmarjay Tibor labdarúgóedző jellemzésére, úgy tanúnk lehet az 1977—78. évi NB II is.

Amikor két évvel ezelőtt tavasszal Debrecenből Kazincbarcikára került, az NB III-as vegyészcsapat igen gyengén állt. Az újdonsült vezető edzőnek azonban már az első félévi munkája is sikeres volt: a 6. helyen végzett csapata! És rövid egy évvel később megtörtént a „csoda": az NB II-be került a Kazincbarcika. Mi lehet ilyenkor egy újonccsapat edzőjének a kívánsága?

— Olyan kitűnő csapatok közé kerültünk — mondta akkor —, *hogy célunk nem lehet más, mint az osztályozó elkerülése, azaz a bentmaradás.*

És elkezdődtek az 1977—78. évi NB II küzdelmei... Az ellenfelek legtöbbje igen jó véleménnyel volt a Kazincbarcika kondíciójáról.

— Végig NB I-es „recepttel" dolgoztunk! Pusztai Lászlóval, a Heves megyei TSH elnökével valamikor egy csapatban játszottam Egerben. Tőle kaptam meg az NB I-es csapatok számára előírt követelményrendszert. Ez volt az alap. Lazítás nem volt, s az előírtaktól egy pillanatra sem tértünk el. Óriási segítséget jelentett ez együttesünknek, a jó erőnlét ugyanis sok nehézségen átsegített bennünket. Sohasem felejtettem el hangoztatni játékosaim előtt, amikor fáradtaknak látszottak: „Aki futni tud, nem biztos, hogy jó focista, de aki nem tud futni, az biztos, hogy soha nem lesz jó focista..."

Az ősz derekán már látni lehetett, hogy a Kazincbarcika többre képes annál, amit célként tűztek ki a rajt előtt.

— A 11. forduló után 11 ponttal a 13. helyen álltunk. Ekkor emeltük először a mércét és a 6—8. hely egyikében jelöltük meg az újabb célt. Ezután azonban még számunkra is váratlan események következtek. Hét mérkőzésen 20—2-es gólkülönbséggel 12 pontot szereztünk, s egyszerre az érdeklődés középpontjába kerültünk! Az őszi utolsó fordulóban így az újonc Kazincbarcika rangadót játszhatott a Vasas Izzóval, de mi a 2., az Izzó a 4. helyen várta a mérkőzést.

A mérkőzésen a vidéki együttes csődöt mondott, az Izzó 5-1-re győzött! Ez nyilván figyelmeztető volt a jövőre is?

— Igen, számomra is nagy tanulság volt. A fiúk nagyon akartak, s ez lett a vége. Nekünk is tudomásul kellett vennünk, hogy az NB II-ben minden lehetséges. Az elkeseredés azonban csak igen rövid ideig tartott. A téli alapozás már jó hangulatban és igen kemény munkával telt el. Ragyogóan sikerült a formaidőzítés, hiszen a tavaszi első 12 mérkőzésen 9 győzelem és 2 döntetlen mellett mindössze egyszer (Szolnokon 1-2) szenvedett vereséget tizenegyünk és 9 mérkőzésen még gólt sem kapott. A 12. mérkőzésen 20—3 volt a gólkülönbsége. A döntő fordulatot az áprilisi öt mérkőzés hozta! Ekkor a Komlót (1-0), a Volán SC-t (1-0), a MÁV DAC-ot (5-0) idegenben, a Nagykanizsát (4-0) és a Békéscsabát (1-0) otthonunkban vertük meg úgy, hogy még gólt sem katunk (12-0). Ilyenre aligha volt példa a bajnokságban az utóbbi években.

Szóval ekkor már az NB I-ért játszottak...

— Elsősorban azért! De a dicsőségért is.

Bencze dr., Tóth, Tamás, Kendi, Mikula, Koleszárik, Feledi... Hét játékos a csapatból! Nevükkel régebben az NB I-ben is találkoztunk.

— Kerekesért és Magyarért annak idején Tóthot, Koleszárikot és Feledit kaptuk, a többiek már régebben nálunk vannak.

Tavaly Magyar gólkirály volt az NB III-ban, az idén az NB II-es góllövőlista élmezőnyében nincs barcikai játékos.

— Ebben a bajnokságban elsősorban középpályásaink jeleskedtek a góllövésben. De kuriózumként azt is megemlíthetem, hogy a legtöbbször játszó csapat minden játékosa (tehát a hátvédek is) — a kapus kivételével — feliratkozott a góllövőlistára.

Úgy hallottuk Barcikán, a labdarúgóknak nincs rossz hírük a városban.

— Ez magától értetődik. A csapat játékosai, egy kivétellel (Szanyó) nősök, Koleszárikot kivéve mindegyiküknek van gyermeke, sőt Simkóéknál és a 24 éves Kálmánéknál már kettő is van! A mieinknek nincsenek lakásproblémáik, s mindegyikük jól érzi magát szép otthonában. És ami szintén nem lényegtelen: többen tanulnak is!

Befejezésül még egy kis történet az edző optimizmusáról, amelyet Ráczi Attila technikai vezető (a DVTK, illetve a DVSC egykori kitűnő csatára) mondott el.

— Szentmarjay Tibor derűs optimizmusa egy-egy mérkőzésen fél győzelemmel felér. A tavaszi Volán elleni mérkőzés előtt biztos kétgólos győzelmet várt. De az első félidő játéka egész mást mutatott: ha a Volán 3—4 góllal vezet, egy szót sem szólhattunk volna. De megúsztuk 0-0-lal. Szünet után Simkó óriási helyzetben hibázott. „No már csak egy góllal győztünk", mondta az edző, pedig ugyancsak támadott az ellenfél. Aztán a vége felé, Feledi a jobb oldalon elfutott, gáncsolták, rúgták, tépték, de nem sikerült eltalálniok. S a 88. percben berúgta az egyetlen (1-0) és győztes gólt...

N. J.

Tőle izzik az Izzó

Az őszi idény végén az NB II húsz csapatának edzői összeállították a csoport legjobb tizenegyét.

A játékosok közül a legtöbb szavazatot, és ezzel az őszi idény legjobbja címet a Vasas Izzó középcsatára, Varga István nyerte el.

Idézet a Népsport 1977. december 21-i számából:

„Varga (V. Izzó). A mezőny kimagaslóan legnagyobb tudású játékosa. Cselezőkészsége, labdakezelése, gólereje, kombinációs érzéke eléri az NB I-ben megköveteltéket is. Egyetlen perc megszakítás nélkül pályán volt a húsz mérkőzésen, és 13 góljával ő lett az NB II őszi gólkirálya."

Nem akármilyen bizonyítvány, amit kiállítottak Varga Pistáról. De nem is akármilyen dolog közel négyszáz labdarúgó közül a legjobbnak lenni. Olyan mezőnyben, ahol Szűcs, Dunai II, Répás, Bíró, Sipőcz — hogy csak a legismertebbeket említsem — kergetik a labdát. Nem véletlen... Tőle izzik az Izzó...

A játékostárs, Szűcs Lajos véleménye is elismerő:

— *Varga Pista valóban NB I-es képességű játékos. Az Izzó csapatjátékának meghatározója. Remek karmester, akinek kisujjában van a futball-tudomány. Mindamellett szerény, példamutató.*

Varga kissé zavartan hallgatja a sok szépet és jót, amit a „fejére olvasok".

— Milyen érzés az NB II legjobbjának lenni?

— *Kár lenne tagadnom, hogy rendkívül jól esnek az elismerések. Ám ez a „rang" kötelez is. Úgy érzem, hogy minden héten be kell bizonyítanom a közönségnek a rólam szállingózó jó véleményeket. Nem könnyű, hiszen minden mérkőzésre külön testőrt kapok, akinek az a feladata, hogy megutáltassa velem a focit. Így akadnak gyengébb játékaim is.*

— Hogyan mutatkozna be egy labdarúgó „káderosnak"?

— *1949-ben születtem. Tizenkét évesen az Elektromosban voltam először igazolt játékos. Kölyök és ifi esztendők után, 17 évesen eljutottam az első csapatig. 1968-ig játszottam az akkori NB III-as csapatban. Nagy meglepetésemre megkeresett a Bp. Honvéd. Preiner Kálmán és Moór Ede — az akkori szakvezetők — kérdezték, lenne-e kedvem a piros-fehéreknél játszani? Persze, hogy volt. Bár tudtam, hogy az egyben aligha juthatok szóhoz, hiszen kész játékosokat is igazoltak. Kozma, Pusztai, Pál, Szurgent került velem egyidőben a csapathoz. 1970-ben aztán váratlanul bekerültem a Pécsiek ellen a nagycsapatba. Balszélső voltam. Sem előtte, sem utána nem játszottam ezen a poszton. 1-0-ra nyertünk, de „nem sok közöm" volt az eredményhez. A második félidő közepén le is cseréltek. A következő mérkőzésen az utolsó negyedórában, olyan minden mindegy alapon beküldött az edzőm a pályára a Ferencváros ellen. 1-0-ra vezetett a Fradi. A zsúfolt Népstadionban azt sem tudtam, hogy élő vagyok-e, vagy holt. Páncsics és Vépi mellett egyébként sem volt sok keresnivalóm. Még két meccset játszottam az NB I-ben, a Salgótarján és a Dunaújváros ellen. Ezután újra a tartalékok keserű kenyerét ettem, és többet soha nem kerültem az első csapat közelébe. Örömmel mondtam igent, amikor 1971-ben a BKV Előre megkeresett. Akkor nősültem, és ők megoldották a lakásproblémámat is. S nem utolsósorban állandó játéklehetőséget kaptam. 1975 nyaráig játszottam a közlekedésieknél. Akkor kerestek meg a Vasas Izzótól, akik az évben jutottak fel az NB II-be. Szerettem volna magasabb osztályba kerülni, így belementem az egyesületcserébe. Fél év kivárás után az Izzó játékosa lettem, és vagyok ma is.*

— Említette, vágyott magasabb osztályba. NB II-nél magasabbra már nem?

— *Titokban igen, de akik az NB I-ből megkerestek, azokhoz nem mentem. Pesthez köt minden, nem akartam vidékre költözni, ingázni. Nem bántam meg, hogy az Izzóhoz kerültem. Kiegyensúlyozott, remek társaság. Sok jó focista van nálunk. Öröm közöttük focizni. Ha valaha NB I-es leszek, akkor azt az Izzóban akarom elérni. Erre az idén minden reális esélyünk megvan. (A beszélgetés időpontjában még nem fejeződött be a bajnokság. A szerk.)*

— A korábbi években is az Izzó a felfutásra esélyes csapatok közé tartozott, mégis elbukott a cél előtt. A rossz nyelvek szerint nem is akartak feljutni...

— *Tudok erről a mende-mondáról. Kellemetlen ez nekünk játékosoknak is. Állandóan magyarázkodni vagyunk kénytelenek, hogy igenis, fel szeretnénk kerülni az NB I-be. Minden valamire való játékosnak csak ez lehet a célja. De hiába mondjuk. Sokat sejtetően mosolyognak és legyintenek...*

— Az NB II legjobbja vajon hányadik lenne az NB I-ben?

— *Muszáj erre válaszolni?*

— Szeretném...

— *Nem lenne az utolsó, mint ahogy az Izzó csapata sem lenne az, ha felkerülnénk* — hangzik a diplomatikus válasz.

— Melyik a kedvenc posztja?

— *A középcsatár. Ott van a játék „sűrűje". Összjátékban és góllövésben is a legtöbb lehetőség azon a poszton van. Nem szeretnék szélső lenni. A szélekre sokszor 5—10 percig sem kerül labda. Én pedig nagyon szeretek játszani.*

Az ellenfél edzőinek első dolga, hogy Vargára testőrt állítson. Nem

(HEGOCZKI FERENC felv.)

kellemes, ha az ember nyakán ott liheg állandóan egy védő. De ez esetben a pandúrnak sincs könnyű dolga. Varga Pista 180 centis, atlétikus felépítésű játékos, végigfutja a mecscset. Társai élcelődve „Zemen"-nek hívják — az újpesti középtávfutó után.

— Kik a legkellemetlenebb ellenfelek?

— *Azok a védők, akik focizni is tudnak, és kemények is. Ilyen a salgótarjáni névrokonom, Varga. Mellette alig rúgtam labdába.*

— Mi az NB II legjobb játékosának kívánsága?

— *Hogy jövőre ne legyek az NB II legjobbja. Megelégednék az NB I-ben egy ötvenedik hellyel is...*

Kemény György

BEK Paisley vörös hadserege nyert

„Good-bye Piccadilly” ... isten hozzád Piccadilly, éneklik az angolok, ha búcsúznak. Most is ezt tették a piros-fehérbe öltözött liverpooli szurkolók a BEK-döntő napjának délelőttjén a Piccadilly Circuson, azaz a Piccadilly főtéren, és szomorúan vették tudomásul, hogy a kedvenc találkozóhelyen — a rossz nyelvek szerint éppen a mérkőzés miatt — körbedeszkázták az Eros-szobrot. Állítólag féltették a régi emlékművet a szurkolók dühétől. Az utóbbi időben ugyanis Angliában megváltozott a világ, legalábbis a labdarúgó-pályákon, mert a szurkolás helyett a vandál pusztítás került előtérbe.

A nagy mérkőzés délelőttjén bármerre járt az ember az angol fővárosban, sörtől ittas liverpooli és kék-fehér szerelésbe öltözött bruges-i szurkolók csoportjaival találkozott.

A Wembley stadion, a labdarúgás mekkája, sok nagy csatát megért már fennállása óta, s most is, már a mérkőzés kezdete előtt néhány órával elkezdődött az a varázsos színjáték, amit egyetlen stadion sem tud produkálni a világon. A pálya közepén a Gárda zenekara fújta a marsot, de a szurkolók éneke túlszárnyalta hangját. Nem sokkal kezdés előtt a liverpooli játékosok, még civilbe öltözve kijöttek a stadion gyepszőnyegére, körbejárták a pályát, integettek szurkolóiknak, s már ekkor megteremtették a hangulatot a játék kezdetére. Náluk a reklám mindennél fontosabb... „Paisley's red army”... Paisley vörös hadserege, ez a felirat díszlett piros betűkkel egy hatalmas fehér transzparensen, és zászlóerdővé változott a nézőtér, ahogy a két csapat kifutott a pályára. Az leírhatatlan, ahogy az angol közönség szurkol. Már-már az az érzése támad a szemlélődő idegennek, hogy az emberek nem is a mérkőzést jönnek nézni, hanem saját magukat szórakoztatják a danászással, és azzal a hömpölygő hangorkánnal, amellyel szinte megbénítják az ellenfél játékosait.

A játék nem nyújtott valami nagy élvezetet, ennek egyik oka az volt, hogy a belgák nem győzni jöttek a Wembley stadionba, hanem csak

Dalglish megszerzi a győztes gólt

KEK Újból csúcson az Anderlecht

Rúdugróverseny folyt az Eifel-torony tövében. No, ilyesmit sem lát minden nap a derék vaskolosszus. De annyi jótorkú futballmegszállottat sem, mint akik ott körbe állták a szóban forgó atlétikai vetélkedést. Szegény ugrókat jobban zavarta, sem mint lelkesítette a több ezres tömeg, a hangszálait mit sem kímélő sportbarát, akiknek kisebb gondja is nagyobb volt annál, hogy a centiméterekkel viaskodó sportemberek versengésében gyönyörködjenek, sokkal inkább lekötötte őket egymás „zrikálása”. Tőlük születhetett volna bármilyen fantasztikus világcsúcs a léc felett, talán még az sem tűnt volna fel számunkra, ha valamelyik férfiú egy lendületből felugrik a világhírű torony erkélyére. Számukra egy volt a lényeg:

Este győzzön a csapat.

Már két órával a mérkőzés előtt ültek vagy tízezren a lelátón. Mit ültek, álltak, helyben jártak, ugráltak, szökdécseltek, táncoltak, s közben természetesen énekeltek. A színekből egyáltalán nem lehetett következtetni hovatartozásukat illetően, csak a szöveg adott útmutatást arra vonatkozóan, melyik csapatot éltetik. Egyébként mindenki lilában pompázott. Lila sálban, sapkában, trikóban, egy rész, mint megannyi dervis, lila-fehér zászlóba burkolódzott be állig, s dervismódon is üvöltözött. Az előmérkőzést játszó két francia ificsapat 22 játékosa ott lent a füvön legfeljebb jelbeszéd útján értekezhetett egymással, mert egymás szavát a legharsányabb jóindulat mellett sem hallották.

Az ifimeccs befejezése után — hogy itt mennyi lett az eredmény, azt a jelenlevő hatvanezerből negyvenezer aligha kísérte figyelemmel a nagy éneklésben — a pályára vonuló katonazenekar tett kísérletet arra, hogy rövid időre csökkentse a hangzavart, s új dallamot keverjen az agyonismételtek közé, ám hamar kiderült, meglehetősen reménytelen vállalkozásba fogtak a zenészek.

Amikor a két együttes megjelent a játékoskijáróban, a zaj magasan túl járt azon a határon, amit a fül különösebb károsodás nélkül még elvisel. Hát még akkor, amikor egyenként bemutatták a döntő résztvevőit. Minden név után külön üdvrivalgás, Rensenbrinké után a legnagyobb. Az Anderlecht holland kapitányának népszerűsége határtalan volt.

A meccs úgy indult, hogy a kissé lebecsült, s a nemzetközi sajtó szerint nem kis szerencsével döntőbe került Austria mellett nem fog unatkozni a világhírű belga együttes. Az osztrákok egyik előre tolt éke, a nyugatnémet profiklubot a Schalke 04-et is megjárt Pirkner már a 6. percben faképnél hagyta az egész védelmet, de a döntő pillanatban elhagyta a hidegvére. Ahelyett, hogy szépen elhúzta volna a labdát a kivetődő kapus mellett, s bevitte volna a hálóba, ahelyett gyorsan döntésre akarta vinni a dolgot, s puff... telibe találta De Bree-t. E tette természetesen elég volt ahhoz, hogy a továbbiakban ne vegye őt félvállról őrzője, Van Binst. Kapott is hamarosan néhány figyelmeztető kis bokánrúgást, miszerint jobb, ha nem ugrál. A másik oldalon Rensenbrink forgatta meg félelmetes cseleivel az osztrák védelmet, mire természetesen neki is gyorsan odavágtak. A 13. percben kiderült, hogy Aldinger játékvezető kifejezetten nagyvonalú a bokánrúgások megtorlását illetően. Beumeister ugyanis olyan látványosan kirúgta a tizenhatoson belül Rensenbrink mindkét lábát, hogy még az osztrák szurkolók is megborzadtak a látványtól. Valamint a vár-

tisztes vereséggel akarták megúszni ezt a találkozót.

A Liverpool, a trófea védője messze elmaradt attól a játéktól, amit a szakemberek vártak tőle. Tavaly Rómában a piros-fehérek briliánsan futballoztak, és szinte lelépték a nyugatnémet bajnok Mönchengladbach-ot, most viszont szenvedtek. Igaz, ebben ludas volt a belga bajnok is.

A támadó játékáról híres Bruges most érthetetlen módon beállt védekezni. Négy hátvéd, négy középpályás szállta meg kapujának előterét, és így igyekeztek kibekkelni a találkozót. Ezzel a taktikával sikerült lassítani a Liverpool játékát. Szerencséjükre kapusuk Jensen is szenzációsan védett, mert a védekező taktika ellenére is kaphattak volna még négy-öt gólt.

Furcsa volt a Liverpool taktikája is. Hazainak számító, ismert Wembley stadionban fölöslegesnek látszott 4—4—2-es formációban játszani. A mérkőzést követő napon sikerült beszélni Bob Paisley-vel, a Liverpool edzőjével. Szóvá tettük neki ezt a védekezőnek számító formációt. A menedzser próbálta megmagyarázni bizonyítványát, mondván, hogy manapság túl sokat foglalkoznak az emberek a labdarúgás számháborújával, a különböző felállásokkal. Szerinte a játékban az a fontos, hogy minden játékos szinte minden poszton tudjon játszani. Bár a Liverpoolnak a 4—4—2 alapfelállása, ez korántsem jelenti azt, hogy védekezik a csapat, hiszen a középpályásokból ketten-hárman rendre felzárkóznak a csatársorba, s előfordul az is, hogy hatan-heten rohamozzák az ellenfél kapuját.

A BEK-döntőn nem tudták megvalósítani szokásos támadójátékukat, mert az ellenfél egyszerűen nem akart játszani. A menedzser elismerte, hogy a mérkőzés mérsékelt színvonalú volt, egyáltalán nem öregbítette a szép labdarúgás hírnevét. De egy ilyen kupatalálkozón nem is a játék a lényeg, hanem a győzelem.

A mérkőzésen az aranyat érő gólra 64 percig kellett várni, ekkor a Liverpool két skót válogatottja eldöntötte a találkozót. Souness mesteri labdával szöktette Dalglish-t, s a csatár talán a most az egyszer késlekedő Jensen mellett a jobb sarokba küldte a kupát jelentő gólt.

Meglepetésre Happel legénysége ezután sem változtatott taktikáján, továbbra is körömszakadtáig védekezett, így nem tette kérdésessé és izgalmassá a mérkőzést.

A közönséget azonban nem érdekelte sem a taktika, sem a rossz játék, mert számára csak a győzelem, a kupa megnyerése volt a lényeg. Ezt viszont megkapta. Hálás is volt érte, mert olyan ünneplésben részesítette csapatát, ami szinte elképesztő. Tulajdonképpen ha a nézők tehették volna, biztos elözönlik a játékteret, de ennek volt egy nehéz akadálya. A Wembley stadionban az arénát éppen a nézők vandalizmusa miatt hatalmas vasráccsal vették körbe, s ez akadályozta meg, hogy bárki is a nézőtérről a gyepszőnyegre jusson.

A Liverpool ezzel a győzelmével beírta nevét a labdarúgás történetébe, hiszen felzárkózott Európa nagy csapatai mellé. Az angol újságok szalagcímekben hozták ezt a megállapítást, s méltán helyezték csapatukat a Real Madrid, a Benfica, az Internazionale, a Bayer München, az Ajax társaságába, ugyanis ez a „klub" foglalja magába azokat az együtteseket, akik legalább kétszer birtokolták ezt a nagyszerű trófeát.

A nagy kikötőváros csapatának ez volt a 97. nemzetközi kupamérkőzése. Ebből 56-ot megnyert az együttes, 18-szor döntetlenül végzett, s 23-szor hagyta el vereséggel a pályát. 191-76 a gólaránya. Csak érdekességként említenénk, hogy a 23 vereségből a legfájóbbat a magyar Ferencvárostól szenvedték el, ugyanis a zöld-fehérektől kaptak ki utoljára, 1967—68-ban, az UEFA Kupa keretében — hazai pályán. 1-0-ra nyert a Fradi!

A BEK-döntő 1978-ban méltó kezekbe került, mert „Paisley vörös hadserege", ha nem is játszott jól, mégis nagyszerű skalpok birtokában a legjobb bajnoknak bizonyult Európában.

Boross Dezső

Az Anderlecht együttese. Álló sor balról: Haan, Van Binst, Dusbaba, Broos, De Bree, Thissen. Guggol: Vercauteren, Nielsen, Van der Elst, Coeck, Rensenbrink

A Liverpool játékosgárdája. Legfelső sor balról: Hansen, Toshack, Jones, Clemence, Thompson, Souness. Középső sor: Fagan edző, Dalglish, Fairclough, Kennedy, Johnson, Neal, Moran pályaedző. Ül: Case, Callaghan, Smith, Paisley vezető edző, Hughes Heighway, McDermott

ható következményektől. De mint említettem, a bíró nem fogta fel olyan drámaian, s nem is sípolt. Ettől aztán néhány kemény fiú vérszemet kapott, s megkezdte az aprítást.

Rensenbrink aztán hamar megboszszulta a korábbi atrocitást. Egy perc sem telt el, s egy beadást szép elegánsan benyesett a kissé késve kiinduló Baumgartner kezei közül a hálóba. De még ekkor is szívta magát az Austria Wien. Baxbecher a lobogó szőke középpályás kilépett a kényelmeskedő védők közül, ő is rávezette a labdát a kapura, de kihagyta a nagy lehetőséget. Ha berúgja, talán szorosabb a meccs, legalábbis hosszabb ideig nyílt maradt volna talán a küzdelem. De így ... az első félidő végén egyértelműen eldőlt. Előbb Rensenbrink csavart mesterien a hálóba egy szabadrúgást, majd a hátvéd Van Binst rúgott egy nagy gólt, s a második negyvenöt percet már akár le sem kellett volna játszani.

Szünetben Rensenbrink fájós lábát simogatta. Máskor ilyen sérülés után aligha megy vissza játszani. A KEK-döntő azonban más. Tudta, hogy vele akarnak ünnepelni a társak, s a kint magukat rekedtre kiabáló szurkolók is. Így hát folytatta.

Alig kezdődött meg a játék, eltűnt a labda. Kirepült a nézőtérre, s mintha elnyelte volna a föld. Egy alkalmazott határozott léptekkel csörtetett a helyszínre, s erélyesen követelte. Amazok fent a kezüket s a fejüket rázták. Ők nem is látták errefelé ilyesmit. A férfi később könyörgésre fogta a dolgot, de hiába. A labda ugrott. Mint később a második is a másik oldalon. Ettől kezdve már azon imádkozott a derék szertáros, hogy a meccs végéig a készlet valahogy kitartson.

A második félidőben már csak egy csapat uralta a pályát, az Anderlecht. Ez a minden csapatrészében kiváló együttes a labdarúgás minden szépségét felvonultatta. Kiderült, hogy a védők itt legalább olyan képzettek technikailag, mint másutt a támadók, s az ellenfél kapuja előtt is legalább úgy feltalálják magukat, mint a támadók. (Lásd a jobbhátvéd Van Binst és két gólját.) A középpályán a két robotember — Vercauteren és Haan között olyan labdarúgó mozgatta a csapatjátékot, mint a fiatal Coeck, aki elegáns, könnyed, mint egy parkett-táncos, egy mozdulattal két embert is képes becsapni, a labdát harminc-negyven méterre is centiméterre odateszi a társak elé. Ők hárman mindenhol ott voltak, s mindig a legjobb időben.

Elöl a nagy klasszis, Robby Rensenbrink egymaga felér egy sorscsapással, bármilyen védelemről is legyen szó. Ha megindul, nagyon nehéz megállítani. Még felrúgni is. A kapitány nem reked meg a szélen, megy jobbra, balra, keresztül-kasul a pályán, s a kapu előtt életveszélyes. Van der Elst az örökmozgó csatár is minden idegszálával gólra tör. Ő ezúttal kissé halványabb volt a szokottnál. A dán Nielsen egy ideig kilógott a csapatból, aztán csinált néhány olyan dolgot, ami után nem férhetett hozzá kétség, ha megy neki, ugyancsak kapaszkodhatnak utána a védők.

A belgák által diktált iram végül is sok volt az osztrákoknak. Lassan elfáradt s beleszürkült a csapatba a nagyon technikás, s sokoldalúan képzett játékmester Prohaska is. Herbert amíg bírta, ment előre, tüzelte a többieket is, aztán lassan beletörődött ő is a megváltoztathatatlanba. Hogy ez előtt az ellenfél előtt meg kell hajolni.

A végén nagyon szomorúan üldögélt az öltözőben Baumgartner Hubert, az Austria Wien kapusa. A korábbi kupameccsek hőse ezúttal nem remekelt. Két gólnál is kissé késve mozdult a labda után. De senki sem tett szemrehányást neki, márcsak azért sem, mert a döntőig vezető úton igazán nagy dolgokat vitt véghez.

Az Anderlech ismét ott van a csúcson. Neki ma is több klasszis játékosa van, mint más klubcsapatoknak. S ez a döntő.

V. S.

Európa tizennyolcéveseinek randevúja

A jugoszláv kapu mögött álltunk, amikor Gallaba nagy erejű lövése nyomán Mrkun kapus mellett a hálóba vágódott a labda. A gólszerző, aki csak néhány perccel korábban állt be csereként, térdreesett örömében, a többiek valósággal rávetették magukat. Ez a gól jelentette a biztos győzelmet a Szovjetunió számára a XXXI. UEFA-tornán, Krakkóban. Ezzel az akcióval alakult 2-0-ra az eredmény. Mrkun kapus, aki két nappal korábban, az elődöntőben a mérkőzés hőse volt, mert két büntetőt is hárított a skótok ellen, most sírva fakadt.

Íme ilyen a tizenévesek világa. Úgy tudnak örülni, bánkódni, mint a kisgyerekek. Amit éreznek, nem szégyellik kimutatni másoknak.

Utána jött még egy gól, amelyet Taran szerzett, s végül 3-0-ra nyert a Szovjetunió a döntőben Jugoszlávia ellen. Néhány perccel később Dahl Engelbrechtsen, az UEFA ifjúsági bizottságának elnöke átnyújtotta a díszes serleget Jaroszlav Dumanszkinak, a szovjet csapat kapitányának, majd elkezdődött az ünneplés. Egy perc sem telt el, s máris valamennyi szovjet játékos meze új gazdára lelt: a Moszkvából, Kijevből, Tbiliszből érkezett szurkolók boldogan tették el az értékes trófeákat. Fent a díszpáholyban Sir Stanley Rous, a FIFA tiszteletbeli elnöke, az UEFA-tornák életrehívója talán arra is gondolt, hogy pontosan 30 éve, 1948 májusában került sor az első tornára.

A Szovjetunió első helye elvitathatatlan. Ezt a csapatot tavaly a Magyarországon megrendezett nagy tornán, az IBV-n megismerhettük. Azóta egy év telt el, s még érettebbé vált az együttes játéka. Valósággal felnőtt futballt játszanak. Ragyogó az erőnlétük. Technikai képzettségük kiváló, taktikai téren is nagyon sokat tudnak. Anynyit, ami szinte már el sem várható a fiataloktól.

Képesek a ritmusváltásra, a súlypontáthelyezésekre, a szárnyak foglalkoztatására. Mindenki tud védekezni és támadni. Hol vagyunk mi például attól, hogy a csatár megtámadja az ellenfél kapuja előtt a labdát hozó hátvédet? S milyen ritka még sokszor felnőtteknél is, hogy a középpályás tud szerelni, de ha kell képes odaérni az akciók befejezéséhez. Taran nyolcat szerzett az UEFA-tornán a szovjet gólból. Hacsaturján kész játékos. Ilyen beállóst ritkán látni — még felnőttek között is. Dumanszki is mindent tud a középpályán. Csanov kapus pedig külön klasszis. Öt mérkőzésen egyetlen alkalommal sem tudták bevenni hálóját. Pedig a jugoszlávok ellen a második félidőben már alig tudott lépni, mert rúgást kapott a térdére.

Az olvasóban joggal merül fel a kérdés: hogyan lehetséges az, hogy ilyen nagy a különbség 18 évesek között? Nyilván másként készülnek, mint a többiek. Jóval több a tudatosság munkájukban, talán más is a válogatási elvük. Arról nem is beszélve, hogy óriási tömegből szemelhetik ki a legalkalmasabbakat. Ami testi felépítésüket illeti, hadd mondjuk meg: a mieink fizikailag erősebbek! Kardoshoz vagy Plástyikhoz hasonló fizikumú játékost egyet sem találhatunk a szovjeteknél. És nem is magasabbak, mint a mieink. De atlétikusan képzettek, ruganyosak, gyorsak.

A szovjet együttes után már nem lehet valós sorrendet felállítani. A magyar csapat éppúgy lehetett volna második, mint ahogyan végül is az 5. helyet szerezte meg. De ezúttal is hiányzott valami a mi csapatunkból. Ez pedig a kellő összpontosítás. Köztudott volt, hogy a csoportelsőséget végül is az dönti el, ki rúg több gólt az izlandiaknak. Mi csak hármat szereztünk ellenük, a jugoszlávok négyet. S ezzel elment a lehetőség.

A mieink játéka sok tekintetben biztató lehet. Jó a csapat erőnléte, vannak ügyes játékosai, akik értenek a gólhelyzetek kialakításához, de akadnak olyan gyenge pontjai, amely miatt képtelen a nagyobb sikerre. A jugoszlávok ellen hat játékos — Fidler, Plástyik, Blatt, Paksi, Melis és Segesvári — nyújtott keveset. Csupán Disztl, Kardos, Mohácsi, Fitos és Durucskó érdemel dicséretet. Baj van a képességekkel, és egyeseknél, ha meg is van a tudás, nem képesek a legnagyobb feladat megoldására, mert nincsenek rendben az idegeik, mert nem tudnak összpontosítani.

Pedig a mi csapatunk — s ezt a mérkőzések ismeretében állítjuk — van olyan, mint az elődöntőbe jutott jugoszláv, lengyel és skót együttes. Legalább annyit tud. De ez sovány vigasz. Ezt bizonyítani kellett volna — a pályán.

Az erősorrend tehát így alakult végül is: 1. Szovjetunió, 2. Jugoszlávia, 3. Lengyelország, 4. Skócia, 5. Magyarország, 6. Spanyolország, 7. Portugália, 8. Hollandia. A további helyeken az NSZK, Olaszország, Norvégia, Görögország, Izland, Belgium, Anglia és Törökország végzett. A jövő évben sorra kerülő II. Ifjúsági Világkupán Japánban Európát az első hét helyezett képviseli majd.

A szovjet csapatban a kapus *Csanov*, a beállós *Hacsaturján*, a középpályás *Olifirenko* és *Dumanszki*, a csatár *Taran* felnőtt mércével is kitűnő. A jugoszlávoknál a kapus *Mrkun*, a jobbhátvéd *Jankovics*, a beállós *Juricsko*, a skótoknál a kapus *Boyd*, a csatár *McBridge* és *Docherty*, a lengyeleknél *Buncol*, *Hutka*, *Baran*, *Iwan* mind mind tehetség. És nálunk? *Disztl* semmivel sem marad el a döntős kapusok, tehát Csanov és társai mögött. Ifiszinten mindent tud. *Mohácsi* a számára szokatlan balhátvéd poszton is képes kiemelkedőre. *Kardos* — sajnos hajlamos a szélsőséges teljesítményekre. *Fitos* ígéretes tehetség. Vérbeli középpályás. A betegséggel bajlódó *Segesvári* nem tudott kiemelkedőt nyújtani. A torna nagy tanulsága az, hogy a csapat gerincének kialakítása után a hiányzó posztokra időben meg kell találni az embereket. Nekünk ez most nem sikerült.

Varga Béla

Csanov kapus a győzelem után

Dahl Engelbrechtsen átadja a díjat Dumanszkinak

Eseménynaptár

MÁJUS

2. Rio de Janeiróban Brazília előkészületi mérkőzésen 180 000 néző előtt 3-0 (1-0) arányban győzött Peru ellen. A gólok közül kettőt Reinaldo rúgott, egyet pedig Zico szerzett.

Ismét a perui Teofilo Salinast választották meg a Dél-Amerikai Labdarúgó Szövetség elnökének.

Az Ú. Dózsa bajnoki vacsoráján Hólya István elnök méltatta a csapat szereplését, 17. bajnokságát és egyben köszöntötte a pályafutásától visszavonuló Bene Ferencet.

3. A KEK-döntőben az Anderlecht 4-0 (3-0) arányban győzött a bécsi Austria ellen van Binst (2) és Rensenbrink (2) góljaival.

4. Argentína 3-0 arányban nyert Uruguay ellen kitűnő játékkal. Góllövők: Luque, Ardiles és Alonso.

Helsinkiben Mexikó válogatottja csak az utolsó percben lőtt góllal győzött 1-0-ra Finnország ellen.

5. *A Nottingham Forest két pont előnnyel végzett az angol bajnokság élén a Liverpool előtt. Brian Clough menedzser nagyszerű munkát végzett csapatával.*

A 106. angol kupadöntő előtt Bobby Robson, az Ipswich Town menedzsere kijelentette: „A világ legjobb dolga esélytelennek lenni. És miért ne nyerhetnénk mi?" (Mennyire igaza lett!)

6. A Holland Kupa döntőjében az AZ'07 Alkmaar 1-0 (0-0) arányban győzött az Ajax Amsterdam ellen.

A nemzetközi Kupa '78 mérkőzéssorozat nyitányán a Hungária úton az MTK-VM—Bayern München találkozó 0-0-ra végződött. Nagy csalódást jelentett a 15 ezer néző számára a gyenge iramú mérkőzés, amelyen Gerd Müller csak — sétálgatott.

Angol kupadöntő: Ipswich Town—Arsenal 1-0 (0-0)

Skót kupadöntő: Glasgow Rangers—Aberdeen 1-1 (1-0)

Osztrák kupadöntő: SWW Innsbruck—Vöest Linz 2-1 (2-1)

7. A ghanai Kumasiban bajnoki mérkőzésen 70 ezer néző tapsolt a két csapatnak a jó játékért, amikor egyszer váratlanul kialudt a világítás. A nézőtéren pánik tört ki, mindenki a kijáratok felé rohant, 15 nézőt letiportak.

A Barcelona a Valencia elleni 1-0-val fejezte be a bajnoki évet, utoljára játszott a katalán csapatban a 31 éves holland Cruyff. A Barcelona egyébként második helyen végzett, a Real Madrid mögött.

Az NB II-ben a 32. forduló után így alakult az élcsoport: 1. STC 46 p., 2. Kazincbarcika 44., 3. V. Izzó 44., 4. DVSC 43.

8. *Krankl (Rapid) lett az osztrák gólkirály 41 góllal. Személyében meglett az 1977—78-as bajnoki idény Aranycipőse.*

Az angol labdarúgó-bajnokságból a Leicester City, a Newcastle United és a West Ham United esett ki.

Nem tudott továbbjutni csoportjából Lengyelországban a magyar UEFA-csapat. Rosszabb gólkülönbségével a második helyen végzett, innen Jugoszlávia került a legjobb négy közé.

9. Az UEFA Kupa visszavágóján a holland Eindhoven 3-0-ra verte a francia Bastiat, és mivel az első 90 perc 0-0 volt, a hollandoké lett a trófea.

10. Baróti Lajos szövetségi kapitány kijelölte 22-es keretét, egyben közölte, hogy 19 játékost visz magával Argentínába. Itthon készül Kovács László, Tóth András és Fülöp, ha netán szükség lesz rájuk, a csapat után utaznak.

11. *Korom Mihály, az MSZMP KB titkára és Rácz Sándor, az MSZMP KB osztályvezetője a Népstadionban látogatást tett a VB-re készülő magyar válogatottnál.*

Az FTC közleményt jelentetett meg, amely szerint Dalnoki Jenő vezető edzőt felmentették tisztségéből. Utóda a klub volt játékosa, Friedmanszky Zoltán lett. A szakosztály elnökségét a jövőben társadalmi munkában Mészáros József, a zöld-fehérek volt válogatott játékosa és edzője látja el.

13. *A Csepel szurkológárdája bizonyult a legsportszerűbbnek az 1977—78-as bajnoki idényben. A második helyen a Dunaújváros, a harmadikon a Bp. Honvéd szurkolói végeztek.*

14. A Francia Kupa döntőjében a Nancy Platini góljával 1-0 (0-0) arányban nyert a Nice ellen.

Az NB II élcsoportja a 33. forduló után: 1. STC 48 pont, 2. V. Izzó 45., 3. DVSC 45.

Bukarestben a Szovjetunió labdarúgó-válogatottja Blohin góljával 1-0 (1-0) arányban nyert Románia ellen.

A XXXI. UEFA tornát a Szovjetunió ifjúsági válogatottja nyerte, a döntőben 3-0 (0-0) arányban bizonyult jobbnak Jugoszláviánál. A szovjet csapat még gólt sem kapott a tornán, 15-0-ás gólaránnyal fejezte be a mérkőzéssorozatot. A bronzérem Lengyelországé lett, a negyedik helyen Skócia végzett.

15. *A magyar labdarúgó-válogatott elutazott nyugat-európai vendégszereplésére, ennek első állomására, a franciaországi Landersheimben.*

16. A magyar csapat lejátszotta első mérkőzését külföldi túráján. Pályaavatón kétszer 25 perces találkozón 2-2-re végzett Tunéziával. Az eseménynek bemutató jellege volt elsősorban.

18. Rio de Janeiroban Brazília Reinaldo és Zico góljával 2-0 (1-0) arányban verte Csehszlovákiát.

Rómában az olimpiai stadionban Olaszország nem bírt Jugoszláviával, az eredmény 0-0 lett, Bearzotot és csapatát kifütyülték.

19. A magyar válogatott a nyugat-németországi Herzogenaurachban 5-0 (2-0) arányban győzött a helyi együttes ellen.

20. Paulo Rossit, a Lanerossi 22 éves csatárát rekordösszegért 2,6 milliárd líráért vásárolta meg a Juventus. Az ügyben az az érdekes, hogy 18 éves korában Rossi még nem kellett a Juventusnak, eladták őt.

Franciaország válogatottja Platini és Dalger góljaival 2-0 (0-0)-ra nyert Tunézia ellen.

Bécsben Hollandia válogatottja Haan góljával 1-0-ra verte Ausztriát.

21. Az NB II-ben a 34. forduló után ez volt az élen a helyzet: 1. STC 50 p., 2. V. Izzó 47., 3. DVSC 47.

Toulonban kitűnően szerepelt a magyar utánpótlás együttes 3-1-re verte Hollandiát, 4-1-re Iránt, 2-0-ra Uruguayt és a döntőben 4-3-ra Franciaországot.

22. Svédország—Csehszlovákia 0-0. A találkozót Stockholmban játszották.

23. Michel Hidalgót, a francia labdarúgó-válogatott szövetségi kapitányát Bordeauxban két fegyveres el akarta rabolni. Kirángatták gépkocsijából, ő azonban ellenállt, a fegyvert kiütötte támadói kezéből és elmenekült.

24. Londonban Anglia labdarúgó-válogatottja 4-1 (3-0) arányban győzött Magyarország ellen, Barnes, Neal (11-esből), Francis és Currie góljával. A magyar csapatból Nagy László volt eredményes.

27. *Válogatott csapatunk utolsó előkészületi mérkőzésén 3-1 arányban nyert a francia Sochaux ellen, s másnap elindult Argentínába.*

(A júniusi eseménynaptárt ezúttal a VB 16-os döntőjének eseményei adták.)

Az NDK Kupa 27. döntőjében az 1. FC Magdeburg diadalmaskodott. A kupával Sparwasser

KEDVES SZÜLŐK!

VIII. osztályt végzett gyermekeik pályaválasztásához szíves figyelmükbe ajánljuk, hogy

a Chinoin Gyógyszergyár

jó lehetőséget kínál a szakmatanuláshoz.

Fiúk jelentkezését gyógyszergyártó (vegyész), lakatos, hegesztő, villanyszerelő, esztergályos, csőszerelő szakmunkástanulónak várjuk.

Lányokat gyógyszergyártó tanulónak felveszünk.

Gyógyszergyártó tanulóinkat korszerű tanlaboratóriumban, gyógyszeripari tanműhelyben képezzük.

Vállalati ösztöndíj. A római-parti csónakházunkban sportfelszereléseket is biztosítunk.

Címünk:

Chinoin Gyógyszergyár

oktatási osztály,
Budapest IV., Tó u. 1—5.
Telefon: 292-900 (531-es mellék) és

Chinoin Nagytétényi Gyáregység

személyzeti osztály,
Budapest XXII. (Nagytétény),
Bányalég u. 2.

Írásbeli jelentkezés:
1325 Budapest, postafiók 110.

Az olasz futball-láz

Olaszországban virul a labdarúgásban a mecénás-rendszer. Ismeretes, hogy az idei bajnokcsapat finanszírozója, a Fiat-főnök Agnelli. És ilyen volt az Internél régebben, az olajmágnás Angelo Moratti. Szükség is van azokra, akik elsősorban üzleti érdekeiktől vezérelve fenntartanak egy-egy csapatot, mert a klubok többsége a növekvő kiadásokat nem bírná el. „A labdarúgó-stadionokat nem lehet bezárni, a csapatokat, illetve játékosokat szélnek ereszteni — mondta a szövetség egyik vezetője. — Olaszországban másképpen ítélik meg ezt a sportágat, mint Európa többi országában, mert nálunk a labdarúgás szent dolog!"

Mintegy bizonyítéka ennek, hogy a klubelnökök vagy neves labdarúgók igen népszerű emberek. Nemrégiben Rivera elment egy operaelőadásra a milánói Scalaba. A bejáratnál fényképészek hada várta, és olyan „cécó" alakult ki érkezésekor, mintha Sophia Loren vagy a miniszterelnök jelent volna meg ... „Sajnos nálunk nagyobb népszerűségnek örvend még egy középszerű labdarúgó is, mint egy szívátültetést sikerrel megoldó professzor" — vélekedett keserűen a közelmúltban egy ismert római orvos.

„Minden más sportágat jóformán elsöpör a labdarúgás — panaszkodnak sportági vezetők —, ezért nem fejlődik megfelelően az egész olasz élsport." Íme néhány példa igazolására. Egy közvéleménykutató intézet munkatársai a nyílt utcán tették fel emberek ezreinek a kérdést: mi volt az összeállítása az olasz labdarúgó válogatottnak az Anglia elleni győztes VB-selejtezőkön. A megkérdezettek — nők és férfiak, fiatalok és idősek, munkások és alkalmazottak — 74%-a teljesen pontos választ adott! A statisztikai felmérések szerint a rádió vasárnap délutáni „Minden percben labdarúgás" adása a legnépszerűbb rádióműsor. A sportlapok terjedelmének $^1/_5$-ét a labdarúgás hírei, kommentárjai, értékelései, esélylatolgatásai teszik ki, természetesen olasz és nemzetközi vonatkozásban. Szükséges-e több meggyőző példa?

A nagy népszerűségnek fény és árnyoldalai egyaránt vannak. A lelkes nézősereg szinte fanatikus szurkolása képes a gyengébb csapatot is győzelemre serkenteni, de sok botrány kiindulópontjának is bizonyult már. A sovinizmus egyik megalázó megnyilvánulásaként a kiváló Antogninit percekig tartó füttykoncert fogadta Torinóban, amikor a finnek elleni VB-selejtezőn kifutott a pályára, mert a közönség egy helyi labdarúgót szívesebben látott volna a válogatott csapatban. Évekig emlegetett elítélendő jelenetek zajlottak le országszerte, amikor a Koreai NDK-tól elszenvedett vereség nyomán az „azzurrik" kiestek 1966-ban az angliai VB küzdelemsorozatából. 1974-ben a nagyvárosokban riadóztatták a rendőrséget, miután 2-1-es eredménnyel fejeződött be a Lengyelország—Olaszország VB-mérkőzés Stuttgartban. Csak érdekességként: amikor a milánói repülőtéren leszállt a gép, fedélzetén a dicstelenül szerepelt olasz válogatottal, egyetlen szurkoló sem várta az „aranylábúakat". Így hát munka nélkül maradtak a rendőrök, az egyik vezérszurkoló pedig ezt nyilatkozta a másnapi újságban: „Olyan csapat ellen, amelyik nem is létezik, nem lehet tüntetni!"

Bajnoksorsok

Furcsán alakult a labdarúgó-bajnokság végeredménye az idén Lengyelországban. A tavalyi bajnok Slask Wroclaw — az utolsó fordulóban legyőzve a még aranyéremre is esélyes Lech Poznan csapatát — a második helyre küzdötte fel magát, éppen a poznaniak elé. Így aztán a nevető harmadik, a Wisla Krakkó lett megérdemelten a bajnoki cím büszke birtokosa, mivel a befejező mérkőzésen biztosan szerezte meg a két fontos pontot. Közel három évtized telt el azóta, hogy a krakkóiak utoljára az első helyen végeztek, pontosan 1950-ben! „Hát ezt kivártuk" — jegyezte meg mosolyogva a hazai stadionban egy ősz hajú törzsszurkoló, amikor a játékvezető az Arta Gdynia elleni zárómeccs végét jelezte. S amennyire ez a „kivárás" örömteli volt Krakkóban, annál kevésbé lett azzá a sokszoros bajnok Górnik Zabrze együttese, vezetői és számú szurkolótábora részére. A bajnoki címet már tíz alkalommal is védő, nálunk szintén jól ismert csapat ugyanis a kiesés szomorú sorsára jutott. Hiába nyert meglepetésre idegenben is az utolsó mérkőzésén a Stal Mielec ellen, ez kevésnek bizonyult az „üdvösséghez". Jóllehet nem kevesebb, mint 4 csapat végzett azonos pontszámmal a mezőny végén, köztük — a lengyel bajnoki szabályzat szerint — az egymás ellen elért eredmények döntöttek, és ez a Górnik számára kedvezőtlen volt.

Hát ilyenek a bajnoksorsok, vagy ahogyan a régi latin közmondás is tartja — változnak az idők ...

Fogaskerekek

Mire e sorok napvilágot látnak, az Úttörő Olimpia eseményein már javában lobog a láng, magasra csap a kis lurkók, a legtehetségesebb fiatalok lelkesedése. Az osztálytalálkozók kedvessége, a rajok közötti vetélkedők, az úttörőcsapatok egymás elleni, sokszor izzó légkörű mérkőzései nem egyszer igazi nagy csaták légkörét idézték az idén is.

A napközbeni heves összecsapások után sem adott azonban a kis labdarúgók számára nyugalmat a június. Noha befejeződött a tanév, már túl van valamennyi lurkó a bizonyítványosztáson is, pezseg az életük tovább. A késő délutánokat, az estéket a tévékészülékek elé kuporodva figyelték a néhány órával ezelőtt még maszatos, izzadt arcú nebulók —, a tengerentúlon, amott Dél-Amerikában az igazi nagyok, a VB tizenhatos döntőjébe jutottak csatáztak, a televízió jóvoltából az egész világ szeme láttára.

Olyan jó volt tudni, hogy tizenkét esztendő után a mi címeres mezünket viselő válogatottak is ott játszhatták a legjobbak között. S ennek kapcsán jó azt is elmondani, hogy a magyar labdarúgásban, itt, alul is megindult valami. Esztendők óta létezik ugyanis valami soha nem volt, amely jó gépezetként, az első lépcsőfoktól kezdve átszövi a magyar futballéletet.

Ma, még az iskolába sem jutnak a labda bűvöletében felnövekvő gyermekek, amikor a Magyar Televízió gyermekosztálya jóvoltából végignézhetik — tanulhatták — a Focisuli adásait. A szorgalmasabbak gyorsan le is szűrhették sajátos tapasztalataikat, hogy az igazi suliban azután az osztálybajnokságok, az Úttörő Olimpia lendülete kapja el valamennyit — a füves grundok után az igazi pályák hangulata is lendíthette és lelkesíthette őket.

S amikor az Úttörő Olimpia lángja kialszik, máris alkalmi társulásokká verbuválódnak az úttörőcsapatok labdarúgói, s utcák-terek bajnokságain kergették tovább a labdát. Öröm nyugtázni, hogy lakótelepeink egy részében lelkes lakóbizottsági tagok, a Népfront, a KISZ helyi szervezetei ezt a szabadidő-töltési formát is mind jobban támogatják.

Egy lépéssel feljebb, a középiskolákban, az ipari-tanuló intézetekben is javuló a kép, manapság ismét az egyik legkedveltebb sportág a labdarúgás. A helyi küzdelmek, a lokális szintű bajnoki és kupasorozatok sikerei sorra ezt bizonyítják. A havannai VIT tiszteletére sorrakerülő Fesztivál-kupák a KISZ-szervezetek, mindenekelőtt az üzemi fiatalok labdarúgó együtteseit foglalkoztatják, — a tavaszvég zord időjárása ellenére is igen nagy sikerrel.

Az előbbiek — társadalmi és mozgalmi szinten jelentkező események! De már e fogaskerekek is jól illeszkednek! S ennek nyomán a járási, városi és megyei labdarúgó szövetségek bajnoki és kuparendezvényein már a korábban kipróbált, talán még objektív mércével mérve kisebb, de azért éles csatákban edződött fiatalok olykor a kirobbanó tehetség jeleit hordozzák, s váltják ki az úttörő és ifjúsági mérkőzéseken még igen lelkes nézők elismerését.

Egész labdarúgásunkat átfogja már az utánpótlás nevelésének meggondoltsága, alapossága. Az Edzett Ifjúságért mozgalom lendületével, nagyszerű mozgósító erejével tovább segített e téren. Az úttörő és ifjúsági szervezetek rendezvényeiken jó talajba vetik a labdarúgás magvát.

A LABDARÚGÁS

minden hó

20-a táján jelenik meg

Meglepetés Angliában, az Ipswich nyerte az Angol Kupát. Így örültek

A Barcelona—Las Palmas (3-1) Spanyol Kupadöntő után — a kupával Rinus Michels, a Barcelona edzője

LABDARÚGÁS

A Magyar Labdarúgó Szövetség lapja. Szerkeszti a szerkesztő bizottság

Felelős szerkesztő:
Tabák Endre

Szerkesztőség: 1061 Budapest VI., Népköztársaság útja 47. Telefon: 425-103. Kiadja: az Ifjúsági Lapkiadó Vállalat. Felelős kiadó: **Dr. Petrus György** igazgató. Kiadóhivatal: 1374 Budapest VI., Révai u. 16. Tel.: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivatalnál, a kézbesítőnél, a posta hírlapüzleteiben és a Posta Központi Hírlapirodánál (KHI 1900 Budapest, József nádor tér 1) közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96 162 pénzforgalmi jelzőszámra.

Előfizetési díj. Egy évre 78 forint, félévre 39 forint, negyedévre 19.50 forint. Egyes szám ára 6 forint 50 fillér. Megjelenik minden hó 20-a táján.

INDEX: 25 501

HU ISSN 0133—1221

78.2891
Egyetemi Nyomda, Budapest

Felelős vezető: Sümeghi Zoltán igazgató

A Salgótarjáni TC mint az NB II bajnoka került vissza az NB I-be. Álló sor balról: Szűcs, Kardos, Kajdi, Kegye, Varga, Répás, Mohácsi, Horváth III, Kovács. Térdelő sor: Cséki, Bíró, B. Kovács, Balga, Básti, Kanász. Ülő sor: Szoó, Földi, Ádám, Tóth, Horváth II (KOPPÁNY GYÖRGY felvétele)

A Vasas Izzó mint az NB II 2. helyezettje jutott az NB I-be. Áll, balról: Révész, Antal, Szántó, Schuszter, Kovács, Horváth II, Fekete. Guggol: Rozsnyó, Vágvölgyi, Valuch, Szűcs, Varga, Sipőcz, Bódis (SÁNTA ZSUZSANNA felvétele)

LABDARÚGÁS

Roberto (Brazília), Krol (Hollandia), lent Ardiles (Argentina)

